

## PRVNÍ KAPITOLA

Většina lidí, kteří se někomu snažili prodat svou vizi, by to po deseti minutách vzdala, kdyby nenarazila ani na špetku pochopení. Dan Taylor mezi ně nepatřil.

Někteří lidé o něm říkali že co mu schází na eleganci, to dohání svým odhodláním. A v podstatě měli pravdu.

Santiago Morais, kterému podle mínění druhých elegance rozhodně nescházela, poslouchal, jak mu mladší muž do omrzení vysvětluje, proč je nezbytné zrovna tenhle víkend pracovat na zlepšení odbytu.

„Ne.“

Santiagoho „ne“ nebylo z těch, které by se daly považovat za „možná“, ale pro případ, že by tomu Dan neporozuměl, je doprovodil téměř výhružným pohledem.

Dan byl jeho neochotou spolupracovat trochu překvapen. Takové chladné odmítnutí očekával před pěti lety, když poprvé vstoupil do londýnské pobočky Morais

International. Tehdy měl na své straně jen vzdálené - velice vzdálené - příbuzenské pouto s rodinou Moraisových.

Nebyl by překvapen, kdyby ho tehdy rovnou vyhodili. Jen sjednat si schůzku s tímhle mužem ho stálo

mnoho sil, ale když se mu konečně podíval do očí, jeho odhodlání ho málem opustilo. Santiago byl mladší, než čekal, a mnohem, mnohem neoblomnější.

Dan se pod chladným a pochybovačným pohledem těch temných očí instinktivně rozhodl vypustit pečlivě připravený proslov a místo toho řekl: „Podívejte, vlastně není jediný důvod, proč byste mi měl dát práci, když pominu to, že nějaká moje prateta se provdala za nějakého vzdáleného strýce vaší matky. Nemám potřebnou kvalifikaci... vlastně jsem nikdy v životě nedotáhl do konce nic, co jsem začal... ale kdybyste mi dal příležitost, určitě byste toho nelitoval. Dal bych té práci všechno a ještě víc.“

Muž za stolem se pomalu vztyčil a jeho rozložitá silueta se stala ještě strašlivější. Santiago byl nejen vysoký, měl postavu olympijského veslaře. Nesnesitelně dlouho si Dana mlčky prohlížel a z jeho pronikavého pohledu se ani v nejmenším nedalo vyčíst, co si myslí.

„Tak jo... Promiňte, že jsem vás obtěžoval.“

„Pondělí, o půl deváté.“

„Cože?“ Dan už se měl k odchodu, ale na poslední chvíli se nevěřícně obrátil zpátky.

Santiago pozdvihl obočí. „Jestli chcete práci, přijďte v pondělí o půl deváté.“

Dan cítil, jak se pod ním podlamují kolena. „Nebudete toho litovat,“ slíbil Santiagovi rychle.

A od té doby svůj slib dodržel. Rychle ukázal, že je pro společnost cenným přínosem, a co víc - mezi oběma muži vzniklo něco na způsob přátelství. Přátelství, které přežilo i poté, co Dan o dva roky později odešel a založil si vlastní společnost.

Teď se trochu uraženě zadíval na svého vzdáleného příbuzného, který tichou španělštinou cosi namlouval na diktafon. Vlastně to možná není španělština, napadlo ho. Santiago mluvil plynule pěti jazyky.

„Musím říct, že podle mého názoru jsi trochu bezcitný.“

„Pokud tím bezcitný myslíš, že nechci strávit víkend tím, že bych bavil tlustou, nudnou a psychicky nevyrovnanou ženu - a to cituju tvá vlastní slova - jen proto, abys mohl být sám s tou svou Rebeccou, tak potom... potom jsem asi opravdu bezcitný.“

„Jmenuje se Ráchel, a ta její kamarádka není psychicky nevyrovnaná. Myslím, že se před nedávnem duševně zhroutila nebo tak něco.“

„Teď už to vážně zní mnohem lákavěji, ale odpověď zní stále ne, Danieli.“

„Kdybys viděl Ráchel, nebyl bys takový.“

„Opravdu je tak krásná?“ zeptal se Santiago.

„Je úžasná, a nedívej se na mě tak podezíravě. Tohle není žádný román, tohle je ta pravá. Tím jsem si jistý,“ řekl Dan, ale Santiago na jeho procítění! slova zareagoval cynickým úsměvem, který by si co do šířavosti nezadal s kyselinou sírovou. „Myslel jsem si, že budeš trochu vstřícnější, když vezmu v úvahu, že...“ začal Dan, ale náhle ztratil chuť tu vě- l u dokončit.

Santiago přestal předstírat, že se zároveň soustředí na obchodní záležitosti, a pozorně se na něj zadíval. „

Když vezmeš v úvahu, že co?“

„Ty se nehodláš oženit?“

„Předpokládám, že v určitou chvíli to bude nutné“ Sám

dával ostentativně najevo, jaká to je ironie, že zrovna jemu připadl úkol pokračovat v linii rodu Moraisů.

„Vždyť víš, jak to myslím. Nebudeš si brát tu roz-OVÁ košnou zpěvačku, se kterou už jsem tě několikrát viděl na fotkách?“. :

„Ta rozkošná zpěvačka má agenta s příliš bujnou představitostí. Susie mě nemiluje.“

To Dana viditelně překvapilo. „Takže to je jen...“

„Věc, do které ti nic není,“ dokončil Santiago za něj.

„Tak dobrá, ale pořád si myslím, že se tomu bráníš zbytečně. Vždyť po tobě chci jen to, abys strávil víkend v pěkné chatě, ne abys daroval kostní dřev. Podívej...“ Zalovil v kapse a vytáhl z ní fotografii.

„Není hezká? A pokud jde o to, že je starší, mne se starší ženy líbí,“ dodal, když fotografii strčil Santiagovi pod nos.

Santiago si s povzdychem vzal pomačkanou fotografii mezi prsty a jen ze zdvořilosti se podíval na lehce rozostřený obrázek vysoké blondýny, která mu na první pohled připadala úplně stejná jako všechny ostatní vysoké blondýny na světě.

„Ano, je velmi...“ Najednou se zarazil, upřeně se zadíval na postavu, která se napůl skrývala za Danovou přítelkyní, a z jeho olivové pleti jakoby se najednou vytratila barva.

„Není ti nic?“ zeptal se Dan ustaraně a mimoděk si vzpomněl na Santiagova otce, který v pětapadesáti letech zcela nečekaně zemřel na těžký infarkt.

Santiago nezdědil otcův vzhled, velkorysý obvod pasu ani lásku k brandy v libovolném množství, podle toho, co se o něm říkalo, býval Morais starší velký požitkář, ale kdo mohl vědět, jestli po něm nezdědil něco jiného? Třeba náchyllost k srdečním potížím...

Dan už v duchu začal horečně vzpomínat, jestli se u člověka s infarktem má nejdříve provádět masáž srdce nebo dýchání z úst do úst, ale Santiago najednou vzhledl a podíval se mu do očí. V obličeji byl ale tak bledý, že Danovy obavy pominuly jen částečně.

„Ne, nic mi není, Danieli,“ řekl Santiago tiše.

Rozhodně neměl v úmyslu mu přiznat, že tu osobu na snímku zná. „Tahleta žena, to je ta, která s vámi tenhle víkend pojede?“ zeptal se nevzrušeně a ukázal na postavu, stojící na snímku za Danovou přítelkyní.

„Ano, to je Lily," řekl Dan takřka sklesle. „Bydlí u Ráchel už skoro tři týdny. Znájí se hrozně dlouho, ale jsou takřka nerozlučné. Kamkoli jde Ráchel, tam se záhy objeví i ona. Zdá se mi, že nemá moc ráda muže... mě tedy rozhodně ne. Nejspíš to bude tím, že ji opustil manžel."

„Její manžel ji opustil?"

Dan přikývl. „Nevím o tom sice nic bližšího, ale nejspíš právě proto se zhroutila."

Santiago to zajímalo čím dál víc. „Jsou rozvedení?"

„Jak říkám, moc o tom nevím. Už jsem se domluvil s jedním kolegou, že pojedje s námi a postará se, aby se na nás moc nelepila, ale ten chudák dostal příušnice."

„To od něj bylo dost bezohledné," ušklíbl se Santiago sarkasticky, ale v duchu rychle přemýšlel o tom, co pro něj tahle situace znamená.

„Neříkám, že to udělal schválně, ale... krucinál, Santiago, plánoval jsem tenhle víkend už tak dlouho, už od chvíle, kdy jsem koupil ten prsten."

„Chceš ji požádat o ruku?" zeptal se Santiago, a když se jeho přítel sebevědomě usmál, v duchu si pomyslel:

„Jen doufám, že to nebude úplná mrcha." Ale být nejlepší kamarádkou Lily v tomhle smyslu nebylo tun nejlepším doporučením.

Šest let je dost malý věkový rozdíl."

„Takřka zanedbatelný," přikývl Santiago ze zdvořilosti, ačkoli se v duchu musel pousmát nad tím, že si jeho přítel láme hlavu zrovna s tak nepodstatnou věcí. „To ovšem mění situaci..."

„Opravdu?" zeptal se Daniel překvapeně.

„Vzhledem k tomu, že mám smysl pro romantiku

„Odkdy?"

„Pojedu s vámi a budu téhle... Lily... dělat společnost."

Dan mu za to byl tak vděčný, že Santiagovi trvalo ještě deset minut, než se ho zbavil.

Když konečně osaměl, znovu se zadíval na fotografii, která se zcela nepozorovatelně přesunula do kapsy jeho saka. Položil ji na stůl, sklonil se nad ní a zadíval se do sotva rozeznatelných rysů tváře té ženy v pozadí. Na fotografii to vypadalo, jako by měla tmavé vlasy, ale Santiago věděl, že jsou spíš světle hnědé a při bližším zkoumání překvapí pestrostí barev od medové až

po červenavě hnědou.

Ta drobná, oválná tvář - hubenější než si ji pamatoval - velké, jasné modré oči a jemná, svůdná ústa ničím nenaznačovala, že patří ženě, která má morální zábrany toulavé kočky.

Udělal z něj blázna.

Ale Santiago si v posledních měsících stále znovu připomínal, že když nic jiného, měl aspoň to štěstí, že včas vyvázl. Opravdu klika!

Aspoň to nebyl on, za koho se ta bezcitná malá mr-cha provdala, ale někdo jiný. Jiný muž, který propadl kouzlu jejích hebkých rtů. Jiný muž usínal s hlavou položenou na jejích hřejivých nadrech a vdechoval vůni její bledé, hedvábné kůže.

Jiný muž poslouchal její lži a nechával se jimi zamotat do pavučiny lsti.

Měl jsem štěstí, že jsem to nebyl já, zopakoval si Santiago v duchu.

Ale kupodivu z toho neměl moc velkou radost.

Pak si vzpomněl na Danielova slova a napadlo ho, že v tuhle chvíli si asi rozkoše jejího smyslného těla neužívá nikdo. Ale když si vybavil, jaká bývala, dost pochyboval o tom, že by takhle situace měla mít delší trvání.

Podíval se na vlastní ruce, zatáté v pěst takovou silou, až mu zbělaly klouby, a pak pomalu zakroutil hlavou, aby uvolnil napětí v ramenou a v šíji. Tahle žena už pro něj byla minulostí, jen vzpomínka na jeho vlastní trestuhodnou důvěřivost ho ještě pořád trápila a bránila mu užívat si života. A bylo zřejmé, že se téhle vzpomínky nejsnáze zbaví tak, že se jí postaví čelem. V hloubi duše si byl jistý, že se mu uleví, když uvidí, že Lily nakonec dostala, co jí patřilo.

A teď měl díky Danovi ideální příležitost.

Zahleděl se z okna, ale panorama města vůbec nevnímal. Přemýšlel o tom, kolik už toho ví a jak by to mohl využít ve svůj prospěch.

Lily se očividně zotavovala po těžkém rozchodu. Ta představa v něm vyvolala hluboce zakořeněné ochranářské pudy, ale během několika vteřin je nemilosrdně potlačil.

Po jeho tváři se rozlil zlověstný úsměv. Možná je na čase, aby Lily konečně sklídila něco z toho, co sama

zasela. Nebo že by to duševní zhroucení bylo jen předstírané? Že by to byla součást nějaké rafinované lsti? Jak znal Lily, ani by ho to nepřekvapilo. Necítil potřebu si něco dokazovat, ale věděl, že mu bude líp, když si s klidem bude moct říct, že už je pro něj Lily minulostí.

„Ty jsi plakala?“

Lily si myslela, že je sama, a tak sebou poplašeně trhla, přestože hlas, který se jí ozval za zády, dobře znala. „Ne,“ zamumlala, „to je ta zatracená senná rýma.“

„Žádnou sennou rýmu jsi nikdy neměla, Lily,“ namítla Ráchel trpělivě, postavila si kabelku na podlahu a skopla z nohou střevíce na vysokém podpatku.

Lily mlčky pozorovala, jak se Ráchel najednou zmenšila na sto sedmdesát centimetrů. Sama věděla, že vypadá uplakaně, a tak se na svou kamarádku ze všech sil usmívala, až ji z toho rozbolely tváře.

„Tak teď ji prostě mám,“ řekla a okázale se vysmrkala. Ráchel si hlasitě vzdychla, aby dala najevo, co si o tomhle divadélku myslí, ale dál to nerozváděla.

„Když myslíš,“ řekla a začala si pomalu masírovat svá štíhlá lýtka. „Tak, co podnikneme dnes večer?“

„Nejspíš si půjdu brzy lehnout.“

„Prosím?! Tohle mi vykládáš už déle než týden,“ namítla Ráchel a podívala se na svou kamarádku s neskrytým podezřením. V duchu ji napadlo, že ten nevkusný top, co má na sobě, měla už dávno vyhodit do popelnice - už by ho nedala ani na charitu, takhle špatně na tom přece nikdo nemohl být. Kdyby si Lily místo toho vzala nějaké přiléhavé tílko, třeba pastelově modré, aby zvýraznilo krásnou barvu jejích očí...

„Myslím, že je nejvyšší čas přestat se tím užírat, Lily,“ řekla rozhodně. „Oběma nám to prospěje.“

Lily se na ni provinile podívala a poprvé si všimla, že její kamarádka má kruhy pod očima. „Těžký den?“

„Někdy si říkám, co mě to vůbec napadlo, že jsem chtěla dělat účetní.“

„Šestimístné číslo na výplatní pásce?“

Ráchel se ušklíbla. „To dostávám jen proto, že jsem zatraceně dobrá. A vůbec, někomu, kdo nedokáže násobit ani na kalkulačce, nemá smysl vysvětlovat, že čísla nejsou zdaleka tak nudná, jak vypadají. Takže, pokud

jde o dnešek: Dan má jednoho báječného přítele. Je mladý, bohatý... pravda, není to žádný Brad Pitt, ale..."

„Ale já si nemůžu vybírat?"

Ráchel se zatvářila dotčeně. „Ale takových moc není, to jsem chtěla říct. Ovšem když už jsme u toho, je pravda, že ženy, které už si ani neholí nohy, nemohou mít přehnané nároky." Podívala se na Lily, ale musela uznat, že ač o sebe její kamarádka poslední dobou vůbec nepečuje, není to na ní skoro znát. „Na to, že celá ivoje kosmetika se skládá z vody a mýdla, musím uznat, že máš výjimečně krásnou pleť," přiznala závis-i i vč. „Stačilo by jen trochu pudru na zakrytí těch pih... nic některým mužům se pihy líbí. Tak co, mám zavo-lat Danovi?"

I ,ily si vzpomněla na jednoho muže, který jí tvrdil, t,c se mu její pihy líbí, ale byla si jistá, že dnes by ho odpuzovaly - stejně jako ona sama.

„Ne," řekla přísně, a když sebou Ráchel překvapeně trhla, dodala o něco mírnějším hlasem: . Isem ti moc vděčná za to, co se pro mě snažíš udělat, nic nějaký muž je teď opravdu to poslední, co bych potřebovala." Mylo dost snadné určit, co nepotřebuje - a schůzky naslepo byly na tomhle seznamu rozhodně dost vysoko. Přijít na to, co vlastně potřebuje, to už tak snadné nebylo.

„Potřebovat a chtít jsou dvě různé věci," upozornila ji Ráchel.

„V tomhle případě ne."

Její kamarádka se na ni zoufale podívala, pak si roztržitě přečetla zprávu na mobilním telefonu a hodila ho zpátky do kabelky. „Co tedy budeš dělat? Chceš snad do smrti žít v celibátu?"

Lily dělala, jako by tu otázku ani neslyšela. „Vlastně jsem si říkala, že je načase, abych se vrátila domů."

Domů... ale jak dlouho to ještě bude její domov?

Ne, zarazila se Lily v duchu. Bylo jasné, že její budoucnost je dost nejistá, ale na to teď nesměla myslet.

Dům, který si s bývalým manželem pořídili, byl na prodej, a podle realitního makléře o něj jeden mladý pár měl vážný zájem. Vzhledem k tomu, jak probíhala jejich prohlídka, to byl malý zázrak.

Bylo to asi před třemi týdny. Lily procházela dům s těmito zájemci o koupi, když se u dveří najednou objevila Ráchel. Podívala se na ni a pak chladně vysvětlila mladému páru, že budou muset přijít jindy. Než Lily stačila něco namítnout, zdvořile je vyhodila z domu a začala jí balit oblečení. Pak zařídila, aby se sousedé postarali o její kočku a přišli občas zalít květiny, a Lily jen seděla a pozorovala ji, jako by to celé sledovala z hrozné dálky.

Těch pár týdnů u kamarádky splnilo svůj účel. Lily už si nepřipadala tak zranitelná, ačkoli pocity nesnesitelné úzkosti se ještě pořád tu a tam vracely. Stála teď oběma nohama pevně na zemi, jen nevěděla, jestli z toho má mít radost. V té letargii, kterou poslední do-

bou prožívala, alespoň nemusela myslet na věci, které jí byly nepříjemné, nemusela o ničem rozhodovat... Až teď si uvědomila, že se vlastně už měsíce nechala smýkat ostatními, ani si nezačala hledat nějaké nové bydlení, jen poslušně podepisovala všechno, co jí poslal Gordonův právník.

Ano, už bylo opravdu načase postavit se na nohy.

Jenže Ráchel nesouhlasila.

„Nemůžeš se teď odstěhovat. Už jsem všechno naplánovala.“

Lily se podezíravě zamračila. To „všechno“, o kterém dosud vůbec neslyšela, se jí ani trochu nelíbilo. Byla by raději, kdyby se její kamarádka nesnažila fungovat zároveň jako její sekretářka a ošetřující lékař. „Co jsi naplánovala?“

Ráchel dělala, jako by ji vůbec neslyšela. „Tyhlety boty mě zničí,“ vzdychla si a zvedla ze země černé střevíce na jehlovém podpatku.

„Tak je nenos,“ navrhla Lily prostě. Také měla ráda pěkné oblečení, ale Ráchel byla oproti ní hotovým otrokem módy.

„Děláš si legraci? Víš, kolik lidí už mi řeklo, že mi dělají krásné nohy?“

Lily se na ni zadívala a pak upřímně řekla: „Tvoje nohy by byly krásné i v holínkách, Ráchel.“ Pak sklopila oči a podívala se na vlastní kolena, momentálně skrytá pod džínsy. Neměla ošklivé nohy, byla s nimi vlastně docela spokojená... ale byla to úplně jiná třída než Ráchel,



jejíž nohy dokázaly zastavit dopravu na rušné křižovatce.

„Možná ano," usoudila Ráchel a Lily se musela v duchu usmát nad tím, jak si její kamarádka dává záležet na svém vzhledu. „Ale dost o mně," řekla pak Ráchel a zadívala se na Lily, která hned strnula - ostatně jako pokaždé, když se rozhovor stočil směrem k jejím osobním záležitostem.

Ráchel její mlčenlivost vůbec nechápala. Kdyby si prodělala to, čím její přítelkyně zřejmě právě prošla, byla by ráda, kdyby měla příležitost se z toho vymluvit, ale všechny její pokusy přimět Lily, aby se jí trochu otevřela, končily naprostým nezdarem.

„Nemyslíš, že by se ti ulevilo, kdyby sis o tom se mnou promluvila?"

Obě dobře věděly, o čem by Lily měla mluvit - o rozvodu, který byl tak čerstvý, že na papírech snad ještě nezaschnul inkoust, a o tom, že začátkem roku potratila.

## DRUHÁ KAPITOLA

Lily na okamžik uvažovala o tom, že by Ráchel řekla celou pravdu... ale rychle si to zase rozmyslela. Ráchel ve skutečnosti neznala ani půlku toho, co se stalo, a přestože byla velmi tolerantní, Lily si nebyla jistá, jak by na takové odhalení zareagovala.

Kromě toho bylo těžké překonat zvyklosti z dětství, a když byla Lily malá, bylo pro ni svěřování se s vlastními pocity asi tak přirozené jako spontánní objímání.

Kdykoli se své babičce s něčím svěřila, odpověděla jí - většinou celkem podrážděným tónem - že „nikdo nemá rád ufňukácky". A tak se Lily naučila nefňukat. Když jí bylo do pláče, vždycky se raději nekam zavřela.

„Není o čem mluvit."

„Víš přece, že není nic, co bys mi nemohla svěřit,"

l»ii svěřovala jí Ráchel. „Jediné, co budeš mít z toho, /» lov sobě budeš dusit, jsou žaludeční vředy." „Nic takového mi zatím nehrozí," řekla Lily a položila si ruku na břicho. S překvapením zjistila, že už zdaleka není tak zaoblené, jak bývalo.

A Santiago přitom říkával, že mu to připadá sexy. Ze zkušenosti věděla, že v určitých případech není dobré se bránit se vzpomínkám, že je lepší nechat se prostě unášet jejich proudem. Ačkoli slyšela vzdálený hlas Ráchel, na okamžik musela zavřít oči a ponořit se do hořkosladkých vzpomínek.

Dokonale si vybavovala horko sálající z jeho očí, když jí zvedl hlavu a přitiskl ji k sobě se svůdným úsměvem. Zena by měla být měkká a zaoblená, ne tvrdá a kostnatá. Bylo to ponižující, ale ani dvanáct měsíců po tom prvním omamném polibku na ten okamžik nedokázala vzpomínat, aniž by jí naskočila husí kůže.

„Tak co?“

Rachelin hlas ji rychle vtáhl zpátky do současnosti, a Lily byla jen ráda. Věděla, že dokud se bude zabírat minulostí, její šance dobrat se aspoň o trochu lepší budoucnosti budou rovny nule.

Omluvně se usmála a otřela si zpoceně dlaně o stehna.

„Promiň, já...“ Jsem ubohá a žiju v minulosti? Nedokážu sama sebe přimět k tomu, abych si konečně uvědomila, že mě nikdy nemiloval? Anebo obojí?

„Neposlouchala jsi mě, vid? Hned jsem si to myslela.“

Ráchel se jí ustaraně zadívala do očí. „Není ti nic?“

„Ne, jsem v pořádku,“ ujistila ji Lily se strojeným úsměvem, zatímco se tiše pokoušela vypudit z hlavy vzpomínku na toho muže.

„Myslím, že by ti pomohla sklenka dobrého vína,“

rozhodla se Ráchel. „Klidně seď,“ dodala a bosá vyrazila k velké chromované ledničce. O chvíli později se vrátila s lahví chardonnay a dvěma sklenicemi, které obratně naplnila.

„Tak dobře, dnes tedy zůstaneme doma,“ rozhodla se, podala Lily jednu sklenku a s tou druhou se unaveně posadila do křesla. „Copak asi dávají v televizi?“ řekla a začala pomalu listovat časopisem, ve kterém byl televizní program. Najednou ji něco upoutalo a ona rozložila příslušnou dvoustranu na stolek. „Podívejme,“ řekla s lišáckým úsměvem, „tohle je něco, co by mi pod stromečkem vůbec nevadilo.“

„Myslela jsem, že jsi až po uši zamilovaná do Dana,“

usmála se Lily a podívala se jí přes rameno, aby viděla, která celebrita její kamarádce tak učarovala.

„Jsem zamilovaná, ale nejsem slepá,“ usadila ji Ráchel.

„Tohle je chlap, který určitě neskládá účtenky v krabici od bot. Podívej se na tu pusu... a na ty oči..."

„To z jeho pusy poznáš, jestli má pořádek v účetnictví?" ušklíbala se Lily.

„Ne, to poznám z toho, jak často se o něm píše ve finanční příloze. Zajímalo by mě, jestli i ve skutečnosti vypadá takhle sexy." Ráchel natočila časopis, aby do něj její kamarádka viděla. „A prosím tě, neříkej, že to jen dobrým nasvícením. V takových věcech jsi někdy až odporně cynická."

Lily strnula, jako by se na místě proměnila v kámen. Z půlstránkové fotografie na ni hleděl zachmuřený tmavovlasý muž. Byla to sice jen černobílá fotografie, nic i tak bylo na první pohled vidět, že je velmi atraktivní. Lily ovšem věděla, že ani sebelepší nasvícení by nedokázalo na fotografii přenést, jak sexy doopravdy je\* Ve skutečnosti jako by ho obklopovalo nějaké silo-v« pole, kterým každou ženu neodolatelně přitahoval. Vftděla, že Ráchel čeká na nějakou odpověď, a tak vzpamatovala a rychle si odkašlala. „Něco na něm ll, připustila a podívala se na nadpis, který hlásal: MORAIS POKOŘIL DALŠÍHO KONKURENTA Mne taky pomyšlela si.

„Něco na něm je?' vyprskla Ráchel. „Ten je tak úžasný, že pro to ani nejsou slova. Tenhle člověk," řekla a zabodla ukazováček do středu jeho tváře, „vypadá, že bude ďábelsky dobrý milenec."

Už nikdy nebudu pochybovat o jejím instinktu, umínala si Lily v duchu. Samozřejmě odhadla jen část pravdy. Nejen že to byl ďábelsky dobrý milenec, ale dokázal být i něžný a citlivý. Lily si přitiskla dlaň na břicho a cítila, jak se jí svírají útroby.

„A kromě toho je to geniální obchodník," pokračovala Ráchel. „Jmenuje se Santiago Morais, to bude asi Ital nebo..."

„Spaněl," dodala Lily bezbarvým hlasem. „Je to Španěl." A mě už to vůbec nezajímá, dodala v duchu, aby se o tom sama přesvědčila.

„Jo, máš pravdu. Odkdy ty čteš finanční přílohu?" podivila se Ráchel.

„Dočteš se o něm i v bulváru," řekla Lily chladně, a

měla co dělat, aby se do jejího hlasu nepromítla hořkost, kterou cítila. V duchu si hned vybavila fotografie, na kterých se kolem Santiaga točila ta popová hvězdička Susie Sebastianová.

„Tak vida. Víš co? Možná bych mohla letošní dovolenou strávit ve Španělsku, třeba tam zrovna narazím na tohohle krasavce. Už to vidím, jak by mě vzal do náručí, odnesl mě do své postele a tam se se mnou dlouze miloval.“

Lily přivřela oči a v duchu si vybavila paprsky světla, klouzající po svalnatém, zlatavě opáleném tele „Pět dní v kuse?“

Ráchel se na ni pobaveně podívala. „Hele, to je můj sen, poříd si vlastní!“

Lily se začervenala, což Ráchel očividně pobavilo.

„Koukám, že máš docela živou představivost^^ Kdybys jen věděla, pomyslela si Lily. Když ji propustili z nemocnice, nějakou dobu si myslela, že už nikdy nic neucítí. Teď už si nebyla jistá, jestli by to tak nebylo lepší. Copak se její život už ni-k dy nevrátí do normálu? K smrti toužila stát se zas tou obyčejnou knihovnicí z malého městečka na devon-nském pobřeží. Věděla, že nemá smysl rozvíjet úvahy začínající „co by bylo, kdyby...“, ale přesto jí vrtalo hlavou, jak by její život vypadal, kdyby onoho rána před rokem nešla k bazénu. To rozhodnutí se tehdy zdálo zcela nepodstatné, ale jeho následky se táhly až dodnes.

Připadalo jí to jako skvělý nápad: Hned časně ráno si zaplavat, aby si pročistila hlavu po bezesné noci, kterou strávila sama v novomanželském apartmá luxusního španělského hotelu, v němž byly všechny pokoje udajne zadány na několik let dopředu.

Bylo by pochopitelné, kdyby celou noc probděla proto že myslela na svého manžela, který tam nebyl a nezvedal jí telefon. Na toho manžela, který jí předchozí den ráno textovou zprávou oznámil, že se potíže v práci kvůli kterým ji opustil na letišti, zvrhly ve krizi a za ní vůbec nepřijede.

Gordon se nikdy neměl dozvědět, že když Lily tuhle správu dostala, rozhodla se, že si dovolenou užije i bez něj, a přihlásila se na výlet do okouzlujícího renesančního městečka Baeza, které leželo nedaleko a patřilo mezi místa, kvůli kterým si Andalusii

zamilovala.

Průvodce byl velice výřečný, a tak Lily na první pohled v hloučku nepoznala manželský pár ve středním věku. Až po chvíli si uvědomila, že to je Gordonův kolega z práce se svou manželkou. Matně si vzpomínala, že se s nimi setkala na nějakém firemním večírku.

„Matte! Susan!“ houkla na ně polohlasně.

Dali se do řeči, vyměnili si obvyklé „To je ale náhoda!“ a „Jak je ten svět malý!“, a pak se starší muž překvapeně rozhlédl kolem. „Gordon tady není?“

„Ne, bohužel. Nemohl odjet z práce.“

Kdyby byl s ní, ani by nemělo smysl ho na takový výlet lákat. Gordon by určitě nechtěl opustit luxus pěti-hvězdičkového hotelu. A pokud by se mu Lily pokusila vysvětlit, že tam tu opravdovou Andalusii okouzující zvlněnou krajinu s nekonečnými olivovými háji - nikdy neuvidí, nejspíš by ji považoval za blázna.

„To mě ani nepřekvapuje,“ připustil Gordonův kolega. „V té nové firmě na něj asi naložili pořádný ranec práce. Ani se mi nechtělo věřit, když jsem se doslechl, že od nás odchází. Abych řekl pravdu, myslel jsem, že je ve firmě součástí inventáře, tak jako já.“ 4

Lily samotnou překvapilo, že si na tváři udržela úsměv.

„Taky mě to překvapilo, Matte.“

„A přitom bylo skoro jisté, že bude povýšen.“

Lily souhlasně přikývla. „Zmínil se o tom.“ Byť to zřejmě byla jedna z mála věcí, které jí řekl.

„Ale nejspíš udělal dobře, že? Někdy je prostě správné riskovat.“ Matt se rozhlédl po náměstí. „Není támhle to tvá skupina?“

„Vida, už odcházejí. Každopádně jsem vás ráda viděla.“

„Pozdravuj Gordona a vyřiď mu, že mu přejeme hodně štěstí,“ volal za ní Matt, kterého by ani ve snu nenapadlo, že jí právě několika nevinnými slovy odhalil, jak málo toho o svém manželovi věděla.

Ten bude potřebovat spoustu štěstí, až se vrátím, pomyslela si Lily.

Samozřejmě už nějakou dobu věděla, že jejich manželství není úplně ideální, ale doposud ji ani nenapadlo, že by to mohlo zajít až tak daleko.

Můj manžel žije dvojím životem! Co ho to proboha napadlo?

Při první příležitosti se Lily nenápadně oddělila od

skupiny a schovala se na roztomilém malém náměstíčku. Posadila se tam do kavárny a lámanou španěl-Itlnou si objednala víno. Majitel kavárny jí přinesl celou láhev. Ani nevěděla, jak dlouho tam seděla, upíjela silné červené víno a přemýšlela, co bude dělat dál. Mohla si žena v její situaci vůbec připravit nějaký plán?

Mohla by pustit žilou kreditní kartě, až se mu z toho protočí panenky. To by ostatně nebylo tak těžké, Gordon měl hluboký, skoro až milostný vztah ke svému kontu. Upřímně řečeno, když šlo o peníze, byl to neuvěřitelný škrt.

Nu druhou stranu by se k celé té věci mohla postavit čelem. Mohla by si objednat místo v příštím letadle do Anglie říct mu na rovinu, že jestli nechce, aby si sbalila kufry, bude jí muset vyklopit, co všechno dělal za jejími zády.

Ale byl to tak dobrý nápad, když už si vlastně sama nebyla jistá, jestli chce jejich manželství zachraňovat?

Taky by mohla utrhat rukávy na jeho oblíbených oblecích, odnést vzácné lahve archivního vína, které nakoupil jako investici, do tomboly v kostele... Ale ne to všechno už před ní udělaly jiné, vynalézavější ukrivdené manželky. A co když to se svou podezíravostí trochu přehnala? Co když v tom není žádná jiná žena, ale jen prehnane utajovaná změna zaměstnání?

No jistě. Jako by měl Gordon nikdy nepodvedl.

Lily si chvíli pohrávala s myšlenkou vyspat se s prvním přitažlivým mužem, na kterého tady narazí. To by rozhodně byl příjemný způsob, jak se manželovi pomstít. Věděla, že jí k takovým úvahám hodně pomáhá stoupající hladina alkoholu, ale vychutnávala si ten pocit, že má aspoň jednou navrch, že je pánem situace, a ne politováníhodnou obětí.

Když dopila celou láhev, pořád si ještě nebyla jistá, jak se zachovat a zda vůbec něco podnikat. Majitel kavárny se nabídl, že jí zavolá taxi, a Lily si s úlevou pomyslela: Co na tom? Gordon to platí! a vděčně přikývla.

Vzhledem k tomu, co se ten den dozvěděla, a taky proto, že celé odpoledne prospala pod vlivem alkoholu, na který nebyla zvyklá, ani sama nečekala, že večer normálně usne, ale nakonec celou noc probděla z úplně

jiného důvodu. Všechny myšlenky na manžela a na to, že z neznámého důvodu změnil zaměstnání, aniž by jí o tom řekl, totiž z její hlavy vypudila vzpomínka na ostře řezané rysy muže, kterého viděla poprvé v životě. Nejspíš to něco vypovídalo o její povaze. Lily si nebyla jistá, ale pochybovala o tom, že by to bylo něco lichotivého.

Druhý den ráno měla kombinace liduprázdné terasy a chladivé vody v bazéně přesně ten uklidňující efekt, v jaký Lily doufala. Poté, co klidným, vyrovnaným tempem uplavala několik délek, se v duchu začala vracet k tomu, co se v hotelu odehrálo předešlého večera. Tak jsem se stala obětí nečekaného vzplanutí vášně, říkala si v duchu. No a co - to se přece stává, ne? Pravda, jí se to stalo poprvé, ale...

Nemělo smysl se tím vzrušovat.

Neudělala přece nic tak strašného, jako kdyby svého manžela podvedla s jiným mužem. Přinejmenším ne fyzicky. A pokud šlo o to, co se jí honilo hlavou, když se podívala na toho okouzlujícího, sebevědomého Španěla, byla si jistá, že by se žádná žena na jejím místě neprovinila o nic méně.

Když ji únava donutila obrátit se na záda a vydýchat se, dospěla k přesvědčení, že včera večer všechno zvládla nejlépe, jak za daných okolností mohla. Za daných okolností znamenalo především to, že v přítomnosti toho muže nebyla schopná dát dohromady souvislou větu, ale kupodivu to nevadilo. Stačilo, aby se jejich pohledy jednou setkaly, a Lily doslova cítila, jak mezi nimi přeskočila jiskra.

Ovšem když pominula všechny své vzrušující představy, nedošlo během jejich setkání vlastně vůbec k ničemu. Lily se rozkošnický nechala unášet vodou a v duchu se vracela k okamžiku, kdy ho poprvé spatřila. Byl prostě dokonalý, měl ostře řezané líce, hrdý nos, výrazně čelisti, uhrančivě tmavé oči a neuvěřitelně zvůdné rty, které snad nemohly nechat žádnou ženu klidnou.

Byl to typický Španěl, ale to bylo to jediné, co na něm bylo typické. Například byl výrazně vyšší než průměrný Španěl, měřil skoro metr devadesát. I způsob jeho chůze jej odlišoval od ostatních, jako by spíš proplouval davem a stále zůstával ve střehu. Nemohla si pomoci, nedokázala od něj odtrhnout oči a tak jej sledovala jak

prochází sálem k připravenému stolu.  
Trvalo to jen několik desítek vteřin, než se  
vzpamatován, ale během té doby se jejich pohledy  
setkaly  
a zbytek sálu jako by na okamžik přestal existovat.  
Lily měla v tu chvíli pocit, že jí tělem projel  
elektrický proud.  
Celá rudá sklopila oči a zadívala se na chladnou  
mramorovou podlahu, ale o chvíli později se jí srdce  
znovu divoce rozbušilo, jako by ji varovalo, že se  
přiblížil k jejímu stolu.  
Ještě teď ji polévalo horko, když si vzpomněla, jak  
byla v tu chvíli napjatá. A jak hloupě si pak  
připadala, když kolem ní prošel, jako by byla vzduch, a  
přivítal se s postarším mužem u sousedního stolu.

## TŘETÍ KAPITOLA

Poté, co se ten okouzlující cizinec přivítal se starším  
mužem a jeho paní, kteří tu očividně byli váženými  
hosty, zas odešel a Lily se až později dozvěděla, kdo  
to byl. Jmenoval se Santiago Morais a byl majitelem  
celého hotelu - a nejen toho. Ale nejspíš si jí ani  
nevšiml, pravda, když ji míjel, krátce kývnul hlavou,  
ale očima o ni sotva zavadil. Na to, aby se jí o něm  
pak v noci zdálo, to rozhodně nestačilo. To jiskření ve  
chvíli, kdy se jejich pohledy přes sál plný lidí na  
okamžik setkaly, to byla nejspíš jen její  
představivost.

Cela se třásla z toho, jak si najednou připadala ubohá,  
a tak se posadila na okraj bazénu a čekala, až ji ranní  
slunce trochu zahřeje.

Když znovu zvedla hlavu, stála před ní její noční múra  
osobně.

Dobré ráno," usmál se Santiago Morais. „Doufám, že jste  
se dobře vyspala."

Lily na to nic neřekla, především proto, že při pohledu  
na něj opět ztratila řeč, a taky proto, že si vzápětí  
docela klidně začal svlékat košili.

Pozorovala ho s vytřeštěnými očima, ani se nehlídala  
jak při tom sama tváří. Ale on si jí nevšiml,  
nastavil své tělo slunci a pomalu si začal protahovat



svaly. Zdálo se, že má až do oběda co dělat.

„Já jsem se moc dobře nevyspal," řekl pak, jako by ani nečekal na její odpověď.

„To je mi líto," vyhrkla Lily, ačkoli podle toho, co viděla, rozhodně nevypadal jako člověk, který celou noc nezamhouřil oka. Úplně z něj sršela vitalita... nebo že by to byl testosteron?

Neslinter, myslí porouchala si v duchu, ale nebylo to snadné.

„Zaplavala jste si?" zeptal se Santiago a rozeplnul si kalhoty, pod kterými se objevilo dokonale ploché břicho s malým chomáčkem tmavých chloupků.

„Zrovna jsem na odchodu."

Že by ji pozoroval? Při té představě jí přeběhl mráz po zádech. Rychle se postavila na nohy, zrovna ve chvíli, kdy on spustil kalhoty na zem.

Věděla, že by se neměla dívat, když pro nic jiného tak proto, aby později nelitovala, ale to svalnaté tělo přitahovalo její oči jako magnet.

„Chtěla jsem na léto trochu zhubnout," dodala, protože se proti němu najednou cítila neforemná a tlustá.

Santiago se na ni podíval a nad obroučkami tmavých brýlí se vyhouplo překvapené obočí.

„Ale víte, jak to chodí," pokračovala Lily. Věděla že celou tu situaci každým slovem dělá ještě trapnější; ale nedokázala se zastavit.

Znovu se marně pokusila odtrhnout oči od jeho těla, ale vzhledem k tomu, že se mezitím svlékl do přiléhavých černých plavek, bylo to takřka nemožné.

„Proč byste měla hubnout?"

Lily jeho otázku nebrala vážně.

„Je to od vás milé, ale dobře vím, že bych měla shodit pár kilo," řekla věčně. „Dokonce to ani nemůžu svádět na genetiku, moje matka bývala prý vždycky hubená." A její babička, která jako mnoho lidí považovala nadváhu za projev lenosti, si nenechala ujít jedinou příležitost nahlas zalitovat, že Lily matčin vzhled nezdělala.

„Proč byste proboha hubla?" Nevěřící se na ni podíval a pak se rozesmál hlubokým, hřejivým smíchem. I skrz jeho černé brýle poznala, jak si ji prohlíží od hlavy k patě. Když se vrátil zpátky k hlavě, uznale si vzdychl. „Vy nemáte co hubnout," odbyl její tvrzení rozhodným

mávnutím ruky.

Lily neměla ani ponětí, co se děje, když k ní přistoupil a sklonil se k ní. Zvedl jí hlavu, aby se mu podívala do očí, a pak se na ni usmál tak, že se z toho Lily málem zastavilo srdce.

„Ve skutečnosti jste krásně zaoblená," řekl hlubokým hlasem, jemným jako nejjemnější samet. Konečky prstů ji pohladil po tváři a Lily se zachvěla vzrušením. „Jste hebká," dodal a jí při jeho slovech přeběhl mráz po zádech. „A navíc jste velice krásná. Muži u žen vždycky obdivovali postavu v proporcích přesýpacích hodin."

Gordon tedy ne, napadlo Lily a rozhodla se nesouhlasit.

„Ne všichni," namítla.

Santiago její námitku odbyl pouhým pokrčením ramen

„Proč se sama tak zatracujete?" zeptal se a ti krok odstoupil.

„To nedělám," bránila se, zklamaná, že ji pustil, h podvědomě si položila dlaň na místo, kde dosud spočívala jeho ruka.

„Zřejmě to máte zažité," ušklíbl se pobaveně.

„Jo, to jsem já - beznadějný případ," řekla Lily.

„Podívejte, ráda jsem vás poznala, ale teď už opravdu j musím jít..."

„Určitě nejste beznadějný případ, querida," prohlásil sebejistě. „Zkušený milenec, který by vám ukázal j krásu vašeho vlastního těla, by vás o tom přesvědčil."

Lily už se zvedala, ale tohle na ni bylo moc. Znovu se sesunula zpátky na zem.

„Myslíte třeba vy?"

V její hlavě to ještě znělo ironicky, jako duchaplná odpověď, které se nakonec oba zasmějí. Ale když ta j slova vypustila z úst, zapůsobila spíš jako by se ho doprošovala.

„A kdyby ano, měla byste zájem?"

Lily se ani neusmála, na to byla v duchu příliš vyplašená. Brát jeho slova vážně by očividně byla velká chyba a cesta k totálnímu zesměšnění sebe samotné

„Předpokládám, že to považujete za velmi vtipné," odsekla.

„Nesměju se," připomněl jí odměřeně.

Lily si toho všimla a ztěžka polkla. V jeho chování bylo něco, co nechápala, ale vzrušovalo ji to.

„Vy jste svou matku nepoznala?"

Překvapeně se na něj podívala, zaskočená tím, jak rychle změnil téma.

„Řekla jste, že vaše matka prý bývala hubená," dodal na vysvětlenou.

„Opravdu?" zamračila se Lily. Její schopnost vést plynulý rozhovor byla dost omezena tím, že kdykoli! se mu podívala do očí, vzrušením jí naskakovala husí kuze.

„Ano."

„Mohl byste toho nechat?" zeptala se příkře a zabalila se do ručníku.

„Čeho?"

„Díval jste se mi do výstřihu." Včera večer ji úplně přehlížel a dnes ji zas svlékal očima. Co to jen bylo za muže?

Santiago se zasmál.

„Nebojte se, nemám problém mluvit o vaší rodině a obdivovat vaše tělo zároveň."

„Tak to mě opravdu uklidňuje," sykla Lily, ačkoli se jí při té poznámce srdce rozbušilo ještě rychleji. „Ale já nemám v úmyslu s vámi mluvit o své rodině."

Na jeho tváři se pomalu rozlil šibalský úsměv. „V tom případě mi bude stačit vaše tělo."

Lily si otráveně vzdychla. Ted potřebuju studenou sprchu, pomyslela si a v duchu si představila proud i hladné vody, dopadající na její rozpálenou kůži.

Mysli na studenou vodu, poroučela si, ale tenhle duševní trik, jak se uklidnit, vzal za své, sotva se v její imaginární sprše spolu s ní objevilo opálené a svalna-It! mužské tělo.

„To taky nechci," namítla rázně.

M Vážne ne?"

Lily se držela svého pravidla vyhýbat se lži, pokud In (t)le, a tak na tuhle otázku neodpověděla. Místo toho se zeptala: „To vždycky takhle obtěžujete ženy, klení se ubytují ve vašem hotelu?"

1'omalu zavrtěl hlavou. „Ne, upřímně řečeno je to pro mě jedinečná zkušenost."

NeJhorší bylo, že by mu Lily ráda uvěřila. Vždycky pohrdala ženami, které se nechaly sbalit pomocí těch nejotřepanějších frází, a teď najednou sama toužila po lomu, aby to byla pravda, že muž, který by mohl mít každou ženu, po které by zatoužil, opravdu považuje 1 právě ji za unikátní a neodolatelnou.

„Pokud vás to tak zajímá, moje matka o mě hned po porodu ztratila zájem, a tak si mě odložila u mé babičky, která mě vychovala. Matku jsem nikdy nevidela, a pokud jde o otce, nemám ani ponětí, kdo to byl... ale je docela slušná šance, že to nevěděla ani ona. Tak... proč jsem mu to vlastně řekla?

Lily se vztekle začala chystat k odchodu. Tohle musela být nějaká podivná hra, ale ona ji s ním rozhodně nehodlala hrát.

Připadalo jí jednoduše nemožné, aby se člověk s tak dokonalou tělesnou schránkou, jakou jí Santiago právě předvedl, obdivoval jejímu vlastnímu tělu.

Najednou cítila, jak uchopil ručník, kterým se zakrývala, ale než stačila cokoli namítnout, prudce jí hol vytrhl z rukou.

„Vraťte mi to!“ vyjekla rozhořčeně, ale Santiago ručník s klidem hodil doprostřed bazénu. Pak si sundal sluneční brýle a upřel na ni pohled svých tmavých očí. Lily se zachvěla, protože to, co v těch očích viděla, bylo zcela jednoznačné.

„Ani jste se mě nezeptala, proč jsem se v noci dobře nevyspal. Nespál jsem, protože jsem musel myslet na vás, a když jsem se dnes ráno chtěl zchladit v bazénu, přijdu sem, a koho tu nepotkám... Věříte v osud?“ Lily měla najednou pocit, že věří v úplně cokoli, co vyjde z těch smyslných úst.

„Opravdu už musím jít...“ Tohle není nic jiného než fyzická přitažlivost, přesvědčovala sama sebe. „Trvá mi hrozně dlouho, než si usuším vlasy,“ dodala na vysvětlenou.

„Jsou krásné,“ řekl hlasem, který jako by ji přikoval na místě, a pak pomalu natáhl ruku a nechal si pramen jejích vlasů proklouznout mezi prsty.

„Myslíte?“ zeptala se nesměle.

„Jistě.“

Lily se pokusila o návrat zpátky do reality, potřásla hlavou a řekla: „Kdepak, jsou zplhlé.“

Znovu se jí zadíval do očí a po chvíli prohlásil: „Na tom sebevědomí budeme opravdu muset pracovat.“

„My? Ale... už musím jít. Vždyť vás vůbec neznám,“ namítla Lily sílícím hlasem.

„A to vadí?“

„No jistě!“ vzdychla si a bezmocně se zadívala do jeho

okouzlujících očí.

Santiago zavrtěl hlavou. „Myslím, že to je zcela irelevantní. Když se na vás podívám, nemůžu myslet na nic jiného než na to, jak rád bych se vás dotýkal..." „Takové věci mi nemůžete říkat!" Můžete se mnou delat úplně cokoli! Prosím, jen do toho!

Upřímně se zasmál a Lily zas přejel mráz po zádech. Buď to opravdu myslel vážně, anebo to byl velmi přesvědčivý lhář. Ale v tuhle chvíli Lily ani nechtěla pátrat po tom, která varianta platí. Měla pocit, jako by ji zevnitř spaloval žár vlastní touhy.

Santiago pobaveně pokrčil rameny. „Právě jsem vám to řekl." V jeho úsměvu se mísila jemnost gentlemana s hladovou dravostí.

Ani se nepokusil Lily zastavit, když k němu přikoupila. Nedokázala se už dál bránit své touze, a tak natáhla ruku a zlehka se dotkla jeho tváře. „Ráda bych vás ještě někdy viděla."

Nespouštěl z ní oči, jen sevřel její ruku ve své a zlehka ji políbil.

„A tak se stane," slíbil jí smyslným hlasem. „Jestli to opravdu chcete."

Lily potřásla hlavou. „Já... nevím."

Santiago obrátil její ruku dlaní vzhůru, zlehka přes ní přejel bříškem palce a nakonec se zarazil na prostém snubním prstenu. „Myslíte na svého manžela, že?"

#### ČTVRTÁ KAPITOLA

Nemyslím na něj, ale nejspíš bych měla.

Lily zalapala po dechu a rychle vytrhla svou ruku jeho dlaně. Nejen že tou otázkou úplně zničil kouzlo okamžiku, bylo to, jako by ji uhodil mezi oči. Což bylo možná celkem na místě, pomyslela si. Její manželství bylo sice nejspíš jeden velký podvod, ale pořád byla vdaná, což pro ni znamenalo, že zůstane Gordonovi věrná - bez ohledu na to, kolikrát ji sám podvedl.

Kdyby se aspoň na okamžik zamyslela nad tím, jak svádí, myslela by si, že asi netuší, že je vdaná. Bylo by to ostatně celkem pochopitelné, pomyslela si, když v tomhle hotelu bydlím bez partnera.

Ale teď se zdálo, že o tom věděl celou dobu, a skutečnost, že ho to ani v nejmenším nezarazilo,

připadali Lily opovržením hodná.

Ne že by ho zrovna ona měla právo kritizovat. Taky se před ním nedala na útěk...

„Netrapte se tím.“

Trápit se? Měla by se spíš cítit podvedená! „Nečekala bych, že zrovna vy to pochopíte,“ zasyčela na něj pohrdavě. Tenhle člověk by zřejmě nepoznal morální jednání, ani kdyby ho dostal v dárkovém balení.

Najednou pojala hrozivé podezření: Co jestli se na ni zaměřil právě proto, že je vdaná? Lily věděla, že zvláště v přímořských letoviscích a podobných místech se občas objevují muži - obvykle muži, kteří nejsou schopni navázat dlouhodobý vztah - vyhledávající společnost zadaných žen, protože v jejich případě neriskují, že by z toho mohlo být něco vážného. Pro takové slizouny měla vdaná žena nesporné přednosti.

„Chápu vás, a ujišťuju vás, že to, co cítíte, je zcela přirozené,“ pokračoval Santiago.

Tenhle konejšivý tón Lily rozčílil ještě víc.

„Vy o tom asi hodně víte, že?“ řekla vztekle, vytrhla se mu a chtěla odejít.

„Udělal jsem chybu,“ řekl smutně.

Lily se ještě jednou otočila a blýskla po něm očima.!

„Moc mě mrzí, že to nedopadlo tak, jak jste si před-j stavovali!“

Santiago se chvíli mlčky díval do její tváře a pak pochmurným hlasem podotkl: „Je přirozené cítit se prol vinile, mít pocit, že jste nevěrná...“ začal a Lily nad je-| ho drzostí nevěřičně zakroutila hlavou,

„...památce! svého manžela. Respektuju, co cítíte, opravdu anoj V době, kdy tolika lidem tak málo záleží na jejich! manželském slibu, je taková oddanost opravdu obdi-1 vuhodná.“

Na chvíli se odmlčel a její mozek za tu dobu tald akorát stihl zpracovat všechny informace - a dojítj k nepravděpodobnému, ale jedinému možnému závěj ru: Santiago si myslel, že je vdova!

No páni! To bude legrace, vysvětlovat někomu, kdol ji měl za věrnou tesknící vdovu, že její manžel je ve skutečnosti zcela zdrav, zatímco její věrnost se rozplynula s prvním závanem touhy.

„Ale vy jste živá, querida, jste vášnivá a krásná žena a máte ještě celý život před sebou,“ přesvědčoval ji

Santiago. Nakonec vzal její tvář do dlaní. „Jsem si jistý, že by váš manžel chtěl, abyste byla šťastná. A ačkoli mi to dnes možná neuvěříte," prorokoval jí sebejistě, „jednoho dne budete zase milovat. A do té doby..."

„Do té doby co?"

Rychle spustil ruce k zemi. „Do té doby budete žít normálním životem, včetně potřeb... tužeb..."

„A to je to, o co vám jde?" Proč cítila takové zklamání? Čekala snad, že se od něj dozví něco jiného, než že by se s ní rád vyspal? Aspoň byl upřímný.

„Nechcete snad popírat, že mezi námi panuje určitá přitažlivost?"

Lily mlčky zavrtěla hlavou a v duchu přemítala, jak by asi reagoval, kdyby mu řekla, že nic takového nikdy necítila.

„Chápu, že cítíte bolest, ale nenechte ji, aby vás připravila o chuť do života."

„To ne," souhlasila a s překvapením si uvědomila, že to opravdu myslí vážně. Zhluboka se nadechla. Byl čas všechno uvést na pravou míru. „Pokud jde o Gordona, špatně jste to pochopil. Momentálně na něj mám příšerný vztek."

„Tuším, že není neobvyklé zlobit se na milovanou bylost, která zemřela. Vyčítáte mu, že vás opustil."

Lily zavřela oči a unaveně si vzdychla. Snažím se, já se vážně snažím, pomyslela si v duchu, a co z toho mám?

Soucit a amatérskou psychoanalýzu.

„Ne, můj manžel je..."

Santiago už o něm zřejmě nechtěl slyšet. „Lidé, které milujeme, zůstávají po dlouhou dobu v našich srdcích, ale někdy je načas nechat je jít."

Lily, která by Gordona bez okolků nechala jít ze svého srdce třeba rovnou do horoucích pekel, se na něj dlouze zadívala a přemýšlela o tom, jak ho vlastně vůbec napadlo, že zrovna ona je vdova.

„Proč myslíte, že můj manžel je mrtvý?"

„Každý to ví."

„Ostatní to vědí?" Proboha, tak to by vysvětlovalo celou řadu soucitných pohledů, kterých se jí od

ostatních hotelových hostů dostalo. Zřejmě ji považovali za nějakou posedlou vdovu, která se statečně vypravila na jakousi romantickou pouť.

A já si říkala, že jsou tu všichni hosté tak milí a přívětiví!

Santiago přikývl.

„Vím, že v hotelu by člověk očekával určité soukromí, ale když se v novomanželském apartmá ubytuje žena bez doprovodu, lidé si toho všimnou. Personál věděl, že rezervaci vyřizoval váš manžel, a tak se pustili do spekulací...”

„Člověk by řekl, že mají lepší věci na práci," ušklíbla se Lily kysele.

„A pak jste Javierovi řekla...”

„Neřekla jsem Javierovi vůbec nic, žádného Javiera ani neznám," odsekla Lily, ale pak se zarazila. „Ale ne!" Zmateně se mu podívala do očí. „Myslíte tohoj chlapce na recepci?"

„Ten chlapec má tříletého syna, ale jinak máte pravdu, občas pracuje na recepci. Jinak je především osobním trenérem v posilovně."

Lily ho sotva vnímala. V duchu si vybavovala okamžik, kdy se vrátila z výletu do Baezy a šla si pro klíč od pokoje. Na detaily si díky lahvi vína, kterou v tu chvíli měla v sobě, moc nepamatovala, ale moc dobře věděla, že se jí recepční zeptal, kdy za ní dorazí manžel, a ona se v tu chvíli rozplakala.

„Nepřijede," řekla, a teprve v tu chvíli si sama uvědomila, co všechno to znamená. Nejspíš to ani nikdy neplánoval. „Je pryč. Je pryč a už se nikdy nevrátí."

Lily si unaveně protřela spánky. Jeden problém tedy vyřešila - už ví, proč ji tu lidé považují za vdovu. Ted už zbývalo jen vysvětlit tomuhle krasavci, že její manžel je naživu a ona tím pádem není k máni.

„Nechcete se mnou posnídat?"

„Prosím?"

„Snídaně. Nemusí to být tady, pokud se vám tu nelíbí. Znam jedno místo asi půl hodiny jízdy odsud. Dá se tam dostat jen džípem," připustil, „ale věřte mi, stojí to za to. Je tam nádherný výhled. Nemají zrovna velký výběr, ale vaří ? místních surovin, takže je všechno čerstvé a chutná to dobře. Luis má velkou venkovní pec na dřevo a z ní servírují přímo na stůl."

Lily mlčela, a Santiago si to po chvíli čekání vyložil jako souhlas. „Tak se sejdeme... třeba za dvacet minut?" usmál se na ni a pak po hlavě skočil do vody.



„Chápuj že jsi rozčilená.“

„Cože?“ Lily trvalo několik vteřin, než se vrátila z míst, kam ji zavedly roztroušené vzpomínky, zpátky do skutečnosti. A pryč od muže, který ji nakonec poslal do horoucích pekel.

A jeho přání se mu splnilo.

Těd už měla to peklo za sebou, ale pochybovala o tom, že se jí podaří vrátit k normálnímu životu.

Chvillemi uvažovala o tom, co je pro ni vlastně normální. Možná si v sobě ten pocit prázdnoty bude nosit až do smrti.

„Říkám, že chápu, že jsi rozčilená.“

Na Rachelině hladkém čele se objevily ustarané vrásky.

„Opravdu ti nic není? Najednou jsi celá zrudla.“

„Ne, jsem v pořádku,“ zalhala Lily. „Jen je mi horko,“ řekla a mávla rukou k oknu, kterým na ni pražilo slunce.

„Mám nápad,“ ozvala se Ráchel, protože si v duchu znovu posteskla nad nevkusným oblečením, které její kamarádka poslední dobou nosila. „Co kdybychom si vyrazili na nákupy? Když mám špatnou náladu, vždycky jdu a koupím si nové boty...“

„Nákupní terapie není řešení.“

„Sezení na gauči ale taky ne,“ odsekla Ráchel, které se taková příkrá odpověď dotkla.

„Promiň,“ špitla Lily.

„Samozřejmě vím, že nové boty na věci nic nezmění, ale... Bože, Lily, po tom, co se ti stalo, máš plné právo se cítit mizerně. Řeknu ti, kdybych byla na tvém místě a musela se vyrovnat s tím dítětem a s tím, že Gordon vzal do zaječích s tou malou...“

Lily o tom nechtěla mluvit. Ani o Gordonovi a jeho nové přítelkyni, ani o dítěti... zvláště o dítěti.

„Možná bych si mohla dojít ke kadeřnici,“ řekla a zamyšleně si vjela rukou do vlasů.

„A co ty boty?“

„Nepřeháněj to, Ráchel!“ řekla Lily, ale musela se smát. Jenže vzápětí její úsměv zas zmizel. „Pokud jde o Gordona, on v téhle věci není ten největší padouch.“

„Ze není...“ rozohnila se Ráchel.

„A Olivia není malá,“ připomněla jí Lily. V duchu! se jí vybavila vysoká, štíhlá a zrzavá sportovně

psycholožka, kvůli které ji manžel opustil a se kterou setel, když už se jejich rozvodové řízení blížilo ke zdár  
nému konci, chystal oženit. „Má tak metr osmdesát a musím říct, že mě to ani nepřekvapilo, když Gordon požádal o rozvod.“

Když se vrátila z dovolené ve Španělsku, čekal na ni její manžel na letišti, a ačkoli se v tu chvíli sama užírala pocitem viny, hned si všimla, že se chová trochu zvláště. Úplně zapoměla, že by jí toho měl spoustu vysvětlit, protože teď už na tom byla stejně. Sotva nastoupili do auta, bez dalších okolků se přiznal, že v Londýně nezůstal kvůli pracovním povinnostem, ale kvůli jiné ženě.

Lily se ani neobtěžovala předstírat, že ji to překvapilo.

„Jmenuje se Olivia a je... zkrátka mám pocit, Lily, že se ke mně hodí mnohem víc. Myslím, že bychom se měli rozvést.“

„Tak jo.“

Gordon byl očividně připravený na hysterickou scénu, a tak ho její chladný souhlas nejen zaskočil, ale vyvolal v něm i určité podezření.

„Tobě to nevadí?“

Lily jen zavrtěla hlavou.

„Ty ani nechceš vědět...?“ začervenal se Gordon.

Jestli mi to chceš říct...”

„Chápeš, co ti tady říkám, Lily?“ Najednou mluvil tak pomalu, jako by vedle něj sedělo malé dítě. „Tohle není jen úlet.“

„Tentokrát ne.“

Gordon zrudl ještě víc a zatvářil se dotčeně. „No, kdybys byla víc...” Vzápětí se ale odmlčel a bylo vidět,

že snaží trochu uklidnit.

Lily rozhodla, že tenhle rozhovor trochu urychlí.

A jak to vysvětlíš lidem v práci?“

„Dal jsem výpověď.“

„Co to povýšení?“ Poslední rok nemluvil Gordon skoro o ničem jiném.

„Usoudil jsem, že práce ve veřejném sektoru mě j dusí,“ prohlásil Gordon důležitě. „A tak jsem se rozhodl, že

potřebuju změnu."

„A kdy ses rozhodl?"

„Odešel jsem před dvěma měsíci."

„Mám se vůbec ptát, co jsi celou tu dobu dělal, když jsi brzo ráno vstával a říkal, že jdeš do práce... nebo když jsi odjížděl na služební cesty?"

„Připravujeme s Olivíí sportovní centrum ná Kypru."

„To je pěkné." Ani nemusela předstírat, že ji to nezajímá. Nezajímalo ji to.

„Sakra, já jsem to takhle nechtěl, Lily! Ale musíš pochopit, že jsme... Ne, vlastně ani nečekám, že by| to pochopila. V tu chvíli, kdy jsem ji viděl..." začal vášnivě.

Lily se od něj odvrátila a zadívala se na město a auta, která míjeli.

„Možná to chápu."

Gordon na to nic neřekl, ale ona cítila, že jí nevěří. Na okamžik vážně uvažovala o tom, že by mu řekla, že také poznala jiného muže a že už ví, jak směšná a prázdné bylo jejich manželství.

Ale bylo zbytečné to vysvětlovat Gordonovi, který jí kdysi řekl: „Samozřejmě nejsi frigidní, prostě jen nemáš tak silný vztah k fyzické stránce věci. Nelam si s tím hlavu, to je docela normální."

Skutečnost byla taková, že Gordon v ní vždycky viděl cukrovou panenku. Až Santiago jí ukázal, že dovede být i divokou dračicí...

Ráchel nespokojeně zamručela. „Samozřejmě že tě to nepřekvapilo. Co jiného by se od Gordona dalo čekat, než že se s tebou dá rozvést, sotva mu řekneš, že jsi těhotná."

Lily si prohrábla hnědé vlasy, které se bez nezbytné péče postupně měnily v neupravitelné vrabčí hnízdo. Možná je načasе říct Ráchel pravdu...

„Je to tak," řekla a lehce se začervenala, ale pocítila při tom něco, co by se snad dalo označit za úlevu.

„Opravdu mě to nepřekvapilo. Naše manželství bylo prázdné a zbytečné už dlouho před tím, než se objevila Olivia."

Rachel se na ni překvapeně podívala, ale skoro okamžitě zavrtěla hlavou. „Tomu nevěřím. Vy dva jste přece vždycky byli dokonalý pár."

Lily sklopila oči. Byla to opravdu ironie osudu, že

navenek působili jako šťastná dvojice.

„Nikdo nedokáže tak dobře předstírat," trvala na svém Ráchel. „Ani nevím, kolikrát jsem sama různým lidem vykládala, že vy dva jste důkazem toho, že manželství má smysl. Vždyt jste se do sebe zamilovali už na škole, ne?"

Lily si olízla rty. Kdy jsem posledně měla rtěnku? Kdy jsem se vlastně přestala malovat? Ráchel měla pravdu: Byl nejvyšší čas vrátit se znovu do civilizované společnosti. „Možná to tak vypadalo."

Rachel se na okamžik odmlčela a pak se posadila do nejbližšího křesla. „Takže jste s Gordonem nebyli šťastní? Vážně ne?"

„Nemůžu říct, že bych byla nešťastná..."

Upřímně řečeno jsi mě dost překvapila, Lily," řekli Ráchel. „Nikdy jsem si nemyslela, že to mezi vámi je tak špatné. Totiž-nikdy jsem sinemyslela, žeby vůbec něco bylo v nepořádku. Proč ses mi s tím nikdy nesvěřila?"

Lily se hořce usmála. „Jak si kdo ustele, tak si lehne. Aspoň moje babička by to tak řekla."

„Já ale nejsem tvoje babička, a ačkoli vím, že o mrtvých by se mělo mluvit jen dobře, musím říct, že to byla chladnokrevná..."

„Nech toho, Ráchel," poprosila ji Lily.

Ráchel pokrčila rameny. „Jestli jsi s ním nebyla šťastná, tak proč jsi od něj neodešla?"

„Myslela jsem si, že se to třeba zase spraví," povzdychla si Lily a zavrtěla hlavou. „Taky jsem si tu otázku už miliónkrát kladla. Vlastně nevím, proč jsem s ním zůstala. Možná jsem byla líná něco měnit, snad jsem se té změny i bála. Anebo jsem si prostě nechtěla připustit, že jsem udělala chybu. Možná to bylo od každého trochu."

„Ale já vás nikdy neslyšela, že byste si řekli jediné křivé slovo," namítla Ráchel, která jako by se kamarádce pořád zdráhala uvěřit.

„Pár ošklivých věcí jsme si řekli," připustila Lily a v duchu zavzpomínala na dobu, kdy u nich hádky byly na denním pořádku, „ale to už bylo dávno. Myslím že ke konci už jsme z toho oba dva byli tak otrávení že jsme se ani nehádali."

„To je smutné."

Lily jen zasmušile přikývla. „Řekla bych, že jsme byli klasickým případem dvou lidí, které společně strávené roky nesblížily, ale spíš naopak, daly vyniknout všem rozdílům.“

Ráchel si povzdychla a potřásla hlavou, jako by potřebovala trochu času na to, aby se s těmi novými skutečnostmi vyrovnala.

„Hned jsem věděla, že s Olivii to bude jiné než s těmi předchozími.“

Až když Ráchel vypadla z ruky kabelka, kterou právě zvedala ze země, a její obsah se rozsypal po podlaze, si Lily uvědomila, že nahlas vyslovila něco, co si původně chtěla nechat pro sebe.

„S předchozími? Gordon měl milenky?“

Lily se podívala do jejích vytřeštěných očí a pak sklopila zrak. „Vím o dvou. Možná jich bylo víc,“ řekla liše. Určitě jich bylo víc, dodala v duchu.

Ráchel se hořce zasmála. „Ani se mi tomu nechce věřit. A ty jsi o tom věděla?“

Lily přikývla.

„To ti to bylo jedno?“

Lily zvedla hlavu a její modré oči na okamžik vzplály hněvem. „Samozřejmě mi to nebylo jedno!“ Bylo to pro Herně ponižující, ale Gordon se pokaždé začal tvářit, že toho hluboce lituje. Nic pro mě neznamenal, Lily! Ráchel se ušklíbla. „Promiň, ale pořád nemůžu uvěřit lomu, že jsi nikdy neřekla ani slovo,“ řekla a zavřela hlavou. „Jsem přece tvoje nejlepší kamarádka.“ Lily bezmocně rozhodila rukama. „Zdálo se mi, že když ničemu neprospělo, kdybych to rozmazávala, mohl Gordon mě prosit, abych to nikomu neříkala. Doveš si představit, co by na to řekla moje babička? /včetně po tom, co mu půjčila peníze na auto...“ Od Nelly se a pak se podívala na svou kamarádku. „Asi to /ni hodně divně, vid?“

„To si piš!“ vzdychla Ráchel.

„A myslíš si, že jsem úplně pitomá, co?“

„No, aspoň že jste neměli děti...“ začala Ráchel, ale když si i tak slyšela hrůzou z toho, co právě řekla, vysko-

čila a rychle si klekla vedle křesla, ve kterém seděla Lily. „Bože můj, promiň! Je mi to tak líto!“

Lily zavrtěla hlavou a povzbudivě se na ni usmála. „To

nic, máš pravdu. Neměli jsme děti."  
„Ale chtěli jste... takže jsi to manželství s ním přece jen nechtěla vzdát."  
Lily se své kamarádce zadívala do očí a pak znovu zavrtěla hlavou. „To není tak docela pravda."  
„Takže jste to neplánovali?" zeptala se Ráchel, která se marně pokoušela z Lilyina výrazu vyčíst, co se ji honí hlavou. „Neříkám, že jsi neměla radost," dodala rychle, protože si ještě moc dobře pamatovala, jak se její kamarádka tehdy celá rozzářila štěstím při vyhlídce na to, že se stane matkou.  
„Nikdy v životě jsem nebyla šťastnější," připustila^ Lily.  
„No, je mi jedno, co na to řekneš, ale já si myslímj že to byl neuvěřitelný prevít, že tě opustil, když jsi byla těhotná."  
„Jenže když jsem otěhotněla, tak už jsem s Gordonem skoro rok nespala," řekla Lily tiše.

## PÁTÁ KAPITOLA

Ačkoli se Ráchel ještě o pár vteřin dříve tvářila, že nic, co by k tomu Lily mohla říct, nemůže změnit její názor na Gordona, najednou to vypadalo jinak. Ticho se stále prodlužovalo, až už to Lily nakonec nevydržela a prosebně vzdychla: „Tak řekni něco!"  
„Ty jsi s Gordonem už rok... Chceš říct, že to dítě nebylo jeho?"  
„Očividně ne," řekla Lily, zavřela oči a promnula rukou. Nedokázala se své kamarádce podívat do očí.  
„Klidně mi řekni, co si o tom myslíš. Nic už ve mně nemůže vyvolat horší výčitky svědomí, než kteří cítím."  
„Co na to mám říct? Lily, snad nečekáš, že tě za to budu soudit?"  
Lily zaslechla v jejím hlase náznak zklamání a odvážila se otevřít oči. „Zasloužila bych si to," řekla tiše a začala se zvedat z křesla, ale její přítelkyně ji hned vtlačila zpátky.  
„Počkej! Nemůžeš mi přece říct takovou zásadní vec a pak odejít, jako by se nic nestalo, Lily," namítla dotčene. „Chci vědět, jak to bylo."  
„To je přece jedno."

Cože? Měla jsi milence. Čekala jsi s ním dítě. Zrovna ty! To tedy opravdu není jedno... Jak to, žeš mi za celou tu dobu nic neřekla?" pokárala ji. „A kdo...?“ Najednou se jí oči rozšířily úžasem. „Tyl se s ním ještě scházíš?“

Lily jen zavrtěla hlavou, ale nedokázala se ubránitj tomu, aby se jí v duchu na okamžik vybavila Santiagova chladně elegantní tvář s aristokratickými rysy.

„Znám ho?“

Lily se podvědomě chtěla podívat na časopis s jeho fotografií, který pořád ležel na stole, ale včas se zastavila. „Ne, neznáš. A už se nescházíme.“

Byla si skoro jistá, že by ji nejraději zabil, kdyby sej ještě někdy setkali. Ne že by to bylo pravděpodobné když každý žili v úplně jiném světě.

Ale kdyby to dopadlo jinak, nejspíš by ho musela vyhledat. Měl přece právo vědět, že se stal otcem..a Na okamžik se zamyslela nad tím, jaké by to asi byloj kdyby jejich dítě přežilo a ona mu to oznámila.

Nejspíš by o dítěti, které počali zcela neplánovaně nechtěl ani slyšet, ale kdyby o něj přece jen měl zájem museli by se pravděpodobně domluvit na nějaké formě pravidelného styku. Teď už to ovšem nemělo smysl řešit - už nikdy se nedozví, jaké by to bylo...

„Byl to jen románek na dovolené, nic víc... prostý úlet," povzdychla si a pak se zhluboka nadechla. „Nic to neznamenal." Řekla Ráchel už tolik lží a polopravd, že jedna navíc nemohla uškodit. A možná, že pokud ji bude dost dlouho opakovat, sama nakonec uvěří, že to tak bylo.

Ráchel se pátravě zadívala do bledé tváře své kamarádky a byla si skoro jistá, že ten klidný, vyrovnaný výraz, který v ní vidí, je jen přetvářka. „Kdy ses s ním setkala?“

„Vzpomínáš si, jak jsme se s Gordonem chtěli vypravit na druhé líbánky? Krátce před tím, než mi oznámil, že chce žít s Olivíí?“

„Ta dovolená v tom luxusním hotelu ve Španělsku? Ta, jak Gordon...?“

„Jak Gordon na letišti prohlásil, že se mnou nemůže odletět? Ano, to je ona," potvrdila Lily smutně. „Rekl mi, ať jedu sama, že se pokusí za mnou přiletět druhý

den. Ale pak nepřiletěl a já byla vzteky bez sebe."

"Takže to byl nějaký Španěl?"

"Přesně tak," řekla Lily.

"Pracoval v tom hotelu?" zeptala se Ráchel a dolila do obou sklenic další víno.

"Občas," odpověděla Lily šalamounsky.

"A věděl, že jsi s ním otěhotněla?"

"Ne, to ne," řekla Lily a zavrtěla hlavou.

Ráchel se na ni najednou pohoršené podívala. "Ale víš aspoň, jak se jmenoval, že ano? Nebyla to jen záležitost na jednu noc po tom, co jsi vypila spoustu vína? Neměla by sis to vyčítat, všechny jsme si takové chvíle zažily a tihle španělští číšníci dovedou být velmi .. sympatičtí."

Lily si představila Santiaga jako číšníka a málem se rozesmála. "No, já jsem si takové chvíle nikdy před tím nezažila..."

"Ale jen proto, že jsi vyrůstala takřka v klášteře," namítla Ráchel. "Vždyť ses vdávala v devatenácti."

"Ale vím, jak se jmenoval, a nebyla jsem opilá."

Aspoň ne alkoholem, dodala v duchu, ačkoli věděla, že Santiagova přítomnost pro ni v tu chvíli byla mnohem omamnější než víno. Když byla s ním, připadala si na jednu svobodná, protože jí všechno kolem připadalo jako překrásný sen. Sotva si vzpomněla, jak v jeho posteli ztratila veškeré zábrany, začala se znovu červenat.

"A navíc," dodala bojovně, "kdybych se teď měla rozhodnout, udělala bych to znovu."

Ráchel se na ni překvapeně podívala. "Takže to nebyl jen tak ledajaký románek."

"Pro něj asi ano," přiznala Lily smutně.

"A ty ses zamilovala," dodala její přítelkyně s pochopením a lítostí.

"Hrozně moc," vzdychla Lily, ale pak už se dál nedokázala bránit tomu, aby jí z očí vytryskly proudy slz.

"Mají zpoždění," řekl Dan a znovu se podíval na hodinky. S rozpaky se obrátil k vysoké postavě, která stála za ním. "Víš, co máš dělat?"

"Samozřejmě."

"Nemělo by to být tak těžké. Buď milý, ale nemusíš se



moc točit okolo Ráchel," řekl Dan s obavami v hlase.  
„Bože, jsem z toho vážně nervózní."

„To by mě ani ve snu nenapadlo," poznamenal Santiago sarkasticky.

„Ještě jsem žádnou ženu nežádal o ruku, a manželství je poměrně vážná věc," ohradil se Dan. Pak vytáhl z kapsy krabičku s prstenem a dlouze se na ni zadíval. „A navíc je to na celý život."

„Jak kdy."

„Teď zrovna nepotřebuju cynické poznámky," usadil Santiaga jeho mladší přítel. „Spíš bych potřeboval trochu podpory."

Santiago se na okamžik zkoumavě zadíval do jeho tváře.

„Potřeboval bys panáka," řekl pak suše.

Sám měl pocit, že by jednoho potřeboval... možná i dva. Ne že by se chystal někoho žádat o ruku, ale sám k blížícímu se setkání vzhlížel s určitými obavami. Podle jedné fotografie, kterou viděl, se těžko dalo odhadnout, jak moc se Lily za tu dobu změnila. Pořád si vybavoval ten první okamžik, kdy ji uviděl na malém náměstíčku v Baeze... a pokaždé se mu při té představě rozbušilo srdce.

Projížděl se tehdy po okolí na motorce, o které mu celá rodina svorně prorokovala, že se na ní jednoho dne zabije, a protože už se cítil unavený, zastavil se, aby si trochu protáhl nohy.

Zrovna si sundával přilbu a s úsměvem vzpomínal na slova své matky, ktrá mu vyčítala, že ji takovými výlety předčasně žene do hrobu, když ji najednou spatřil. V tu chvíli mu úsměv hned zmizel z tváře a celé jeho tělo se zachvělo vzrušením.

„Madre mia" vzdychl tiše.

Vypadala jako z jiného světa, bledá, zamyšlená a úplně sama seděla v malé kavárničce a zdálo se, že si vůbec neuvědomuje, jak na ni všichni muži široko daleko pokradmu zírají.

Měla na sobě bledě modré šaty pod kolena... vcelku skromné, ale to tělo, které skrývaly, rozhodně skromné nebylo.

Ach bože, to tělo...

Ještě teď se mu zrychloval dech, když si vybavil ty plné křivky. Ale jako by se to nebesům zdálo málo, obdařily ji navíc dokonalou tvář, obrovskými modrými

očima a smyslnými rty.

Kdyby se dala nějak destilovat přitažlivost, kterou tahle nevinná tvář sváděla celé okolí, fronta na takový elixír by se táhla přes celý kontinent.

Díval se, jak pomalu usrkává víno, a skoro se mu zastavilo srdce, když se předklonila a v jejím výstřihu se objevila krémově bílá pleť.

Ani nevěděl, jak dlouho tam stál a pozoroval ji paralyzován vzrušením, které by sám přičítal spíš nezletilému chlapci. Každopádně zůstal až do chvíle, kdy pro ni přijel taxík, a pak podlehl okamžitému nutkání a v bezpečné vzdálenosti ji sledoval.

Po chvíli taxikář zatočil na silnici, která vedla jen k jedinému místu, a on hned věděl, kde ta žena bydlí.

Když touhle silnicí projížděl poprvé, vedla ještě ke staré usedlosti s několika polorozpadlými hospodářskými budovami. Dnes už se tudy jezdilo k pětihvěz-dičkovému hotelu, který svým vyvoleným hostům nabízel odpočinek uprostřed tisícihektarové přírodní rezervace.

Santiago přišel na svět se jménem, které otevíralo dveře do nejvyšší společnosti i do finančních kruhů, ale když oslovil investory, aby mu pomohli uskutečnit tento projekt, dal si záležet na tom, aby jeho jméno ani jednou nezaznělo. Hrdost? Možná... Snaha dokázat otci, že není tak neužitečný, jak si o něm myslel? Určitě.

Ale někdy v průběhu toho, jak se tohle místo proměňovalo z hospodářské usedlosti v luxusní hotel, si Santiago uvědomil, že už to nedělá jen proto, aby něco dokázal svému otci. Zatoužil po úspěchu a vzrušení z toho, že jej dosáhl, už ho nikdy neopustilo.

Zastavil a sesedl z motocyklu právě tam, kde zůstal stát před deseti lety, a díval se, jak taxi zajiždí ke vstupu do hotelové haly. Žena, která z něj vystoupila, mu připadala ještě přitažlivější než ta, kterou na náměstí v Baeze viděl nastupovat.

Tehdy mu to připadalo jako projev osudu, že tahle kráska bydlí právě v jeho hotelu. Dnes už se mu zdálo, že to musela být nějaká mnohem zlovolnější síla, která mu do cesty vehnala Lily Greerovou.

„Tady v té zatáčce!“ vykřikla Ráchel, když spolu s Lily už počtvrté nazdařbůh projížděly kolem malebného venkovského kostelíka.

„Určitě?" pochybovala Lily.

Ráchel se zatvářila dotčeně. „Samozřejmě! Copak si myslíš, že nevím, co dělám?"

Lily si vzdychla, počkala, až je mine traktor, a pak začala couvat úzkou uličkou. „Asi bych si připadala jistější, kdybys měla ten autoatlas otevřený na správné stránce a kdybychom se sem poslední hodinu nepřibližovaly po dostředivé spirále."

„Tak to mi nevyčítej. To bylo kvůli těm instrukcím, které mám od Dana. Vůbec to nedává smysl. Samozřejmě, kdyby neměl vypnutý telefon, stačilo by mu zavolat a zeptat se. Proč zastavuješ?" zeptala se Ráchel překvapeně, když Lily vypnula motor.

„Zeptám se tady někoho na cestu," řekla Lily, protože za zdí hřbitova zrovna zahlédla nějakou ženu. „Dej mi ty instrukce a uvidíme."

Vrátila se o pět minut později. Ráchel významně poklepávala dlouhými rudými nehty na palubní desku jejího prastarého brouka a sotva usedla za volant, hned poznamenala: „Docela ti to trvalo."

„Promiň, zapovíдали jsme se."

„Zapovíдали? A s kým?"

„S vikářem. Měla jsi pravdu, je to ta ulička, jak jsi říkala, a potom doprava a ještě asi kilometr a půl dál po cestě."

„Vždyť jsem ti to říkala."

Lily se na ni podívala a pak pochybovačně pokrčila I ramený. „No, podle zákona velkých čísel se vlastně dalo čekat, že dřív nebo později budeš mít pravdu."

„Moc vtipné. Kdybychom jely mým autem, aspoň jsme se tu mohly ztratit ve všem pohodlí," namítla Rachel a protáhla se na drobném sedadle, aby dala najevo, jak jí to dlouhé sezení je nepohodlné.

„Aha," řekla Lily a triumfálně se usmála, „takže konečně připouštíš, že jsme se ztratily."

„Nebuď tak nepříjemná. Aspoň jsme si prohlédly tu pěknou krajinu tady kolem," prohlásila Ráchel, ale vzápětí raději zavřela oči, protože Lily svižně strhla auto do ostré zatáčky. „Co kdyby tam něco jelo?"

Lily v tu chvíli myslela na to samé, ale snažila se působit sebejistě. „Tak či tak, můžeš být klidná, když se jenom vezeš."

Naštěstí v protisměru žádné auto nejelo, a tak o pár

minut později zastavily před domkem s doškovou střechou, který vypadal jako vystřižený z nějaké pohlednice. Vchod do domu zdobila řada oblouků porostlých popínavými růžemi mnoha barev.

„Tak co? Pěkné, ne?“ zeptala se Ráchel.

Lily hned neodpověděla. Kousek za chatou, na okraji lesa, zahlédla dvě mužské postavy, které sel k nim pomalu blížily. Jednou z nich byl Dan.

Ráchel na ně vesele zamávala. „Támhle jsou!“ křikla na Lily vzrušeně.

„Prosím tě, řekni mi, že to není tak, jak to vypadá,“ řekla Lily zasmušile.

Ráchel otevřela branku do zahrady a podívala se nani s předstíraným překvapením. „Co? Neříkala jsem ti, že s Danem přijede nějaký jeho přítel?“

„Ne, asi jsi na to nějak zapomněla,“ ušklíbla se Lily  
ŠPANĚLSKÝ MILENEC 133

sarkasticky, když ji sklesle následovala po dlážděném chodníčku do zahrady.

„Ale určitě se ti bude líbit,“ houkla na ni Ráchel přes rameno.

Lily se jen nespokojeně zamračila. Vůbec nestála o to, aby se jí někdo líbil. „Ty jsi ale manipulátorka,“ zasyčela polohlasně.

„Usmívej se,“ namítla Ráchel káravě, „nebo ho vystrašíš.“ Když oba muži přišli blíž, ztišila hlas a poznamenala: „Není ten Dan překrásný?“

„Jsi vážně průhledná,“ odsekla Lily za jejími zády a nasadila strojený úsměv.

Ráchel znovu nadšeně zamávala na Dana a Lily jen marně přemýšlela, jak se to její kamarádce podařilo, že je po té dlouhé a únavné cestě najednou zase svěží a plná energie, zatímco ona sama se cítila a nepochybně i vypadala! jako by ji někdo zrovna protáhl pěkně hustým křovím.

„Proboha, Lily, uvolni se,“ napomenula ji Ráchel, jako by jí četla myšlenky.

„Uvolnit se?“ sykla na ni Lily vztekle. „Vždyť jsi to na mě nastražila.“

Její přítelkyně to nijak nepopírala.

„Nechápu, proč mají někteří lidé pocit, že se nedá  
v

Jít bez partnera. Říkala jsem ti, že jsem úplně

spokojená tak, jak to je..."

Z tváře její světlavé přítelkyně se na okamžik vytratil úsměv. „Jenom se bojíš, Lily. A po tom, co sis prožila, se ti ani nedivím."

„Nebojím se" odsekla Lily bojovně. „Jen jsem trochu opatrnější."

„Bojíš se," zopakovala Ráchel přátelsky, ale neustupně.

„Je mi jedno, co si myslíš," uzavřela to Lily. Samotné jí to znělo trochu dětinsky, a káravý pohled její kamarádky ji v tom jen utvrdil. Samozřejmě věděla, že to s ní Ráchel myslí dobře, a za normálních okolností by jí za její snahu byla vděčná, ale v tuhle chvíli na něco takového vážně neměla náladu.

„Občas prostě musíš něco riskovat."

To říkáš ty, pomyslela si Lily. Ona sama se chystala vést odtud až do smrti výhradně nudný a předvídatelný život. Rizika a napětí si už zažila až dost.

„Takže chceš, abych hupsla do postele s nějakým cizím chlapem." To už jsem udělala - a podívej se, jak jsem dopadla.

## ŠESTÁ KAPITOLA

„Nebud' směšná, Lily! Jestli s ním vlezeš do postele, to záleží jen a jen na tobě," zašeptala Ráchel s ledovým klidem.

Lily se musela usmát.

„Jak vlastně vypadá?" začala se Ráchel zajímat a natahovala krk, aby si Danova přítele lépe prohlédla, ale zrovna teď jim oba muži na okamžik zmizeli za živým plotem.

„Jak to myslíš?" podivila se Lily. „Chceš říct, že jsi ho nikdy neviděla?"

„Ne, ale Dan pořád mluvil o tom, že má jednoho bohatého kamaráda..."

„Myslela jsem, že Dan je sám dost bohatý."

„To ano, ale tenhle chlap je ve srovnání s ním zřejmě opravdový boháč."

„A jako všichni opravdoví boháči nejspíš stojí jen o vysoké štíhlé blondýny s uměle zvětšeným poprsím," dodala Lily. A to jsem si zrovna začala myslet, že

(uhle situace už nemůže být víc ponižujícíí...)

„Předpokládám, že znáš spoustu boháčů," ušklíbla hc Ráchel.

Jen jednoho, ale to mi stačí.

„Dovol, abych ti něco řekla: Všichni chlapi touží po tom samém. Boháči se od těch ostatních liší jen v tom, že si to můžou dovolit. A já rozhodně nejsem ten typ, po kterém by někdo toužil." Ačkoli se mě kdysi jeden muž snažil přesvědčit o opaku.

„Jsi tak cynická," povzdychla si Ráchel. „Hele, netuším, po čem tenhle člověk touží, ale buď klidná. Dan říká, že je fajn, a já bych mu věřila. Jsou prý vzdáleně příbuzní, nějaká Danova sestřenice se provdala za bratrance toho druhého... nebo naopak? Každopádně si nemusíš dělat starosti."

„Já si nedělám starosti, já jedu domů."

Ráchel po ní výhružně blýskla očima. „Nechci po tobě, aby ses za něj provdala. Jen si myslím, že by ti prospělo strávit trochu času v mužské společnosti."

Ačkoli Lily okatě dávala najevo, že o nic takového nemá zájem, sotva se oba muži vynořili zpoza živého plotu, její pohled sklouzl k vysoké - velmi vysoké po-j stavě. Nemohla si pomoci, cítila k tomu muži určitou sympatii. Byl obětí těch dvou tak jako ona, nebo sel dobrovolně stal pěšákem v jejich plánu? Řekli mul předem, o co jde, nebo se to taky dozvěděl na poslední chvíli? Když Dan zahlédl svou milovanou, překonal p sledních pár metrů během a popadl Ráchel do náruči Lily se diskrétně odvrátila stranou a v duchu si říkala že se ti dva líbají, jako by se neviděli celý rok, ne jen pár dní.

„Tak, co tomu říkáš?" zeptal se Dan, když se od sebe konečně odtrhli, a s výrazem hrdého majitele se! rozhlédl po zahradě kolem.

„Je to tu krásné," vzdychla Ráchel a přitiskla se k němu.

„Ne tak krásné jako ty," pošeptal jí Dan.

Ach Bože! pomyslela si Lily a znovu se knim otočila zády, ale Ráchel ji najednou chytla za rameno.

„Teď se neotáčej," řekla jí tiše. „Musím říct, že Danův kamarád je opravdu kus - bez urážky, drahý," pošeptala přes rameno Danovi. „Co kdybychom si to prohodily? Ty bys dostala Hugha Granta a já bych si vzala Antonia

Banderase."

"Já přece nevypadám jako Hugh Grant," namítl Dan s úsměvem.

"Vůbec nechápu, o čem to mluvíte," řekla Lily a musela se smát.

"Brzy to pochopíš," špitla Ráchel, a pak nahlas řekla:

"Moc mě těší! Já jsem Ráchel."

Lily už nevydržela déle čekat. Obrátila se čelem vzad a pobavený úsměv jí rázem zamrzl na rtech.

Teď už chápala, o čem to Ráchel mluvila. Zato ovšem nechápala všechno ostatní. Její oči zmateně tékaly po tom, co se tak často objevovalo v jejích vzpomínkách. Smyslné rty, ostře řezané líce, pořád tak trochu pozdvížené obočí...

Zatímco pozorovala jeho tvář a hlavou jí vířily myšlenky, její srdce jako by zapomnělo bít. Zdálo se jí, že to trvá celou věčnost, až najednou prudce zalapala po dechu a cítila, jak celá bledne.

"Rád tě poznávám, Ráchel," řekl Santiago.

"A tohle je Lily," řekla Ráchel, ale Lily se zdálo, jako by její hlas slyšela odkudsi z velké dálky.

To nemůže být pravda, říkala si v duchu, když se dívala do těch temných, hlubokých očí, které dokázaly ženu zbavit všech zábran a přimět ji k tomu, aby byla aspoň na okamžik sama sebou.

"Lily?"

Nejraději by se otočila na místě a utíkala, co by jí nohy stačily, bez ohledu na to, že by ji všichni přítomní zákonitě považovali za úplného blázna, ale najednou cítila, že se nemůže ani pohnout. Přestože byli nádherný letní den, zdálo se jí, jako by se proměnila! v kus ledu.

Věděla, že Santiago není člověk, který by byl ochoten něco dělat jen napůl. Když miloval, bylo to tak úžasné, že z toho člověk ztrácel rozum... Nemysli na to, Lily, takhle ne! Když nenáviděl, dělal to stejně důsledně. A ona si byla jistá, že ji nenávidí.

Vzpomněla si na jeho výraz, když jí tehdy ve Španělsku osobně vyřizoval vzkaz. Váš manžel volal na recepci a ptal se, jestli jste v pořádku. Dělá si o vás starosti, protože máte vypnutý telefon a on se vám nemůžeš dovolat. Byla byste tak laskavá a spojila se s ním? Opravdu ji nenáviděl.

Nemohla uvěřit, že by měla takovou smůlu a setkal la se zrovna tady se Santiagem Moraisem. Ale na druá hou stranu představa, že by na světě žil jiný muž, který by vypadal jako on, tvářil se jako on a chodil jako on, nebyla o nic méně neuvěřitelná.

„Těší mě," zakrákorala zlomeným hlasem.

Krátce přikývl a jejich pohledy se na okamžik setkaly, ale Lily si ani netroufala odhadnout, co by jeho tajuplný výraz mohl znamenat.

„Mě taky," řekl odměřeně.

A co bys čekala? Velkou scénu? Ne, ale mohl aspoň dát najevo, že už se známe z dřívějška. Ačkoli známe se není asi to správné slovo. Každopádně se mohl pokusit o trochu vřelejší uvítání. Nebo to snad byl pokus jí naznačit, že by byl raději, kdyby se nikdy nesetkali? Cítila, jak se jí do pobledlé tváře znovu hrne krev. I otevřené nepřátelství by snad bylo lepší než takové odměřené uvítání.

„Ráchel, tohle je Santiago Morais, prakticky můj vzdálený bratranec," řekl Dan s úsměvem. „To je ten člověk, který mi dal práci, když se k tomu nikdo jiný neměl."

„Prostě občas riskuju," ušklíbl se Santiago.

„A já myslel, že máš talent na to, abys poznal charakter," zasmál se Dan.

Santiagoovy tmavé oči ještě jednou letmo přelétly k Lily, než tajuplně dodal: „To já taky."

Lily se kousla do rtu a jen s vypětím všech sil se udržela, aby jí do očí nevytryskly slzy.

„No, já osobně dám vždycky na svůj instinkt," ozvala se Ráchel.

„To je váš instinkt tak neomylný?" zeptal se Santiago bezelstně.

Ráchel se provinile usmála, i „Bohužel ne," připustila. Santiago se na ni mlčky usmál. Lily, která ten úsměv už mnohokrát viděla, docela chápala, že se Ráchel najednou zasněně usmála. Santiago dokázal ženu jediným úsměvem katapultovat do sedmého nebe.

Lily si sama na pár dní myslela, že je výjimečná, ale teď už v tom úsměvu nespatořovala nic jiného než cynickou manipulaci.

„Dan o vás v jednom kuse mluvil, Ráchel, a musím uznat, že ani v nejmenším nepřeháněl! Opravdu vypadáte jako



vycházející slunce."

Lily viděla, jak se po tváři její kamarádky rozlévá blažený úsměv, a sama pocítila osten žárlivosti.

"To jsi o mně řekl, drahý?"

"Určitě bych to řekl, kdybych to tak dokázal vyjádřit. Santiago to se slovy umí mnohem líp než já. Jakou jste vlastně měly cestu?"

To už byla pro Lily poslední kapka. „Nic moc," řekla odměřeně.

Ráchel se ale hned rozesmála. „Lily byla trochu vzteklá, protože se ztratila," vysvětlila vesele.

„Já jsem se neztratila," odpověděla Lily automaticky, ale v duchu se zabývala úplně jinými úvahami. Vě- j děl Santiago, že tady bude? Nezdálo se jí to pravdě-i podobné, protože podle toho, jak se posledně rozloučili, jí připadalo zcela vyloučené, že by se s ní ještě někdy chtěl setkat.

Musela to tedy být neuvěřitelná shoda náhod.

„Nikde tu u silnic nejsou ukazatele," připustil Dani „ale to je součást koloritu. Stejně jako ta vůně," řeklj a požitkářsky nasál čerstvý vzduch. „To ve městě nej zažijete," pronesl spokojeně, ale vzápětí se rozkašlali

Ráchel ho se smíchem plácla do zad. „Vzduch jej opravdu báječný, miláčku, ale už bychom se s Lily ráj dy podívaly i dovnitř."

Lily předpokládala, že si cestou povídali, snad sel i sama zapojila do rozhovoru, ale nic z toho si později! vůbec nevybavovala. Byla tak zabraná do vlastních myšlenek, že ani nevěděla, jak se ocitla uvnitř v domě! Ráchel přelétala sem a tam po obývacím pokoji a nadšeně obdivovala jeho vybavení. Celý dům jí oči vidně hned učaroval.

„Přehrávač s reproduktory je schovaný v té skříni;" řekl hrdý majitel domu a ukázal na velšský šatník z tmavého dřeva.

Co by byl venkovský domek bez stereoaparatury?

pomyslela si Lily a unaveně se posadila do jednoho z kožených křesel. Místnost s nízkým trámovým stropem byla vymalovaná bíle, a to včetně toho dřevěného stropu. Zařizena byla jen minimalisticky, a to drahým a moderním nábytkem, který nijak neodpovídal stáří budovy.

„Musel jsem odsud všechno vyházet," chlubil se Dan, ačkoli to snad ani nebylo nutné říkat. „Chtěl jsem to tu mít prostorné a vzdušné."

Jeho upřímná snaha proměnit interiér v něco, čím není, ovšem nedokázala zvýšit stropy. Lily koutkem oka zahlédla Santiaga, jak už ve dveřích obezřetně sklonil hlavu, aby se vyhnul nízkým trámům. Sotva se k nim připojil, sama měla najednou pocit, jako by místnost byla příliš malá.

„Nechtěly byste se nejprve podívat do pokojů, dámy?" zeptal se Dan s úsměvem. „Pak vás provedu po zahradě. Už jsem připravil všechno na grilování... tedy skoro všechno," ušklíbl se.

„Výborně, milujeme spálené maso," zasmála se Ráchel. „Že, Lily?"

„Ano, milujeme," přikývla Lily, která teď upírala oči na podlahu, jako by to byla ta nejzajímavější věc na světě. „To je pravé dřevo?" zeptala se.

Dan byl očividně rád, že se může pochlubit. „Pravé ilřevo z místní kaple, kterou nedávno zbourali."

„Dobře, drahý, ale jak to vypadá v ložnici?" za-předla Ráchel, kterou už řeči o stavebních úpravách domu přestaly bavit.

Dan se potměšile usmál.

„To musíš vidět, Ráchel..."

Vyrazili spolu ke dveřím a Ráchel jen přes rameno houkla: „Hned se vrátíme. Santiago se o tebe zatím v

postará, Lily. Ze budete tak hodný, Santiago?"

„Bude mi potěšením," usmál se vysoký Španěl.

Sotva Dan a Ráchel odešli, Lily vyskočila na nohy.

„Musím si odskočit," špitla, ačkoli ve skutečnosti se jen zoufale potřebovala dostat co nejdál od něj.

V koupelně si rychle nastříkala do obličeje studenou vodu a pak se dívala na vlastní obraz v zrcadle, dokud se její dech nezklidnil na přijatelnou frekvenci.

Netušila, jak dlouho tam tak stála, ale když se vzpamatovala, ruce jí už mrzly pod proudem studené vody a hlasy, které dosud tlumeně zněly domem, se vzdálily a zmlkly.

„Zítra odsud odjedu a celý tenhle výlet bude jen hrozný sen," slíbila svému obrazu. Nejraději by odjedl la hned, ale věděla, že by jí to Ráchel nikdy neodpustila

- přestože na ni sama nastražila past.  
Jenže ta past byla mnohem horší, než Ráchel mohla tušit!

## SEDMÁ KAPITOLA

Začátek se tedy rozhodně nevydařil.

Lily otevřela dveře z koupelny a s překvapením zjistila, že není v malém pokojíku, který cestou sem v rychlosti identifikovala jako svůj, ale v prostornější ložnici s manželskou postelí. Nejprve z toho byla dočista zmatená, ale vzápětí si uvědomila, že koupelna je společná pro dva sousední pokoje.

Její pohled padl na černý oblek, přehozený přes opěradlo křesla, na ručník, pohozený na okraji postele zřejmě poté, co někdo vylezl ze sprchy, a na další osobní věci rozložené na nočním stolku. Nic z toho by ale nepotřebovala vidět, protože podmanivá vůně, visící ve vzduchu, byla sama o sobě dost jasným vodítkem. Santiago za dveřmi její koupelny! Tak to se mi bude opravdu skvěle usínat! Měla sto chutí se začít smát, ale nedokázala to. Přece jen to bylo dost smutné, že ji „dobrý skutek“ její kamarádky vehnal do takovéhle situace.

Jediné, co věděla jistě, bylo, že by tu neměla být.  
Tak proč tu ještě stojím?

Vyrazila ke dveřím, ale nedošla k nim. Něco v ní, zřejmě nějaký skrytý sklon trýznit sebe samu, ji přinutilo zůstat. Ani nevěděla, jak se jí do rukou dostaly masivní hodinky, které si Santiago položil na noční stolek. Zamyšleně přejížděla prstem po jejich povrchu a vzpomínala na to, jak je poprvé zahlédla na jeho snědém zápěstí.

„Přezka trochu zlobí,“ ozvalo se jí za zády.

Málem vyletěla z kůže, a když se prudce otočila a celá rudá se Santiagovi podívala do očí, bylo vidět, že si tu scénu moc užívá. Opíral se o rám dveří, ruce<sup>^</sup> založené na prsou, a pobaveně ji pozoroval.

Po chvíli tázavě nadzdvihl obočí a Lily si uvědomil la, že zase - pokolikáté už? - ztratila pojem o čase! Nejspíš už tam proti sobě takhle stáli celou věčnost. 4 „Zase ses ztratila?“ zeptal se ironicky a jeho tmavé| oči se pátravě zadívaly do její tváře.

„Omlouvám se..." vypravila ze sebe Lily. „Nechtěj la jsem... Myslela jsem... Měla jsem pocit, že jsem vej svém pokoji, ale očividně jsem se spletla."

Čím déle ji pozoroval, tím hůř se dokázala soustředit, ale on jí to očividně nemínil usnadňovat. Jen na ni mlčky zíral, až se Lily nakonec rozčílila.

„A vůbec, co tady děláš ty?"

Její agresivní protiútok ho trochu překvapil. „Je to; můj pokoj."

„To už teď vím taky," odsekla Lily.

„Když jsi prošla obsah šuplíků?"

v

Takové obvinění ji opravdu urazilo. „Šuplíků jsem se ani nedotkla!" ohradila se rychle. „Neslídila jsem ti po pokoji, to si nemysli!"

„A jak jinak bys označila prohlížení cizích osobních věcí v jejich pokoji?"

Lily cítila, jak se jí po tvářích rozlévá horkost, až měla celý obličej v jednom ohni. „Ale já jsem přece nechtěla... Jak říkám, ani jsem nevěděla, že to je tvůj pokoj."

Santiago se jen zlomyslně ušklíbl.

„Jednoduše jsem se tady trochu zamotala," procedila Lily skrz zuby. Což je celkem pochopitelné, když se na nic nedokáže soustředit. „Ale nemusíš se bát, už se to nebude opakovat."

Přesně tak mu to řekla i poté, co se spolu poprvé pomilovali.

Ale nakonec to dopadlo jinak.

Napadlo ji jestli si to Santiago taky pamatuje, a když si vybávala, jak rychle tehdy podlehla pokušení a skončila v jeho posteli, nejraději by se propadla do země.

Jenže tak snadné to nebylo, a tak pomalu vyrazila ke dveřím. Když si uvědomila, že odejít z pokoje znamená protáhnout se kolem Santiaga, snad se ho dokonce i dotknout, trochu zaváhala.

„Dovolíš?" zeptala se zastřeným hlasem. Santiago ovšem nehnul ani brvou, a Lily zas rychle ztratila

trpělivost. „To je zdvořilý způsob, jak říct: Uхни!"

řekla příkře, ale ani tentokrát jí Santiago neustoupil.

„Jak ses měla, Lily?"

Překvapeně zamrkala. „Proč tě to zajímá?" „Tvářila ses,

jako bys mě tady nečekala." „Já jsem..." začala Lily, ale pak se odmlčela a podezíravě se na něj podívala. „Jestli si myslíš, že jsem se sem nechala pozvat proto, že jsem věděla, že tu budeš ty, tak to je naprosto směšné. Kdybych věděla, že tu budeš, nikdy bych sem nepřišla," řekla chladně. „Pozvala mě sem kamarádka. To je celé." Santiago se pochybovačně usmál. „Můžu vědět, proč se takhle šklebíš?" zeptala se Lily úsečně. Tak jako jeho okouzlující byly i jeho sarkastické úšklebky dotažené k dokonalosti. „Takže je to jen šťastná shoda náhod?"

v

Lily zalapala po dechu. „Řekla bych spíš krutá nebo nepřijemná."

„Tvoje kamarádka ti neřekla, kdo tady bude?"

„Myslím, že to ani nevěděla."

Santiagoův pochybovačný výraz se neměnil a Lily musela zatnout zuby, aby se trochu uklidnila. „Co sis myslel? Ze jsem to zařídila schválně?"

„Nevím..."

„To je zvláštní. Myslela jsem, že víš úplně všechno," namítla dětinsky.

„Snad sis myslela, že když se tady znovu setkáme, budeme pokračovat tam, kde jsme minule přestali?" navrhl sarkasticky.

Lily by mu v tu chvíli nejraději dala pěstí, ale snažila se, aby její hlas zněl klidně. „Pokud vím, minule jsme přestali u toho, že jsi na mě křičel urážky a výhrůžky," řekla a snažila se tvářit, jako by jí ta vzpomínka dnes přišla k smíchu. Ve skutečnosti to ovšem bylo právě naopak.

Ta scéna se jí vyryla hluboko do paměti a od té doby pro ni zůstala trvalým traumatem. Santiago ve skutečnosti nekřičel. Když se rozčílil, mluvil naopak velmi potichu, ale jeho slova jí zraňovala víc než sebehlasitější křik.

„No," ušklíbla se Lily, „jestli se bojíš, že by tvá přirozená přitažlivost na mě byla příliš, můžeš se tady na noc zamknout. Aspoň se nebudeš bát, že bych se ti pod rouškou tmy vplížila do postele."

„Budu si to pamatovat," řekl Santiago.

„Tak dobře," vyhrkla Lily, „a pamatuj si, že mám na dveřích taky zámek."

Jeho tmavé oči pátravě přelétly po její tváři. „Dívala ses poslední dobou do zrcadla?“

Jen když to bylo nezbytně nutné. Lily cítila, jak se jí do tváří hrne krev.

„Kdybych věděla, že tu budeš, dala bych si na sobě víc záležet,“ odsekla.

„Líčidla by to asi nespravila.“

K jejímu zděšení zvedl ruku, vzal ji za bradu a začal si prohlížet její tvář. Pak ji pustil a vyslovil konečný rozsudek.

„Vypadáš hrozně.“

Pro zbytky jejího sebevědomí to byla takřka smrtící rána, ale snažila se, aby to na ní nebylo vidět.

„Vždycky jsi uměl skládat krásné komplimenty,“ ušklíbla se a rozechvělou rukou si zastrčila vlasy za ucho.

„Co se to s tebou proboha stalo?“

Lily nemohla uvěřit, co si k ní ten člověk, kterého přes rok neviděla, vůbec dovoluje. Ale než se dostala k tomu, aby mu řekla, že se má starat sám o sebe, Santiago jízlivě dodal: „Doufám, že za to stál.“

„Učím se pomalu, ale už jsem zjistila, že žádný muž za to nestojí“

Zdálo se, že ji Santiago vůbec nevnímá. Roztržitě tčkal očima po její tváři a pak k ní znovu natáhl ruku.

„Tvoje pleť je pořád hebká.“

Když se jí dotkl a konečky prstů pomalu přešel po její líci, Lily zalapala po dechu. Kdesi ve svém nitru konečně našla sílu odejít. Proklouzla kolem něj a slepě vyrazila ke dveřím.

Skoro se jí to podařilo, ale na poslední chvíli narazila ramenem do vysokého sekretáře. Tiše vykřikla bolestí a do očí jí vyhrkly slzy, ale rychle si je otřela

hřbetem ruky, sehnula se a začala sbírat drobnosti! které popadaly na zem.

Santiago tiše zaklel svým mateřským jazykem! a pak řekl: „Buď opatrná, jsou tam střepy.“

„Bez obav,“ povzdychla si Lily.

Santiago poklekl vedle ní. „Teče ti krev.“

Lily si ho nevšímal a rychle se snažila všechno uklidit, aby mohla odejít.

„Nech toho,“ zavrčel na ní Santiago a popadl ji za ruce. „Všechno tu bude od krve.“

„Promiň.“ Lily zvedla poraněnou ruku a přitiskla sil ji na prsa. „To, co jsem rozbila, samozřejmě zaplatím.“!

„K čertu s tím, co se rozbilo. Ukaž...“

Při pomyšlení, že se jí znovu dotkne, se jí divoce! rozbušilo srdce. Raději by tu pořezanou ruku dala dól ohně než do jeho péče. „Nic to není, jen malé škrábl nutí,“ špitla, aniž by se na něj podívala.

„Musíme to vyčistit, mohl by tam být kousek skla, cł rozhodl Santiago a rázně ji zvedl na nohy.

„To je zbytečné,“ odsekla a vytrhla poraněnou ruku z jeho sevření.

„Můžu se aspoň podívat?“

Lily si tiše povzdychla a pak se na něj unaveně podívala.

„Není důvod z toho dělat scénu.“

„Tak ji nedělej,“ řekl s kamennou tváří.

„Je to jen pitomý škrábanec,“ utrhla se na něj Lily a začala skládat věci, které posbírala, na nejbližší vodorovnou plochu, kterou byla shodou okolností jeho postel. Tiše zaklela, když se jí jeho peněženka otevřela v ruce a její obsah se začal pomalu trousit ven. Chtěla ji zase zavřít, ale bylo to dost těžké, protože pořezanou ruku si stále ještě tiskla na prsa. „Sakra!“

vykřikla vzápětí, protože si všimla, že si na světlém svetříku udělala sytě rudou šmouhu od krve. „Budu se muset převléknout.“

„To bys měla. Dan omdlévá, když vidí krev,“ řekl Santiago. „Ale nejprve se podívám na tu ruku.“

Lily se najednou zarazila a chvíli jen mlčky zírala na věci na jeho posteli. Pak opatrně zvedla fotografii, která mu vypadla z peněženky, a podívala se na ni zblízka.

„Tys vědel, že tady budu.“

Santiago jí ten obrázek sebral, hodil ho zpátky na postel a pokrčil rameny. „Sotva jsem tě poznal.“

„Ale poznal jsi mě,“ namítla Lily. „Věděl jsi, že tady budu, a přesto jsi přijel,“ řekla a cítila, jak se v ní s každým slovem zvedá vlna hněvu. „A nakonec jsi mě sám obvinil z toho, že jsem to celé zařídila, abych ti mohla znovu vlézt do postele!“

„O té posteli jsi začala ty.“

Lily dočista zapomněla na to, že jí teče krev, a s

dlouhým teskným povzdychem sevřela jeho ruku v dlaních. „Nic z tohohle se nemuselo stát," řekla smutně. „Proč jsi sem jezdil, když jsi věděl, že tady budu já, Santiago?"

Na to jí neodpověděl. „Byla jsi nemocná?"

„Ne každý si tak potrpí na vzhled jako ty."

Nebylo to tak docela spravedlivé. Přestože Santiago měl mnoho nedostatků, marnivost mezi ně nepatřila. Nesnažil se pečovat o svůj vzhled - to totiž dělá jen ten, komu záleží na tom, co si o něm ostatní myslí. Santiago vůči svému okolí udržoval stále stejný postoj: Ber, nebo nech být. Mnozí lidé to považovali za aroganci. A možná, pomyslela si Lily, možná měli pravdu.

„To není odpověď," připomněl jí odměřeně.

„A kdo říká, že ti dlužím odpověď? Je celkem zřejmé, že mi taky nehodláš odpovědět," řekla Lily a potřásla hlavou. „Vážně nechápu, proč jsi sem jezdil."

„Možná mě prostě zajímalo, kolik dalších skalpů jsi stačila získat od té doby, co to mezi námi skončilo," odušil Santiago.

„Ach bože," povzdychla si Lily ironicky, „už jsem to dávno přestala počítat. Měli bychom se vrátit, než se Ráchel a Dan začnou divit, kde jsme."

„Možná si budou myslet, že jsme podlehli vášni a skočili spolu do postele."

Lily potřásla hlavou.

„Už s tím přestaň."

„S čím?"

„Přestaň se chovat, jako bych byla nějaká podřadná bytost. Nechápu, co jsem ti udělala."

Zaklonil hlavu, ztěžka polkl a vrhl na ni pohled plný pohrdání. „Že si vůbec troufáš položit takovou otázku..."

Lily si dlouze vzdychla. „Byla jsem vdaná a nechala jsem tě při tom, že nejsem."

„Hrála jsi na mě truchlicí, zranitelnou vdovu, opravil ji Santiago.

„A ty ses, pokud vím, třásl na to, jak té mojí zranitelnosti využiješ."

„Myslíš, že to nevím? Myslíš, že jsem to nevěděl už tehdy?" Santiago se hořce zasmál. „Myslíš, že jsem za to sám sebou nepohrdal?"

„A teď pohrdáš mnou... což je samozřejmě mnohem



pohodlnější," dodala Lily. „Vím, že jsem měla všechno uvést na pravou míru, ale už je to rok zpátky a nezdá se mi, že by to na tvé duši nechalo nějaké jizvy. Možná jen na tvé pýše. Ale to je nejspíš tou španělskou povahou..."

Než to dořekla, přistoupil k ní Santiago tak blízko, že se skoro dotýkali jeden druhého. Nedotkl se jí, ale Lily si najednou uvědomila, že po tom celé její tělo touží. A právě proto se dějiny opakují, pomyslela si v

trpce. Člověk se nedokáže poučit z vlastních omylů, bez ohledu na to, jak jsou bolestivé.

„Zdá se, že o tom víš víc než já sám."

Lily byla za normálních okolností velmi citlivá na intonaci hlasu, ale teď se tak zahleděla do jeho temných očí, že jí ten ironický tón zcela unikl.

„No, byl to jen sex... báječný sex," dodala, aby mu nekřivdila. „Ale když na to přijde, byl to sex a nic víc." Jen abys nezačala slintat, pomyslela si v duchu a raději zavřela pusu.

Ještě chvíli se dívala do jeho tváře, než jí došlo, že jeho oči planou zlostí.

„Máš pravdu, sex nebyl špatný," řekl pak hlasem, který zněl sladce jako med. Napětí mezi nimi by se v tu chvíli dalo krájet.

Lily měla najednou sucho v puse a z omamné vůně jeho těla se jí málem zatočila hlava. Zavřela oči a na okamžik se plně soustředila jen na to, aby se trochu uklidnila. Po chvíli se cítila dost sebejistá na to, aby znovu otevřela oči a pokrčila rameny. „No, bylo to pěkné ne?"

„Ano, bylo to pěkné. Tak pěkné, až to v člověku zanechá určitou hořkou pachut', když to skončí."

Tahle poznámka ji hluboce ranila. „Oba jsme se tehdy přece na něčem dohodli. A teď, jestli dovolíš, bych ráda šla dolů."

„Takhle?" zeptal se Santiago bezelstně.

„Máš pravdu," uznala Lily, když se podívala na svůj zakrvácený svetr. „Měla bych se převléknout... Sakra, všechny věci mám v autě."

„Zapomeň na převlékání, hlavně potřebuješ ošetřit tu ruku. Tak pojď," řekl Santiago rozhodně, a ačkoli se bránila, položil jí ruce na ramena a odvedl ji do

koupelny. Byla to malá místnost, a když v ní byl Santiago, byla najednou ještě menší.

„Tak, posad' se a já se na to podívám," zavelel Santiago.

Lily se poslušně posadila na okraj vany a nechala ho, aby si její poranění prohlédl pod světlem.

„Je to hluboké," řekl po chvíli, „ale myslím, že na šití to není."

„To víš, že ne," sykla popuzeně a vyškubla mu ruku. Po posledních zkušenostech nechtěla ještě dlouho žádnou nemocnici ani vidět.

„Rána je čistá, ale musí se vydezinfikovat a zavázat," prohlásil Santiago a pustil do umyvadla studenou vodu.

„Vypláchni si ji, já se podívám po nějaké lékárnice."

„Vážně si myslím, že..."

„A mně je vážně jedno, co si myslíš," přerušil ji příslným hlasem. „Tak sklapni a aspoň jednou v životě udělej to, co ti říkám."

Lily strčila ruku pod studenou vodu, ne proto, že by jí to Santiago přikázal, ale protože už krví pokapala skoro celou podlahu. „Děkuju," sykla sarkasticky a když odešel.

O chvíli později se vrátil s lahvičkou dezinfekce, obvazem a náplastmi.

„Kde jsi to vzal?"

„Z lékárníčky v autě. Řekl jsem těm dvěma, že ses pořezala. Dan ti vynese věci nahoru do pokoje," řekl, klekl si k ní a vzal její poraněnou ruku do dlaní.

Lily se zdráhavě nechala ošetřit. Santiago si počínal překvapivě citlivě a rychle, takže po krátké chvíli mohl spokojeně zhodnotit svou práci. „Netlačí to?" zeptal se Lily.

„Ne," zavrtěla hlavou. „Děkuju."

„Lily, ptala ses mě," začal Santiago, „proč jsem přijel, když jsem věděl, že..." V tu chvíli se ozvalo tlumené žuchnutí, jak Dan v sousedním pokoji postavil na podlahu její kufry. „Není zač" řekl Santiago a vstal.

Najednou byl pryč, a Lily mohla jen hádat, co chtěl říct.

Všiml si včera večer vůbec někdo, že se omluvila a šla si lehnout, protože jí bolela hlava? Aspoň tohle byla pravda. Lily si přitiskla konečky prstů na spánky. Těžké bušení se přes noc zmírnilo v jemné pulzování bolesti z napětí. Já a napjatá? Z čeho by to mohlo být? Zachmuřile se podívala do zrcadla. Její obraz se nijak nelišil od toho, který vídala poslední čtyři týdny, ale tentokrát ji šokoval.

Vždyť se sama sobě sotva podobám, pomyslela si s hrůzou a odhrnula si vlasy z čela. Aspoň ty vlasy vypadaly pořád zdravě. Nechala si je proklouznout mezi prsty a spokojeně konstatovala, že jsou pořád hebké a lesklé. Sice už dlouho neviděly nůžky, ale naštěstí to na nich nebylo moc znát.

O zbytku její tváře se to bohužel říct nedalo. Nejen, že se poslední dobou nelíčila a oblékala si na sebe to první, co jí přišlo pod ruku, teď si všimla, že z celého jejího těla vyzařuje porážka... zvláště z těch velkých modrých očí, které už dávno ztratily lesk. Stála před zrcadlem a mračila se sama na sebe, když k ní zdola dolehl smích, doprovázený vzápětí ! lákavou vůní snídaně. Všichni tři se dobře baví, pomyslela si a hned ji zaplavila nová vlna sebelítosti. Mě úplně pitomá, ozvalo se její druhé já. Nikdo tě nenutil chodit brzy spát. Nikdo tě nenutil sedět celý den v koutě a mlčet. Už včera se ti tři dobře bavili, ale Lily se za celou dobu zapojila jen několika polohlasnými poznámkami.

Konečně v sobě našla aspoň trochu odhodlání, vrátila se do pokoje a otevřela šatní skříň.

Její obsah jí nedával moc na výběr. Po chvíli váhání se rozhodla pro lněné kalhoty krémové barvy a prostý černý svetřík bez rukávů, na kterém ještě visela cenovka z obchodu. Ale když si kalhoty oblékla, zjistila, že jsou na její pohublou postavu moc velké, a tak je vyměnila za krátkou sukni v pastelových barvách.

Chvíli přemýšlela, co udělat s vlasy, a pak si je stáhla sponkou vysoko na temeni hlavy. Jen pár pramenů si zastrčila za uši a nechala je volně splývat na ramena, aby zvýrazňovaly její štíhlou labutí šíji. Na závěr prohledala svou kabelku, jestli v ní nenajde nějaká líčidla, ale objevila jen broskvovou rtěnku.

Nanesla si ji na rty a pak jí trochu rozetřela i po tvářích a na oční víčka.

„No vida," řekla si spokojeně, když se na sebe znovu podívala do zrcadla. „Tak to bychom měli."

Po snídani Dan a Ráchel oznámili svůj plán vypravit se do vesnice a koupit čerstvé mléko.

Santiago se zadíval na střevíce s jehlovými podpatky, které si vysoká blondýna na tuhle výpravu obula, a vzpomněl si na příjezdovou cestu plnou kaluží a výtluků. Pochyboval, že by po ní došli daleko. „Tak si to užijte," řekl a rozložil si na klíně finanční přílohu včerejších novin.

O chvíli později slyšel klapnutí vstupních dveří. „Jenom si vezmu sluneční brýle, zlato!" oznámil Dan nahlas, a pak tiše, aby to Ráchel neslyšela, řekl Santiagovi: „Hele, kamaráde, vážně mě to mrzí..."

Výmluvně se podíval ke schodišti do patra. „Bože, včera večer byla opravdu děsná, vid'?"

V

„Říkal jsem si, že je poměrně tichá," připustil Santiago. Ani jednou za celý večer se nezasmála.

Miloval její smích. Kdysi ji rozesmíval jen proto, aby viděl, jak se celá její tvář rozzáří.

-„Jsi báječný," řekl Dan vděčně, ačkoli neměl ani ponětí, co znamenal ten zvláštní výraz v Santiagově tváři.

„Tak jdeš, nebo ne?" ozvalo se za dveřmi a vzápětí se v nich objevila Ráchel.

„Už běžím," usmál se Dan, ještě naposledy mrknul na svého přítele a odešel.

„Jestli se Lily probudí, než se vrátíme, řekněte jí, že budeme hned zpátky. Jsem ráda, že se konečně jednou pořádně vyspí," svěřila se Santiagovi Ráchel. „Věděla jsem, že jí výlet na venkov prospěje. Teď bude určitě sama ráda, že se nechala přemluvit."

„Lily... byla nemocná?"

Santiagovi se zdálo, že dlouhá a těžká nemoc je to jediné, co by vysvětlovalo, jak se Lily za několik měsíců mohla tak změnit.

Vzpomněl si na její výraz, když ho včera poprvé zahlédla. V jejích očích bylo dost bolesti a žalu na to, aby uspokojily každého pomstychtivého ex-milence. A nebyl právě takový? Netoužil snad právě po tom, aby

ji viděl, jak trpí? Rozhodně si to zasloužila. Udělala mu něco, co si žádná jiná žena nikdy nedovolila: Udělala z něj blázna. Byls mou vydatnou pomocí, připustil v duchu.

Ve skutečnosti ale necítil žádné zadostiučinění ani pocit vítězství, když viděl její propadlé líce a hluboké kruhy pod očima.

Zatracená ženská! Jen sadista by mohl toužit po pomstě, nebo se z ní radovat, když vypadala, jako by si právě prošla peklem.

Zatím nic nevycházelo tak, jak si to naplánoval. A přitom to měl všechno tak dobře rozmyšlené.

v

Říkal si, že až>ji znovu uvidí, bude schopen nezaujatě posoudit její vzhled, v neděli odpoledne bude odjíždět s tím, že nechápe, co na ní tehdy vlastně viděl, a celý zbytek života už si na ni ani nevzpomene.

Ale s tou nezaujatostí se mu to zatím nedařilo. Naopak, teď už zas přesně věděl, co na ní tehdy viděl.

Navíc do svých plánů zapomněl zahrnout nepředvídatelné okolnosti. Třeba to, že najednou celou duší zatouží ji nakrmit, chránit ji před chladným větrem, zlámat všechny kosti tomu prevítovi, který způsobil, že vypadá takhle strašně...

„Má za sebou dost špatný rok," vysvětlila Ráchel.

To není sama, pomyslel si Santiago.

„Momentálně je emocionálně trochu... citlivější."

Nejen emocionálně, napadlo Santiaga, když si vzpomněl, jak sevřel v dlaních její křehká zápěstí. Její kosti vypadaly, jako by je mohl polámat prudší vítr, natož pak muž, který by ji pevně sevřel. Ne že by to zrovna on měl v úmyslu...

Ačkoli to na první pohled nebylo znát, protože teď nosila dost neforemné oblečení, měl pocit, že její tělo ztratilo ty bujně křivky, o kterých se mu v posledních měsících několikrát až příliš živě zdálo.

Člověk, který zná své slabosti, se jim muže lépe vyhýbat. Včera večer se dostal až na samou hranici sebeovládání. Zamračil se a zapudil tu nepříjemnou vzpomínku z hlavy.

„Ale teď už vypadá miliónkrát líp než před pár týdny," pokračovala Ráchel. „Řeknu vám, tehdy na tom byla

opravdu bídě."

Miliónkrát lip? Madre mia! Tahle zpráva ho šokovala ještě víc.

Ráchel vypadala, jako by mu byla ochotná prozradit ještě něco víc, ale pak si to zřejmě na poslední chvíli rozmyslela. Rozpačitě se na něj usmála a vyrazila ven za Danem.

Santiago ucítil Lilyinu vůni ještě dřív, než na schodišti zaslechl její tiché kroky. Sešla do kuchyně a pak se postavila do dveří, aniž by tušila, že její sukně je v ranním slunci prakticky průsvitná. Když zahlédla Santiaga, vypadalo to, že by se nejraději otočila a zase odešla.

„Dobré ráno," řekla pak, protože si uvědomila, že odejít by bylo ještě trapnější než zůstat.

Santiago na okamžik vzhlédl, podíval se na ni a pak se zas vrátil k finanční příloze.

Lily vešla do pokoje, a když jí Santiago neuhnul nataženýma nohama z cesty, prostě je překročila. Zřejmě nehodlal ocenit její snahu vypadat zase jako civilizovaný člověk. Ne že by to dělala kvůli němu. Posadila se do protějšího křesla, založila ruce na prsou a chvíli ho mlčky pozorovala.

„Kde jsou Dan a Ráchel?"

Neodpověděl.

„Nezdá se ti to trochu trapné?" řekla vztekle, ale Santiago jako by ji vůbec neslyšel. Jeho oči klidně; klouzaly po stránkách novin.

„Mluvím s tebou," řekla Lily až přehnaně nahlas.

„Nechci od tebe nic víc než přiměřenou dávku zdvořilosti. Je to snad příliš?"

Santiago zavřel noviny a odložil je stranou. Velmi pomalu se k ní otočil a podíval se jí do očí. „Upřímně řečeno: ano." Ještě chvíli se na ni díval, ale jeho výraz zůstával nepřístupný.

„To je všechno?" zeptala se.

„Co bys ode mě chtěla slyšet?" Ze vypadáš nádherně a ze býšh z tebe chtěl strhat šaty?

Tahle otázka Lily trochu zarazila. „Nechci od tebe vůbec nic."

Santiago tomu nevěřil o nic víc než ona sama. „Jsi našťvaná," navrhl, „protože jsem nijak nekomentoval to, že sis na sobě dnes dala záležet?" Pomalu, skoro až

drze si ji prohlédl od hlavy k patě. „Ale neuniklo mi to.“

Jejich pohledy se znovu setkaly a dobytelská jiskra v Santiagových očích způsobila, že se Lily prudce rozbušilo srdce. Snažila se tomu bránit, ale cítila, jak se jí do tváří hrne krev a hrdlo se jí stahuje úzkostí.

„Nemysli si, že to bylo kvůli tobě,“ řekla rychle. No, jestli si to doted nemyslel, tak teď už si to bude myslet určitě, pomyslela si. Výborně, Lily!

„Takže ten šťastlivec bude asi Dan. Neměl bych tvou kamarádku varovat?“

Lily posměšně pohodila hlavou. Zřejmě si myslí, že jsem zákeřná děvka, tak proč mu nedopřát, co chce slyšet?

„Dan není můj typ,“ řekla a pokusila se o sebevědomý úsměv. „Ale samozřejmě bych neváhala a přebrala ho své nejlepší kamarádce, kdybych o něj měla zájem.“

„A kdo je tvůj typ?“

Ty. Když si uvědomila, jak málo stačilo, aby to řekla nahlas, přeběhl jí mráz po zádech. Raději sklopila oči, aby se na něj nemusela dívat. „Pokud jde o muže, mám příšerný vkus,“ svěřila se mu.

„A tenhle tvůj... stav zavinil některý z těch mužů?“

„Můj stav?“ Lily skoro vykřikla a podvědomě si položila ruce na břicho. „Jestli si myslíš, že jsem těhotná, tak nejsem.“ Později by se nad ironií obsaženou v tomhle rozhovoru snad mohla smát, ale teď měla co dělat, aby se nerozplakala. A jak už dávno zjistila, účinnou obranou proti slzám bývá vztek.

„To ne,“ řekl chladně. „Nevypadáš zrovna jako spokojená matka.“

Lily si umínila, že na sobě nesmí nechat nic znát, a tak se bezstarostně usmála. „Je mi líto, jestli se ti nelíbí, že mi teď jsou vidět lícní kosti, ale já jsem ráda, že konečně můžu nosit oblečení, které mi sluší,“ prohlásila a uhladila si sukni na kolenou.

„Vždycky ti slušelo, co jsi nosila.“

Lily zapátrala po stopách sarkasmu v jeho tváři, ale žádné nenašla.

„Ovšem bez nich jsi vypadala ještě mnohem lip.“

Ticho, které se mezi nimi rozhostilo, bylo naplněné věcmi, na něž Lily odmítala myslet. Slyšela vlastní dech a po chvíli se jí zdálo, že je příšerně hlasitý.

Ze by byl Santiago proti vlivu těch nevyřčených vzpomínek imunní?

A chtěla to vůbec vědět?

„Jsi dětinský," řekla nakonec.

Santiago po ní zlostně blýskl očima.

„Pardon," řekla rychle. Zapomněla jsem, že mluvím se Santiagem Moraisem, Ty pochopitelně nemůžeš být dětinský. Jsi přece dokonalý a vždycky máš ve všem pravdu. Pověz mi, není to někdy už otrava být pořád tak dokonalý?"

„O čem to sakra mluvíš?" zeptal se Santiago vztekle.

„Zapomeň na to. To bys stejně nepochopil." Potíž byla v tom, že Santiago patřil do malé skupinky vyvolených, kteří se nikdy nesetkali s neúspěchem. Stalo se vůbec někdy, že by nedosáhl cíle, který si předurčil? Lily pozorovala aristokratické rysy jeho tváře a vážně o tom pochybovala. Pojem „prohra" prostě nepatřil do jeho slovní zásoby.

„Jestli si na mně chceš zchladit žáhu..." začal pomalu.

„Ale ne," pokrčila rameny. „K čemu by to bylo?" Pořád mezi nimi panovalo určité napětí, možná občas přeskočila jiskra, ale Lily si byla skoro jistá, že oni dva už spolu nikdy nemůžou normálně vycházet.

Na to se toho mezi nimi stalo příliš.

Zadíval se na ni, jako by ji chtěl provrtat očima. „To byla opravdu otázka?"

Lily se na chvíli odmlčela a pak potřásla hlavou.

„Neboj se, najdu si nějakou výmluvu a při první příležitosti odsud odjedu."

„Myslíš, že budeš lhát? Proč mě to nepřekvapuje?"

„Podívej, jestli si myslíš, že se mi tahle situace líbí víc než tobě..." začala a unaveně si protřela spánky konečky prstů. Nevěděla, jak dlouho to tu ještě vydrží.

„Ty jsi aspoň věděl, do čeho jdeš. Nemohli bychom se snažit tuhle nepříjemnou věc nějak vyřešit?"

Santiago začal zuby.

„Nějak vyřešit..." zopakoval pomalu. „Jak stoické... a velmi britské," dodal pak.

„Jsem Britka."

„Já ovšem nikoli."

To je nám všem jasné, pomyslela si Lily, když Santiago vstal.

v



„Nejsem stoik, jsem Španěl.“

Přes to, jak napjatá atmosféra v pokoji panovala, anebo možná právě proto, se Lily suše zasmála. Dědictví, ke kterému se Santiago vždycky hrdě hlásil, nikdy nevynikalo lépe než právě teď.

„Zrovna si říkám, že to na tobě je vidět. Dovedeš slovo Španěl vyslovit jako výhrůžku.“

„Opravdu?“ zeptal se a pak pokrčil rameny, ale nijak to nepopíral. „Jen říkám, jak to je,“ prohlásil a upřel oči do její tváře. Pozoroval ji tak dlouho, až se jí chtělo začít křičet nebo utéct... anebo obojí.

„Vyspala ses dobře?“

Ta nevinná otázka trochu uvolnila napětí. „Výborně,“ řekla Lily, ačkoli věděla, že se jí ráno nepodařilo tak úplně zakrýt kruhy pod očima, které ji usvědčovaly ze lži.

„Tak to asi byl někdo jiný, koho jsem v noci slyšel chodit sem a tam po pokoji.“

„Nechodila jsem po pokoji.“

„Vážně ne? Kdybys náhodou zapomněla, tvůj pokoj je hned vedle mého, a tyhle staré domy mají tu nepěknou vlastnost, že prkna na podlaze většinou vržou.“

Lily cítila, jak znovu rudne, a aby to aspoň částečně zakryla, předklonila se a začala si upravovat přezky na sandálech.

„Myslím, že už jsme se shodli na tom, že vypadám příšerně,“ zavrčela. „Moc mě mrzí, jestli jsem tě v noci budila. Bolela mě ta ruka.“

„Nebylo by to poprvé, co jsem se kvůli tobě v noci vůbec nevyspal,“ připustil Santiago polohlasně. „Mám se na tu ruku znovu podívat? Vyměnit obvaz?“

Lily zavrtěla hlavou a uhnula pohledem, protože se bála, že by podmanivému lesku jeho temných očí nedokázala déle odolávat. Na to, jaké vzrušující představy se jí honily hlavou, se jí podařilo udržet překvapivě klidný hlas, když dodala: „Nebylo to vlastně jen tou rukou. Ta postel je dost nepohodlná a polštář mi připadal, jako by byl naplněný kamením.“

„Můj není,“ řekl Santiago a dál ji upřeně pozoroval. Srdce jí bušilo tak silně, že přes něj sotva slyšela vlastní slova. ? Chceš mi snad nabídnout, že bychom si vyměnili pokoje? To je od tebe tak galantní,“ poznamenala sarkasticky.

„Spíš mě napadlo, že bych se mohl... podělit.“

Lily cítila, jak se jí v tu chvíli sevřely útroby. „Asi je zbytečné říkat, že něco takového už máme za sebou, takže se omezím na konstatování, že cynismus nám v tuhle chvíli moc nepomůže.“

Předpokládala, že svou nabídku nemyslel vážně. Při představě, že by to tak nemuselo být, se jí srdce rozbušilo ještě rychleji. Koutkem oka pozorovala jeho tvář, ale kromě dokonalé symetrie tvarů z ní nevyčetla zhora nic.

„A k čemu by nám měl pomoci?“ zeptal se Santiago.

Třeba k tomu, abych nedostala infarkt, pomyslela si Lily zoufale.

„A navíc,“ pokračoval Santiago, „jak víš, že to nebyla vážně míněná nabídka? Jestli tomu dobře rozumím, jsi zrovna v tuhle chvíli volná.“

Lily celá ztuhla, a pak se na něj podezíravě podívala.

„Jsem rozvedená, ale...“

„Ale ani dokud jsi byla vdaná, nenechávala ses tím nijak omezovat,“ dořekl za ni Santiago hlasem, který řezal jako skalpel.

Lily podvědomě zvedla ruce, jako by se vzdávala. „Co ti na to mám říct?“

Santiago si přitiskl prsty na spánky, pod kterými cítil silný pulz srdce. „Být sama ti očividně nevyhovuje,“ sykl podrážděně.

„Naopak, moc si to užívám,“ zalhala Lily.

Podezíravě šel jí prohlédnout od hlavy k patě. „Vypadáš, jako bys už celé týdny pořádně nejedla, a nevykládej mi o tom, že jsi chtěla zhubnout. Zaprvé si myslím, že mi časem dáš zapravdu, že tvůj předchozí vzhled byl podstatně přitažlivější, a zadruhé, tvá přítelkyně naznačila, že jsi prodělala nějakou krizi.“

Lily nevěděla, co na to říct, a tak jen pokrčila rameny.

Santiago tiše pronesl jakousi španělskou kletbu, přešel na druhý konec pokoje a pak řekl: „Předpokládám, že v tom byl nějaký muž.“

Lily se zadívala na jeho mohutná ramena a na tváři se jí objevil hořký úsměv, který Santiago nemohl vidět.

„Dalo by se to tak říct,“ připustila. „Překvapuje mě, že tě Ráchel nezasvětila do podrobností, když už jste probírali můj soukromý život.“ V duchu si umínila, že

si co nejdříve musí s Ráchel promluvit mezi čtyřma očima a důrazně jí varovat, že pokud se před Santiagem jenom slůvkem zmíní o jejím těhotenství, -uláme jí podpatky na všech jejích oblíbených střevících. „Tak to Ráchel ti řekla, že jsem rozvedená?“ hádala potom. „Ne, to Dan. Řekl mi, že tě opustil manžel. Jestli to tedy není tajemství...“

„Ne, to není.“ Chvíli se mlčky dívala na jeho záda a pak si unaveně vzdychla. „Proč musíš pořád být tak nepřátelský?“

„Chceš snad, abych se choval, jako že jsme staří přátelé? Fajn.“ Otočil se k ní a na jeho rtech se objevil krajně podezřelý úsměv. „Tak jak ses měla, zatímco jsme se neviděli? Prý se s tebou rozvedl manžel a pak ses zhroutila... Ještě něco nového?“

v

Cekala jsem tvé dítě a přišla jsem o něj, ale to asi nechceš slyšet.. Lily ta slova s povzdychem zatlačila někam dozadu a pak se párkrát zhluboka nadechla, než se uklidnila natolik, že si troufla promluvit.

„Jsi pěkný mizera,“ oznámila hovorovým tónem, „a přestože tuším, že to pro tebe bude zklamání, nezhroutila jsem se... ačkoli kdo ví, jak budu vypadat po tomhle víkendu,“ dodala a krátce se zasmála hlasem, který i jí samotné zněl jako hlas člověka na pokraji šílenství.

„Mimochodem, ty mi nic vyprávět nemusíš,“ řekla potom, „co je nového u tebe, o tom si tady v Anglii může počíst kdokoli.“ Bulvární časopisy vzorně dokumentovaly průběh jeho posledního románu.

„To mi lichotí, že se o mě zajímáš.“

„Nezajímám. Je mi úplně jedno, co děláš,“ ohradila se dotčeně.

Jeho husté tmavé obočí se podezíravě zdvihlo. „Vážně? To já, abych se přiznal, tak lhostejný nejsem. Tvůj manžel tě opustil. Patrně kvůli nevěře, že?“

Lily se zhluboka nadechla a řekla: „Ano, a kdybych to tušila, nikdy bych to neudělala.“

„Chceš říct, že jsem byl jediný?“ zasmál se Santiago, jako by to považoval za dobrý vtip. „Najednou si připadám výjimečný!“

„Jdu pryč,“ hlesla Lily. „Stejně jsem blázen, že jsem tě tady poslouchala tak dlouho.“

„A kam mám poslat tvou kamarádku, až tě bude chtít jít utěšit?“ štěkl za ní Santiago.

Lily se zarazila ve dveřích, ale už se na něj nemohla podívat. „Kéž bych tě nikdy nepotkala,“ špitla hlasem plným bolesti a utekla.

Ale byla to pravda? Opravdu litovala toho, že ho potkala? Kdyby měla moc vymazat ten týden s ním ze svého života, udělala by to? Pravda, ušetřila by si rok plný žalu, ale přišla by i o ty vzrušující dny, kdy ho milovala.

## DEVÁTÁ KAPITOLA

„Lily? Co to proboha děláš?“

Lily leknutím upustila hromádku polínek, kterou nesla v náručí, a provinile se otočila. „Tys mě vylekala,“ řekla pak dotčeně a jedním pohybem ruky vyměnila pot na čele za špinavou šmouhu.

Ráchel si položila ruce na své štíhlé boky. „Hned toho nech. To tě nemůžu na chvíli nechat samotnou?“

„Doktor říkal, že mi fyzická práce udělá dobře,“ namítla Lily. „A navíc mě to baví.“ Nespornou výhodou fyzické práce bylo, že jí člověk mohl věnovat všechnu svou energii, takže už mu nezbývala na to, aby přemýšlel. Fungovalo to... aspoň teoreticky. Lily už cítila, že skládání dříví jí nebude stačit, a chystala se posekat trávník, sotva s tím bude hotová.

„Myslím, že ten doktor si to představoval spíš tak, že se půjdeš projít.“

„Tak proč říkal práce?“

„Protože si v tu chvíli možná myslel, že máš rozum,“ odsekla Ráchel, a pak se otočila na vysokého muže stojícího ve dveřích a věnovala mu káravý pohled.

„Prosím vás, mohl byste to zvednout?“ Nato se znovu podívala na Lily. „Skoro si říkám, že ti to včerejší zranění mohlo stačit.“

Lily její poznámku ani nevnímala. Upřeně se dívala na nehybnou rozložitou postavu, která na sobě zatím nedala znát, zda má v úmyslu Ráchel vyhovět. Jak dlouho už tam asi stál a co všechno asi slyšel?

Jejich pohledy se setkaly a pro Lily to bylo jako rána kladivem - celé její tělo se sevřelo čiročirou touhou. I oči jí vypověděly poslušnost, nechtěly opouštět

smyslně krásnou tvář toho snědého poloboha, ale Lily se nakonec ovládla a zadívala se do země.

Zdálo se jí, že tak jako ve dne svítí slunce a v noci je tma, i to, že ji jeho tvář nikdy nepřestane přitahovat, je součástí přírodních zákonů. Možná s tím bude schopná žít, ale rozhodně se už nechtěla vystavovat situacím, kdy by musela silou vůle bojovat proti vlastním instinktům. Vlastně by to bylo trestuhodně nezodpovědné. Rozhodla se, že si bude stát za svým. „Neblázni, Ráchel," řekla tak chladně, že její přítelkyně překvapeně nadzdvihla obočí. „Promiň, nechci se hádat, ale už od včerejška mě bolí zub," vymyslela si rychle, aby vy- J světčila, proč se na Ráchel tak utrhla.

„Nemáš jediný kaz," namítla Ráchel, která utratila spoustu peněz na to, aby dosáhla podobně dokonalého úsměvu, jakým její kamarádku zcela zdarma obdařila příroda.

„Teď už asi ano."

Ráchel si ji podezíravě prohlédla. „Vypadáš trochu 1 podrážděná," usoudila pak. „Ale stejně nemá smysl, 1 aby ses tady strhala. Pojď si sednout," řekla a vzala ji I za ruku.

„Proboha, Ráchel, to dříví je lehké a já nejsem žád- i ný mrzák. Vždyť už je to šest měsíců," namítla Lily, ale | sotva ta slova vypustila z úst, hned toho litovala.

Santiago, který až dosud vůbec nedával najevo, že je vnímá, položil jedinou otázku, o které Lily doufala, že ji nikdy neuslyší: „A co se stalo před šesti měsíci?"

„Nic," štěkla Lily.

„Přišla o dítě," řekla Ráchel dřív, než se stačila zarazit.

Lily nemohla odtrhnout pohled od těch hlubokých tmavých očí, ačkoli věděla, že právě do nich by se dívat neměla. Na čele jí vyrazily krůpěje ledového potu. Jen klid, Íěily. Jenom se tváří, jako by ti četl myšlenky. Ve skutečnosti nic takového není možné.

Nebo ano... ?

Na okamžik bylo ticho, a pak Santiago promluvil hlasem, který poprvé od té chvíle, co se s ním Lily včera odpoledne setkala, nezněl tak docela sebejistě. „Dítě?"

Pohled mu samovolně sklouzl k jejímu břichu.

Byla jsi těhotná?"

Lily cítila, jak se jí do očí řinou slzy, ale už se jim nedokázala bránit. Otočila se k nim zády, otřela si mokré tváře a pak vyrazila dovnitř. Než dorazila ke schodům, běžela už jako o život, a nezastavila se, dokud za sebou nezabouchla dveře malého podkrovního pokojíku.

Ta rána byla tak silná, že se v přízemí s cinkáním rozechvěl porcelán v almaře, a Ráchel poplašeně zamrkala očima. Najednou cítila, že tomu vysokému Španělovi dluží nějaké vysvětlení.

„Pořád je to celkem živé. Nechce o tom mluvit," řekla polohlasně. „Nosila to dítě do šestého měsíce, až najednou zjistili, že není slyšet tep."

„Dítě zemřelo?" Na to, jak pomalu mluvil, pracoval jeho mozek na plné obrátky. Ale ve skutečnosti mu stačila matematika ze základní školy. Před šesti měsíci přišla o dítě... byla v šestém měsíci těhotenství... to dítě mohlo být jeho.

Ráchel, která dosud neměla nejmenší tušení, že by se muž, se kterým mluví, mohl o celou věc zajímat jinak než čistě ze zdvořilosti, pokračovala dál. „Bylo to ještě horší. Musela si projít bolestmi a porodit to dítě, ačkoli už předem věděla, že..."

Smutně si povzdychla a potřásla hlavou, zatímco Santiago se pomalu shýbl a automaticky začal sbírat rozsypaná polínka do koše, který stál na zápraží.

„Je to opravdu dost smutné," dodala napůl sama pro sebe. „A jako by to nestačilo, měla nějaké komplikace a museli ji vzít do nemocnice."

Santiago dobrou půl minutu nic neříkal, ale když se narovnal a otočil se zády k ní, zeptal se: „Něco vážného?"

„Ne, snad ne," řekla Ráchel rychle, když si uvědomila, že Danovu příteli vypráví poměrně intimní záležitosti ze života své kamarádky.

„Tak proto tak zhubla," řekl Santiago a otočil se na Ráchel s očima plnými hněvu. „A kde byli její příbuzní a přátelé, když se tak trápila?"

Ráchel sice nechápala, co v něm najednou probudilo takový zájem, ale instinktivně se začala bránit. „Od té doby, co jí loni zemřela babička, Lily už žádné

příbuzné nemá, a pokud jde o přátele, snažili jsme se jí pomoci, ale ona je příliš hrdá..."

"A tvrdohlavá," poznamenal Santiago mimoděk.

Ráchel nemohla než souhlasit. "Přesně tak. Kéž bych tu tehdy byla a mohla jí domluvit."

Nejspíš by se v tu chvíli odmlčela a zamyslela se nad tím, jak to, že toho Santiago o Lily tolik ví, ale on najednou zavřel oči a tiše si povzdychl: "Madre di Dios! Ona byla úplně sama?"

Čekala jeho dítě a málem ji to stálo život, a kde byl tou dobou on? Nejspíš na jednom z noblesních večírků, které byly jeden zbytečnější než druhý. Ještě si živě vzpomínal, jak se tehdy sám sebe snažil přesvědčit, že mu život celebrity vlastně vyhovuje.

"Jste v pořádku?" zeptala se Ráchel ustaraně, ale nedočkala se žádné odpovědi. Vlastně se zdálo, že ji Santiago vůbec neslyšel, protože beze slova odložil košík se dřevem a vyrazil po cestičce vedoucí do zahrady.

"Tak tohle tedy nechápu," povzdychla si Ráchel zmateně.

v

Nakonec usoudila, že Spanělé jsou natolik impulzivní, že se v nich Britové prostě nemohou vyznat, a v duchu byla ráda, že její Dan je Santiagovým pravým opakem. Samozřejmě neměl tak podmanivé oči ani ten svůdný úsměv, ale člověk nemůže mít všechno, řekla si v duchu. Zdálo se jí, že to, co Santiagovi řekla o Lily, v něm možná vyvolalo vzpomínky na nějakou vlastní tragédii. Doufala, že se mýlí, ale pro jistotu se šla zeptat Dana, jestli o tom něco neví.

Našla ho zavřeného v autě, kde si pustil rádio a poslouchal přímý přenos z kriketového utkání. Posadila se vedle něj a začala mu vyprávět, co se stalo, ale najednou se zarazila uprostřed věty.

"Říkal, že zhubla," řekla pak zadumaně. "Ale jak to mohl vědět?"

Dan se také zatvářil překvapeně, ale z docela jiného důvodu. "Zhubla? Vždyť je tlustá."

Ráchel ho štkouchla loktem do žeber. "Není tlustá, ty pitomče. Jen nosí oblečení, které na ní visí. Ale on mluvil, jako by ji znal."

Dan pochybovačně zavrtěl hlavou. "Vždyť jsem mu ji ukazoval na fotce. Kdyby ji znal, tak by mi to přece

řekl."

„Asi ano," připustila Ráchel. „Pokud ovšem..

„Pokud ovšem co?"

„Poslyš, Dane, co kdyby to byl ten její číšník ze Španělska?"

Dan měl najednou pocit, že se jeho přítelkyně dočista zbláznila.

Lily ležela na tvrdé posteli ve svém pokoji a neměla ani ponětí, že se dole stala předmětem spekulací.

Utekla jsem jako malá holka, říkala si v duchu. Čím víc si lámala hlavu nad tím, co v tu chvíli mohla udělat, nenapadl ji lepší způsob, jak zaručeně vzbudit Santiago-vo podezření.

Vlastně ani nevěděla, proč jí to tak vrtá hlavou. Co na tom, jestli se dozví, co se stalo? Marně přemýšlela, proč se vlastně tak bránila tomu, aby se dozvěděl pravdu. Už včera, když jí začal předhazovat, jak se změnila, měla přece skvělou příležitost mu to vysvětlit.

V duchu si přehrávala, jak by to asi vypadalo. Já bych řekla: Byla jsem těhotná, došlo ke komplikacím a jáko to dítě přišla.

On by se zamyslel, a pak by se zeptal: A bylo to moje? Ano.

To by ho nejspíš překvapilo - asi jako každého. Ale co pak, když by si uvědomil, že žádné dítě není, takže po něm nikdo nemůže nic chtít? Neměl by radost, že z toho vyvázl tak lacino?

Nestojím o to, aby měl radost!

Přišla o dítě, které pro ni znamenalo všechno.

Nečekala, že by Santiago sdílel její žal, ale rozhodně nechtěla slyšet povrchní projevy soucitu od muže, který se v duchu radoval, že má o starost méně.

Byla z toho tak vyčerpaná, že nejspíš na okamžik usnula, protože ji najednou probudilo hlasité zaklepání na dveře. Chvíli ležela na posteli, zírala do stropu a marně přemýšlela o tom, proč má tak sevřený žaludek.. Pak si vzpomněla.

„Ach bože!" vzdychla si polohlasně a přitáhla si polštář přes hlavu. Ozvalo se další zaklepání a pak se pohnula klika. Lily odhodila polštář stranou, protřela si oči a zavolala: „Už jsem spala, Ráchel, promluvíme si zítra!" Rozhodně nestála o to, aby ji teď její



přítelkyně podrobila křížovému výslechu.

Dveře se pomalu otevřely.

Nebyla to Ráchel - leda by se mezitím proměnila ve vysokého svalnatého muže. Lily chvíli vyděšeně zírala na tu temnou postavu ve dveřích, než se vzpamatovala a uvědomila si, co se děje.

Ve snaze zachovat si aspoň trochu důstojnosti se rychle posadila na posteli a upravila si vlasy.

„Co tu děláš?“ zeptala se a věnovala mu podezřívavý pohled. „Už je večeře?“ Při pouhé zmínce o jídle se její žaludek ozval na protest.

Santiaga tahle otázka očividně trochu zaskočila. „Nemám nejmenší ponětí.“

„Škoda, něco bych si dala,“ řekla Lily a pokusila se, aby to znělo věrohodně. „Proč mě tedy...?“ zeptala se neurčitě, ale Santiago na tu nedorečenou otázku neodpověděl. Jen tam stál a díval se na ni pohledem, který jako by pronikal až do morku kostí.

Dan pochybovačně zavrtěl hlavou. „Vždyť jsem mu ji ukazoval na fotce. Kdyby ji znal, tak by mi to přece řekl.“

„Asi ano,“ připustila Ráchel. „Pokud ovšem...“

„Pokud ovšem co?“

„Poslyš, Dane, co kdyby to byl ten její číšník ze Španělska?“

Dan měl najednou pocit, že se jeho přítelkyně dočista zbláznila.

Lily ležela na tvrdé posteli ve svém pokoji a neměla ani ponětí, že se dole stala předmětem spekulací.

Utekla jsem jako malá holka, říkala si v duchu. Čím víc si lámala hlavu nad tím, co v tu chvíli mohla udělat, nenapadl ji lepší způsob, jak zaručeně vzbudit Santiago-vo podezření.

Vlastně ani nevěděla, proč jí to tak vrtá hlavou. Co na tom, jestli se dozví, co se stalo? Marně přemýšlela, proč se vlastně tak bránila tomu, aby se dozvěděl pravdu. Už včera, když jí začal předhazovat, jak se změnila, měla přece skvělou příležitost mu to vysvětlit.

V duchu si přehrávala, jak by to asi vypadalo.

Já bych řekla: Byla jsem těhotná, došlo ke komplikacím a já o to dítě přišla.

On by se zamyslel, a pak by se zeptal: A bylo to moje?

Ano.

To by ho nejspíš překvapilo - asi jako každého. Ale co pak, když by si uvědomil, že žádné dítě není, takže po něm nikdo nemůže nic chtít? Neměl by radost, že z toho vyvázl tak lacino?

Nestojím o to, aby měl radost!

Přišla o dítě, které pro ni znamenalo všechno.

Nečekala, že by Santiago sdílel její žal, ale rozhodně nechtěla slyšet povrchní projevy soucitu od muže, který se v duchu radoval, že má o starost méně.

Byla z toho tak vyčerpaná, že nejspíš na okamžik usnula, protože ji najednou probudilo hlasité zaklepání na dveře. Chvilí ležela na posteli, zírala do stropu a marně přemýšlela o tom, proč má tak sevřený žaludek.

Pak si vzpomněla.

„Ach bože!“ vzdychla si polohlasně a přitáhla si polštář přes hlavu. Ozvalo se další zaklepání a pak se pohnula klika. Lily odhodila polštář stranou, protřela si oči a zavolala: „Už jsem spala, Ráchel, promluvíme si zítra!“ Rozhodně nestála o to, aby ji teď její přítelkyně podrobila křížovému výslechu.

Dveře se pomalu otevřely.

Nebyla to Ráchel - leda by se mezitím proměnila ve vysokého svalnatého muže. Lily chvíli vyděšeně zírala na tu temnou postavu ve dveřích, než se vzpamatovala a uvědomila si, co se děje.

Ve snáze zachovat si aspoň trochu důstojnosti se rychle posadila na posteli a upravila si vlasy.

„Co tu děláš?“ zeptala se a věnovala mu podezíravý pohled. „Už je večeře?“ Při pouhé zmínce o jídle se její žaludek ozval na protest.

Santiaga tahle otázka očividně trochu zaskočila. „Nemám nejmenší ponětí.“

v

„Skoda, něco bych si dala,“ řekla Lily a pokusila se, aby to znělo věrohodně. „Proč mě tedy...?“ zeptala se neurčitě, ale Santiago na tu nedorozěnou otázku neodpověděl. Jen tam stál a díval se na ni pohledem, který jako by pronikal až do morku kostí.

„Co pro tebe můžu udělat, Santiago?“ zeptala odměřeně, a v duchu se snažila zapomenout na to, i byly časy, kdy tahle otázka platila doslovně - kdy o pro něj udělala, cokoli by chtěl.

„Můžeš mi říct, jestli to dítě, které jsi čekala, byl moje.“

V tu chvíli už Lily nedokázala předstírat, že je klidná. Vyskočila z postele, jako by ho chtěla sama vtáhnout do pokoje, ale zastavila se těsně před ním a sykla: „Proboha buď zticha a zavři dveře!“

Santiago se ani nepohnul.

„Čekám,“ řekl odměřeně.

Lily si bezradně povzdychla.

„To zavři dveře nebyl rozkaz, ale prosba, pokud to j tak pro tvou vrozenou pýchu bude stravitelnějším A teď - prosím, prosím! - zavři dveře, než tě někdo j uslyší.“

Napodruhé ji poslechl, ale Lily si nebyla jistá, jestli má mít radost z toho, že už je Ráchel a Dan snad ne-1 slyší, nebo se děsit skutečnosti, že je v malé místnosti - í ce sama se Santiagem. Přestože ji jeho otázka k smrti j vyděsila, stačilo, aby se jejich pohledy setkaly, a jejím j tělem znovu projela ta známá vlna vzrušení.

„Teď už mi odpovíš?“

„Jsou dole?“ zeptala se tlumeným hlasem.

Santiago pokrčil rameny a zadíval se na ni se smě- | sici netrpělivosti a pohrdání.

„Promiň,“ špitla Lily nesměle. „Jen jsem se bála, že 1 by tě mohli slyšet.“

„To je pro tebe představa, že by se tví přátelé do-1 zvěděli, že jsme bývali milenci, tak nesnesitelná?“

Milenci. V jeho podání to znělo tak neutrálně, jako I by se s ní bavil o počasí.

„To si piš, že je pro mě nesnesitelná,“ sykla Lily a nervózně si vjela rukou do vlasů.

„Co je na pravdě tak nesnesitelného?“

„Podívej, prostě se nerada chlubím svými chybami,“ odpověděla Lily na jeho sarkastickou poznámku. „A mimochodem, byl jsi to ty, kdo se od první chvíle choval, jako bychom se nikdy dřív neviděli,“ dodala dotčeně, ale když si uvědomila, jak hloupě to znělo, nejraději by si za to nafackovala.

Santiago jí věnoval úsměv plný ironie, ačkoli když si v duchu vybavil ten okamžik, kdy ji zahlédl, byl sám sebou znechucený z toho, jak špatně se dokázal ovládat.

„Jen jsem hrál roli, kterou jsi mi dala.“

Takové donebevolající lži se musela smát. „Tak to by bylo poprvé!”

„Co tím chceš říct?” zeptal se a varovně po ní blýskl pohledem.

„Chci tím říct, že nikdy nehraješ roli, kterou ti někdo dá. Jsi panovačný, arogantní a nikdy tě ani nenapadlo, že by lidé kolem tebe mohli udělat něco jiného než to, co po nich chceš. Když vidíš něco, co chceš, vezmeš si to bez ohledu na následky. Chápu, že ti ta póza

y

tajuplného a vášnivého Spaněla mohla vydržet docela dlouho, ale dám ti radu: Jestli chceš někdy v životě zažít dlouhodobý vztah, zkus trochu víc dávat a trochu méně brát!”

Byla skoro bez dechu, když to dořekla, a ačkoli v tu chvíli pocítila úžasné zadostiučinění, někde v hloubi duše se jí zdálo, že těch slov bude jednou litovat.

„Měl jsem pocit, že jsem si nevzal nic, co bys mi sama ochotně nenabídla,” poznamenal Santiago.

Lily si vzpomněla, jak ochotně mu tehdy nabízela, cokoli chtěl, a najednou se pod ní podlomila kolena. Naštěstí stála u postele, takže se na ni pomalu svezla.

„Nechtěla jsem náhradu za manžela,” ujistila ho J potom. „Chtěla jsem si jen trochu užít.”

„A já jsem pro tebe byl vítaným rozptýlením,” pro- 1 cedil Santiago skrze zatáté zuby.

„Přesně tak.”

Pokud byl předtím našťvaný, tak teď byl vzteky bez 1 sebe. Když Lily viděla, jak v sobě dusí hněv, roze-1 chvěla se strachy.

„Manžela už jsi přece měla, že? Jen mi řekni: To sis tak málo dala záležet na volbě toho... rozptýlení?!

Myslel bych, že se nevyspíš zrovna s tak arogantním, i sobeckým grázlem,” zasyčel vztekle.

„Když jsme se spolu vyspali, ještě jsem tě vůbec ne-1 znala, a v posteli jsi zas tak sobecký nebyl.”

Podvědomě přivírala oči v očekávání další vlny je-j ho hněvu, ale jeho tvář najednou prošla nečekanou) proměnou... a výraz, který se na ní objevil, ji děsil ješ|| tě víc. Místo nepřátelství z něj teď či|ela ryzí touha.

„Ty taky ne,” připustil tiše.

Lily zalapala po dechu, ale rychle se vzpamatovala. |

„Jak jsem řekla, byla to chyba, a já na ni nejsem mocí hrdá.“

Pozorně si ji prohlédl a zdálo se, že ho hněv poma-1 lu opouští. „Předpokládám, že tvé těhotenství bylo I součástí té chyby, že?“

## DESÁTÁ KAPITOLA

Lily nevěděla, co na to říct, a tak na Santiaga jen mlčky zírala.

„Není to těžká otázka, tak mi odpověz,“ pobídl ji po chvíli.

Měl pravdu. Nebyla to těžká otázka, ale Lily nikdy nenapadlo, že by jí zrovna takovou otázku mohl položit. Vlastně ji ani nenapadlo, že by se se Santiagem ještě někdy setkala. Když na ni naléhal, zdálo se nejjednodušší prostě lhát. Ano, řekla si v duchu, to bude opravdu to nejlepší řešení. Už otevírala ústa, ale jazyk jako by jí odmítl poslušnost.

Mlčky přešla pokoj a postavila se k oknu, ale Santiagova trpělivost se nenechala dlouho napínat. „Tak co?“ ozval se podrážděně.

„Co - co?“ zeptala se vzpurně.

„Vím, jak ráda si s muži pohráváš, Lily,“ řekl, když se odlepil ode dveří a přistoupil blíž k ní. „Ale věř mi, teď na to není vhodná chvíle!“

Nebyla vhodná chvíle ani na to, aby se nechala rozptylovat jeho přitažlivým tělem, ale stejně to dělala. Najednou jí bylo skoro do smíchu. „Nepohrávám si s tebou. A byla bych ráda, kdybys odešel.“

Ani se nehnul.

„Já bych zas rád věděl, jestli jsi čekala mé dítě.“

Lily trochu zaklonila hlavu a odvážně se mu podívala do očí, ačkoli se v hloubi duše na žádný vzdor necítila.

„Proč to chceš vědět?“

Santiago se na ni podíval se směsicí překvapení a zuřivosti. „Proč? To snad žertuješ, ne?“

„Ne, připadá mi to jako rozumná otázka,“ řekla Lily, ale už zase cítila, jak jí rudnou tváře.

„Ty nemáš ani ponětí o tom, co je rozumné a co není,“ rozkřikl se na ni.

„Mohl bys prosím přestat křičet?“ odpověděla mu ještě

hlasitěji.

„Varuju tě, Lily," procedil Santiago skrz zuby.

„Varuješ mě?" papouškovala posměšně, ačkoli sotva lapala po dechu. Bývaly časy, kdy jsem tě potřebo-i vala, pomyslela si rozhořčeně. Ale ty ses musel objevit zrovna teď, když se snažím na tebe zapomenout] a žít normální život! „A před čím mě varuješ?" zeptá-] la se jízlivě. „Vždyt jsme se spolu akorát vyspali!"

Ještě se zmohla na pokrčení ramen, jako by mul chtěla ukázat, jak málo to pro ni znamenalo, ale v tu chvíli už ji zaplavily vzpomínky a po celém těle jí na-j skočil studený pot. Doufala jen, že ho rozčílí natolik, aby zapomněl, proč za ní původně přišel. „Už je to dávno, Santiago, a navíc to prakticky nic neznamenal."

Mlčky na ni zíral a jeho oči hořely hněvem. Ale aniž teď nepřestával vnímat její krásu. Přestože byl bez se-1 be vzteky, nedokázal se ubránit tomu, aby jeho pohled sklouzl k úzkému dekoltu, ve kterém se rýsovaly bledé vršky jejích ňader, jejichž křivky teď vynikaly o to víc, že byla o hodně hubenější než dříve.

„O co jde?" zeptala se s předstíraným klidem. „Když se nad tím zamyslíš, je to přece jedno, ne? Teď už žádné dítě není..."

Santiago překvapeně zamrkal, když slyšel její cynická slova, ale neustoupil. „Bylo moje, Lily? Chci slyšet jen ano, nebo ne, nic víc po tobě nechci. To je to tak těžké?"

Příšerně těžké, pomyslela si, ačkoli nechápala, čím to je. Stačilo přece říct: Ano, bylo tvoje, ale teď už na tom nezáleží.

„Víš, že jsme si dávali pozor," řekla místo toho vyhýbavě.

„Dávat si pozor někdy nestačí," namítl Santiago.

„Jediná spolehlivá forma antikoncepce je celibát."

Při poznámce o celibátu si Lily hned vzpomněla, kolikrát ho za poslední rok viděla na stránkách bulvárních časopisů. „Ale to není tvůj styl, vid'?"

„A tvůj snad ano?" ušklíbl se.

„Bylo to jen fyzické," řekla ve snaze bránit se nejen Santiagovi, ale i vzpomínkám, které ji usvědčovaly ze lži.

Pohrdavě si ji přeměřil očima.

„A já blázen jsem si myslel, že to byla láska na první pohled. Dovedeš si představit, jak mě to vzalo," prohlásil sarkasticky. „Ptám se tě naposledy: Čekala jsi moje dítě?"

„Nemám ráda ultimáta, Santiago."

Tyhle úhybné manévry ho dráždily čím dál tím víc. „Já zase nemám rád, když mi někdo lže, Lily."

„Já jsem ti nelhala."

Tázavě nadzdvihl obočí a zadíval se na ni, jako by ji tím pohledem chtěl provrtat. Po chvíli to Lily vzdala a skoro neznatelně pokrčila rameny.

„Myslím, že to dítě mohlo být tvoje."

„Mohlo...?"

Lily ho ale sotva slyšela. Ve chvíli, kdy se přestala bránit Santiagovu naléhání, se zároveň poddala i vzpomínkám. Vybavila si pobyt v nemocnici, bolest ^ ze ztráty a pocit úplné prázdnoty. Ani nevnímala, jak jí Santiago položil ruce na ramena a přinutil ji, aby se posadila. Až po chvíli jí došlo, že klečí proti ní | a podpírá ji.

„Dýchej zhluboka," poručil jí.

„Nic od tebe nepotřebuju," odstrčila ho zesláblých rukou.

Věděla, že má právo ji nenávidět. Zamřela mu, že je vdaná, a to byl pro většinu lidí dost pádný důvod. Ale na druhou stranu se mu pak dlouze snažila vy-J světlit, že neměla v úmyslu ho oklamat, jenže on už nechtěl nic slyšet...

„Nech toho, Santiago. To mi chceš říct, že jsi nikdy žádné ženě nelhal, abys ji dostal do postele?" zeptala se ho tehdy ve Španělsku, ale když viděla jeho tvář, na chvíli se bála, že ji snad uškrtí.

„Ne," řekl rázně, „nespím s vdanými ženami?" Ti-J cho, které po jeho kategorické odpovědi následovalo, j trvalo skoro celou minutu. Až potom dodal: „Ačkoli í kvůli tobě bych možná udělal výjimku."

„Protože jsem neodolatelná?" zeptala se rozhořče-a ným hlasem plným ironie.

Jeho pohled se najednou dočista změnil a Lily sej v tu chvíli málem podlomila kolena. „Ano," připustil' tiše. Zpětně pochopila, že tehdy stála na jedné z těch křižovatek života, o kterých si člověk až později uvědomí, jak byly důležité. Kdyby tehdy něco řekl, nebo

kdyby jen natáhl ruku a dotkl se její tváře, mohlo to všechno dopadnout úplně jinak.

Ale on to neudělal.

„Neboj se, nebudu se ti vnucovat," ujistil ji. Pak se na chvíli odmlčel, ale nedalo mu to a pokračoval: „Víš, máš zvláštní dar dohánět mé chování do extrémů. Ať už jde o vztek," řekl tiše a sklouzl pohledem k jejím plným rtům, „nebo o vášeň."

Lily tiše zalapala po dechu a pak, jako by její tělo bylo najednou vystaveno nějaké neznámé přitažlivé síle, se předklonila a přitiskla svou tvář na jeho rameno. Oba mlčeli a tiše vzpomínali na to, co spolu prožili, dokud se Lily nevzpamatovala a neřekla: „Tak dobře. Co chceš vědět?"

„Kdy jsi... kdy se...?"

Lily hned věděla, na co se jí snaží zeptat. „Byla jsem v šestém měsíci," řekla klidně.

„V šestém měsíci," zopakoval po ní, zatímco jeho oči tékaly sem a tam po její tváři. „Ale vždyť někdy dítě přežije, i pokud se narodí takhle brzy, ne?" zeptal se a v jeho hlase zazněla i stopa zoufalství.

Lily přikývla. „Jenže to moje už se narodilo mrtvé," řekla pak klidně, zatímco si v duchu znovu prožívala ty nejčernější okamžiky svého života. Velmi živě si vzpomínala, jak se na ni zdravotní sestra usmála naučeným úsměvem a řekla: „Počkejte chvíli, zavolám doktora."

Lily ten úsměv neoklamal. Hned věděla, že něco není v pořádku. Postarší doktor s unavenýma, ale laskavýma očima ji vzal za ruku, když s ní mluvil.

„Jste si jistý? Úplně jistý?"

„Ano, ale samozřejmě to ještě ověříme. Mám se spojit s vaším manželem... partnerem...?"

Zavrtěla hlavou. „Ne, ten je... Ten tu teď není."

„Mám tedy uvědomit někoho jiného?" nabídl se lékař.

„Ne, děkuju. Zvládnu to sama."

„Naše dítě. Čekala jsi naše dítě. A to tě ani| nenapadlo, že bys mi o tom mohla říct?" zeptal se nevěřicně.

„Měla jsem tou dobou úplně jiné starosti." Lily| která při vzpomínce na ten rozhovor s lékařem zbled-; la jako sníh, zas cítila, jak se jí do tváří hrne krev. „Ne^j měla jsem v úmyslu to před tebou utajit."



„Z mého pohledu to vypadá, že ano.“

„Nevím, jak to vypadá, ale věř mi: Jen jsem čekaly na ten správný okamžik.“ Ani jí samotné to neznělo\* moc věrohodně.

„Vždyť stačilo zvednout telefon...“

„A ty bys mi uvěřil, že? Ano, už to vidím,“ ušklíbla se pohrdavě, ačkoli ji ve skutečnosti dost překvapilo,] jak hluboce s ním ta zpráva otřásla. „Spíš jsem myslel la na to, co budu dělat, až se se mnou začneš soudit “! Jeho husté obočí se překvapeně zdvihlo. „Soudit?‘! „Copak celebrity se nesoudí, když je někdo nařkne, že čeká jejich dítě?“

Santiago se otráveně ušklíbl. „Já nejsem žádná] celebrita.“

„Píše se o tobě v novinách. Máš tolik peněz, že bys j je do smrti nestačil utratit, a podle mého,“ dodali vztekle, „možná ani nevíš, kolik jich máš.“

Santiago se neobtěžoval s odpovědí, jen chladným, ale přesto napjatým hlasem namítl: „Nestojím o to, aby se o mně psalo, a rozhodně si chráním své soukromí.“

„Zas tolik sis ho nechránil - aspoň když ses tehdy nechal fotit s tou Susií Sebastianovou, která na sobě měla šaty, co byly sotva vidět,“ prohlásila Lily vyčítavě, ačkoli sama věděla, že žárlit na kohokoli je v jejím případě zcela nepatřičné.

„Mohli bychom teď nechat stranou definici celebrity!“ ohradil se Santiago. „Spíš by mě zajímalo, jak jsi přišla na to, že bych se s tebou chtěl soudit o otcovství?“

Lily zaklonila hlavu, podívala se mu do očí a po chvíli pokrčila rameny. „Nevím, ale musíš připustit, že za daných okolností by představa, že se budeš radovat z dítěte, byla poměrně směšná.“

„A směju se snad?“ zeptal se Santiago.

## JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Lily se pátravě zadívala do jeho očí a poprvé za ten rok začala pochybovat, jestli se rozhodla správně.

„Ve všem jsi vycházela z předpokladu, že nehodlám

přijmout roli otce a podílet se na výchově dítěte řekl vyčítavě. „To je docela zásadní předpoklad na to, ; abys jen tak hádala, nemyslíš?“

„Co tím chceš říct?“ zeptala se trochu dotčeně. „Že bys mě v tu chvíli požádal o ruku?“

„To by bylo poměrně zvláštní, když vezmeme v potaz, že jsi v tu chvíli už byla vdaná,“ ušklíbl se Santiago a Lily byla tak zmatená, že se nezmohla na žádnou odpověď.

Dokonce se ani nebránila, když ji vzal za ruku, chvíli si ji prohlížel a pak ji zlehka pohladil.

„Už nenosíš prstýnky.“

„Dala jsem je na charitu,“ řekla Lily. „Gordon byl ; bez sebe vzteky, ale nejspíš měl pravdu: Bylo to velkolepé gesto, které si nemůžu dovolit.“

„Kdybych se o tebe ty měsíce staral, možná by naše dítě mohlo žít,“ povzdychl si Santiago smutně.

Lily úplně přeslechla sebeobviňování v jeho hlase a vzala si jeho slova jako výtku vůči sobě samotné, Doktor ji sice mnohokrát ujistil, že to, co se stalo, by

se stalo za každých okolností, ale ani tak se Lily ještě nezbavila pocitu viny.

„Chceš říct, že to byla moje chyba?“ zeptala se dotčeně. „Nejspíš si myslíš, že bych byla strašná matka, vid’?“

„Aspoň bys měla příležitost to zjistit,“ řekl vyčítavě.

„Já bych nikdy nedostal ani možnost ho vidět, natož pak mu být otcem. Jednou, za mnoho let, bych třeba na ulici minul vlastního syna, aniž bych o tom věděl!“ Ta představa ho znovu rozčílila. „Upřela bys mi vlastní dítě.“

Lily měla slzy v očích. „Oběma nám upřeli naše dítě.“ Skryla tvář do dlaní a otočila se k němu zády.

Santiago se na ni chvíli mlčky díval, a pak ji prudce strhl do náručí.

„Promiň, Lily. Muselo to pro tebe být strašné. Pochop, že jsem se právě dozvěděl, že jsem mohl mít syna, a hned jsem o něj zas přišel,“ dodal omluvně.

Lily k němu zvedla uplakané oči. „Řekla bych, že čas všechny rány zahojí, ale už si tím sama nejsem tak docela jistá.“

Santiago jí zajel rukou do vlasů a zamyšleně si je

omotal kolem prstů. „Muselo to být opravdové peklo, že? Nechci, abys to špatně pochopila, ale musím se tě na něco zeptat.“

„Tak se ptej.“

„Chtěla jsi svému manželovi tvrdit, že to dítě je jeho?“

Lily se znovu zachvěla, ale tentokrát hněvem. „Ty jsi ten nejnenáviditelnější muž, jakého znám!“

Hlas se jí zlomil, ale vytrhla se z jeho objetí a vyskočila na nohy.

„Nevím, co tě tak rozčílilo...“

Ten člověk byl vážně neuvěřitelný! „Právě jsi mě obvinil z toho, že jsem chtěla manželovi podstrčit cizí dítě. Co myslíš, že ti na to řeknu?“

„Zatím jsi neodpověděla.“

„A ani neodpovím.“

„Určitě bys nebyla první žena, která to tak udělala, a za daných okolností si myslím, že to byla zcela oprávněná otázka.“

„Za jakých okolností?“

„Sama jsi uznala, že lžeš, kdykoli se ti to hodí... a i pokud jsi se svým manželem v danou dobu nespala, mohla by sis konkrétní data upravit podle potřeby.“

Vzhledem k tomu, že daná doba, kdy jsem s Gor-donem nespala, trvala už rok, bylo by to asi docela těžké, pomyslela si Lily. „Když mě manžel opustil, ještě jsem nevěděla, že jsem těhotná.“

„A když jsi to zjistila, jako první tě pochopitelně napadlo, že bys to měla říct otci dítěte,“ dodal Santiago ironicky.

„Je hrozně snadné dělat uraženého, když už o nic nejde,“ odsekla Lily, ale hned v očích ucítla další hořké slzy. „Vlastně to pro tebe dopadlo docela dobře, ne? Dítě není, takže máš po starostech.“

„Myslíš, že z toho mám radost?“ křikl na ni vztekle.

„Stejně bych nemohla to dítě vydávat za Gordono-vo, když jsme spolu už dávno...“ vyhrkla popuzeně, ale v půli věty se zarazila a zrudla až po kořínky vlasů.

„No, to je jedno. Neudělala jsem to.“

„Co jste spolu už dávno?“ zeptal se Santiago.

„Nespali?“

Lily se snažila působit klidně, ačkoli v duchu byla bez sebe vzteky.

„Rozhodně nemám v úmyslu s tebou probírat svůj osobní život.“

Santiago se na ni chvíli podezíravě díval a pak řekl: „To proto jsi se mnou spala? Chtěla jsi dítě? A tvůj manžel ho nechtěl... nebo ho nemohl mít?“

„To si vážně myslíš, že jsem taková manipulátorka?“ Pomalu sklopil oči a tiše řekl: „Ne.“ Chvíli jen tiše stál, a pak dodal: „Víš, kdy to bylo, víd? Muselo se to stát hned poprvé.“

„Nejspíš ano,“ připustila Lily.

Nikdy dřív by ji ani nenapadlo, že se jednou bude milovat s mužem venku. Ne že by tím místem proudily davy lidí. Restaurace v horách byla opravdu na tak odlehlém místě, jak Santiago naznačoval. Za celou cestu neminuli jediné auto, a když Santiago cestou zpátky vyjel na travnatý kopeček, nebylo široko daleko vidět živou duši.

„Proč stojíme?“

„Ne z toho důvodu, na který myslíš.“

„Jak víš, na co myslím?“ zeptala se překvapeně.

„Je to vidět na tvé překrásné tváři,“ řekl Santiago.

„Pojď, chci ti něco ukázat.“

Vzal ji za ruku a vedl ji ke skupince vysokých cedrů. Když prošli na druhou stranu, Lily zalapala po dechu.

„Překrásné, víd?“ usmál se Santiago a zadíval se do kraje. „Je odsud vidět na míle daleko.“

„Je to úžasné,“ přikývla Lily.

Santiago se na ni podíval a zjistil, že se nedívá do dálí, ale na něj. Překvapení v jeho očích rychle vystřídala vášeň. Lily mohla předstírat, že se mýlil, že se opravdu kochala vyhlídkou, ale neudělala to. Jen dál mlčky pozorovala jeho tvář.

„Nejsme na něčím pozemku?“

„Na mém,“ uklidnil ji tiše.

„Ty jsi ho koupil?“

„Je to pro mě výjimečné místo,“ řekl vážně, „a ty jsi výjimečná žena, Lily.“

Ještě dnes si pamatovala ten okamžik, kdy ji poprvé pohladil po tváři a jí se z toho zatočila hlava. „Možná bychom se měli vrátit,“ navrhl rychle.

Zavrtěla hlavou a stydlivě se na něj usmála. „Co kdybychom tu ještě chvíli zůstali?“

Pomalu si ji prohlédl od hlavy k patě. „Myslím, že to

není dobrý nápad."

„A co kdybychom chtěli udělat něco špatného?" zeptala se odvázně.

Slyšela, jak zalapal po dechu, a s úsměvem na tváři mu rukama vklouzla pod košili. Cítila, jak se svaly na jeho břiše pevně napnuly. Sálalo z něj horko a Lily zavřela oči a pomalu začala hladit jeho hrud.

„Ani nevíš, jak moc jsem se tě toužila dotknout, i když zašeptala s úsměvem. Zatoužila po něm tak silně, že ji to vzrušovalo a děsilo zároveň. „Myslela jsem na to celou tu dobu, co jsme si povídali."

„Asi vím," řekl Santiago ztěžka.

Lily si představila, jaké by to bylo, kdyby se ho mohla dotknout tělo na tělo, a její ruce zkusmo sjely o kus; níž. Ale Santiago je zastavil dřív, než se dostaly k okra--ji jeho kalhot.

Nechce mě!

Ale ještě než Lily propadla zoufalství z ponížení, jejich oči se setkaly a jí se hned ulevilo. Tohle nebyl pohled muže, který by ji chtěl odmítnout. Byl to pohled muže, který se silou vůle drží posledních zbytků svého sebeovládání... a stačí jen málo, aby se ho vzdal.

„Nevíš, co děláš," namítl varovně.

Usmála se a pak se předklonila tak těsně k němu, že se jejich rty skoro dotýkaly. „Vím přesně, co dělám," zašeptala.

Santiago zalapal po dechu, pak sevřel její tvář v dlaních a dlouze ji políbil. Lily cítila, jak se pod ní podlamují kolena, ale hned si dodala odvahy a ten polibek mu stejně vášnivě oplatila...

Najednou se ze světa vzpomínek vrátila zpátky do současnosti. Ty obrazy byly tak živé, až jí z toho běhal mráz po zádech, ale když se mu podívala do očí, poznala, že není sama, kdo se utápí ve vzpomínkách. Myslet na společně prožité chvíle vášně bylo jako předehra. Santiago pomalu sklouzl pohledem z její tváře na postel a pak zase zpátky.

Věděla, že by mu měla dát jasně najevo, že nic takového se tu dnes večer nestane, ale neudělala to. Ani jeden z nich nepromluvil. Slova nebyla zapotřebí.

Snad každý řidič si někdy v životě v duchu položil | otázku: Co bych dělal, kdybych jednou šlápl na brzdu a nic by se nestalo?

Lily ovšem ani ve snu nečekala, že by se jí to jednou i mohlo opravdu stát.

Ve chvíli, kdy jejímu vozu selhaly brzdy, se zrovna;! docela rychle blížila k zatáčce a v protisměru se obje-1 vil dvoupatrový autobus.

Nejspíš to byla ta chvíle, kdy by se vám v duchu měl 1 promítnout celý život, ale Lily se to nestalo. Místo to<-l ho se snažila zachránit si kůži, a po několika hysterie-1 kých trhnutích volantem se jí to s velkou dávkou štěstí tí podařilo. Přistála na louce za silnicí a předek jejího! vozu se zabořil do živého plotu.

Chvíli si myslela, že se z něj nedostane, ale nako-1 nec se jí podařilo otevřít dvířka a protáhnout seS z křoví ven, ačkoli se to neobešlo bez pořádných j škrábanců.

Řidič autobusu už se nadechoval, aby jí pěkně od 1 plic řekl, co si o ní myslí, ale když mu vysvětlila, co se 1 stalo, hned se uklidnil a dokonce ji pochválil, že celou 1 situaci tak dobře zvládla.

Po chvíli k nim dorazil jezdec na koni, kterému sel vyhýbala o pár set metrů zpátky, a vysvětlování začalo nanovo.

„Už jsem si myslel, že ji přejedu," přiznal se řidič autobusu a s úlevou si otřel pot z čela. „Viděli jste někdy, jak vypadá auto po srážce s autobusem?" zeptal se. Nikdo neodpověděl. „Ono pak většinou už nezbývá nic moc k vidění," zabručel řidič pochmurně.

Lily byla ráda, že z toho vyvázla celá, ale po chvíli se celá rozechvěla, protože adrenalinu pomalu ubývalo a na jeho místo nastupoval šok. Zatřásla zuby a měla co dělat, aby se jí nemotala hlava.

„Co mám teď dělat?" zeptala se ve snaze zachovat klid a starat se o praktické věci. „Mám zavolat policii, nebo rovnou odtahovou službu?"

„Stejně jste měla obrovské štěstí," poznamenal jeden z cestujících z autobusu už asi potřetí.

Lily si to teprve teď začínala v plné míře uvědomovat a šok definitivně zvítězil. Rozhlížela se, kam by se

mohla posadit, protože cítila, že se jinak každou chvíli skácí na zem, když vtom zahlédla, jak se k místu nehody pomalu blíží nablýskaný černý vůz.

Projel okolo, přičemž se zpoza tónovaných skel ozvaly dost zřetelné, byť nesrozumitelné nadávky, a pak zastavil. Když se z něj vynořila vysoká postava v černých brýlích a rázně vyrazila k hloučku lidí, všichni zmlkli. Santiago vypadal jako anděl pomsty ve značkových slunečních brýlích.

Lily se najednou probrala z šoku a postavila se mu čelem, protože jí bylo jasné, že všechen ten hněv padne právě na její hlavu.

Santiago sám cítil, jak jím lomcuje vztek. Nepamatoval si, že by ho někdy něco takhle rozčílilo, ale to nakonec nebylo až tak překvapivé. Tahle žena opravdu dokázala jeho emoce rozhoupat daleko za jejich přirozené meze.

V tuhle chvíli byl ale rád za ten vztek, protože pocit, který zažil před chvílí, už by nikdy zažít nechtěl.

Když se jeho vůz přehoupl přes mírný kopeček a on zahlédl Lilyino auto v příkopě, krve by se v něm nedořezal. Už teď se bál, že se mu ty vteřiny, kdy se obával nejhoršího, ještě nějakou dobu budou vracet v nočních mřácích.

„Ahoj, Santiago.“ Lily ještě nikdy neměla takovou radost, že vidí známou tvář, což bylo poměrně zvláštní vzhledem k tomu, že z Danovy chaty odjela právě proto, aby ho už nikdy neviděla.

„Ahoj,“ zopakoval automaticky. „Ahoj!“ hlesl pak nevěřící, zatímco si ji pozorně prohlížel od hlavy k patě.

Kromě trochu potrhaného oblečení a několika škrábanců byla patrně v pořádku. Hrůza z toho, co všechno by se mohlo stát, byla pořád přítomná, ale pomalu se vytrácela, protože Lily se sama chovala, jako by se vlastně nestalo vůbec nic.

Položil jí ruce na ramena a s upřímným zájmem se zeptal: „Jsi v pořádku?“

Lily chápala, že se ji snaží uklidnit, ale reakce jejího těla na jeho dotyk byla i přesto zcela odlišná.

„Co tady děláš?“ zeptala se.

„Co myslíš, že tu dělám? Probudil jsem se a zjistil jsem, že jsi pryč!“

„Nekřič!“ hlesla Lily zoufale, protože si až bolesti<sup>^</sup> vě uvědomila, kolik cizích lidí se na ni dívá. „Ráchel ti neřekla, že jsem musela odjet na schůzku, na kterou jsem si vzpomněla na poslední chvíli?“

„Neurážej mou inteligenci, Lily,“ zasyčel Santiago.

„Nejsem tak lehkověrný jako tvá kamarádka. Á jen pro úplnost: Poté, co Ráchel přišla do tvého pokoje a našla mě nahého ve tvé posteli, mám pocit, že už té tvoji historice o zapomenuté schůzce nevěří ani ona.“

„To snad ne!“ vyjekla Lily vyděšeně.

„Ale ano, a kromě toho...“ Santiago se odmlčel, když si všiml, jak zbledla. „Nechceš se raději posadit, než ti to dopovím?“

„To je dobré,“ řekla Lily bezmyšlenkovitě. Ve skutečnosti už ji ovšem začínala pořádně bolet místa, kam se jí při nárazu zařízl bezpečnostní pás. Až později zjistila, kolik pohmožděnin jí způsobil. Její odmítnutí jako by ho rozčílilo ještě víc. „Řekla bys mi snad, kdyby to dobré nebylo?“ zeptal se káravým hlasem.

Lily na okamžik vnímala jen to, jak jeho dlaně kloužou níž a zastavují se až na křivce jejích boků, ale pak si uvědomila, co právě řekl, a pořádně ji to rozčílilo.

„Děláš, jako bych sjela ze silnice jen proto, abych tě naštvála.“

„Ani by mě nepřekvapilo, kdyby to tak doopravdy bylo,“ odsekl chladně. „Jak jsi mohla být tak neopatrná?“ zeptal se vztekle.

Snažila se zachovat klid a rychle mu vysvětlila, co se stalo. „Nějak mi přestaly fungovat brzdy.“ Když si vybavila ten zoufalý pocit, když její vůz prostě nechtěl zpomalit, znovu se jí rozbušilo srdce.

Santiago zalapal po dechu a z jeho snědých tváří se na okamžik vytratila barva. Kdyby Lily zrovna nezavřela oči ve snaze zapudit z mysli ty příšerné vzpomínky, viděla by, jak se jeho tvář zkřivila hrůzou.

„Prostě jsem šlápla na pedál a nic se nestalo... a pak se v zatáčce objevil ten autobus...“

„Přestaly fungovat?“ zopakoval příkře, jako by její i další slova ani nevnímal.

„Ano, vždyť se ti to právě snažím vysvětlit.“

„Vysvětlit? Co mi na tom chceš vysvětlit?“ Bylo ví- I dět, jak začal zuby, aby nezačal křičet. „Madre mia, co



J je to s tebou? Jezdíš si tady po úzkých silnicích v autě, J] které je na první pohled zralé na vrakoviště, a jen bůh ví, jak to, že se ti nic vážného nestalo." „Možná to auto nestálo balík peněz a možná nejez\*! dísto padesát za hodinu, ale to ještě neznamená, že je I nebezpečné. Když tě to tak zajímá, zrovna před měsíflcem prošlo technickou kontrolou."

„A ten, kdo ho nechal projít, by měl jít rovnou zaflmříže." ?

Taková hrubá odpověď Lily úplně rozhodila, m „Vždyt to byla jen nehoda..."

Ta námitka Santiaga nijak neobměkčila. Právě na,® opak, odpověděl jí další dávkou španělských nadávek. ? „Byla to nehoda. Nebyla to tvoje chyba. Nikdy to ne-jB ní tvoje chyba, víd? Nic není tvoje chyba. Jen tak pro-® plouváš životem, ničíš lidi okolo sebe a nikdy to není I tvoje chyba."

Lily překvapeně zamrkala a najednou se jí před očwH ma roztančily červené tečky. „Čí život jsem zničila?'™ zeptala se překvapeně.

„Svůj... můj..." ozval se odkudsi zdaleka Santiagův 1 hlas těsně před tím, než se pod ní podlomila kolena i a ona se pomalu svezla k zemi.

Byla v bezvědomí jen pár minut. Když se probírala\* zjistila, že leží na okraji louky a její tělo je přikryténč-čím těžkým a teplým. Někdo ji držel za zápěstí. 1

„Pulz má silný."

Ruka, která ji držela kolem zápěstí, ji pustila. Ta těžká a teplá věc voněla jako Santiago. Jeho kabát? Pootevřela oči a zjistila, že se nemýlila. Dva muži, kteří nad ní stáli, se bavili dál.

„Jak jsem řekl, kamaráde, omdlela z toho šoku. Nedělal bych si starosti." i

„Nic mi není," špitla Lily slabým hlasem. „Tak vidíš," dodal řidič autobusu, když se nad ní Santiago starostlivě sklonil.

„Jak se cítíš?" zeptal se a pozorně se zadíval do její tváře.

„Jsem v pořádku," řekla a pokusila se posadit. On ji však jemně, ale pevně přitiskl zpátky na zem.

? „Zůstaň ležet, dokud sem nedorazí sanitka."

Lily cítila, že se jí ještě pořád točí hlava, a tak se

jeho rozhodnutí nebránila. „Dobře," vzdychla tiše. Santiago zvedl hlavu a ustaraně se rozhlédl. „Proč jim to sakra trvá tak dlouho?" [ Když se znovu zadíval na ni, Lily si uvědomila, že ještě nikdy neviděla v jeho tváři tolik obav. I jeho hlas jí zpětně vzato zněl ustaraně.

I „Nepotřebuju záchranku," prohlásila rozhodně, když se trochu vzpamatovala. „Vždyť mi vážně nic není. A to jsem si myslela, že zrovna ty jsi člověk, který dokáže zvládnout krizi."

[ „Je mi úplně jedno, co si myslíš, že potřebuješ, nebo co si myslíš o mně," prohlásil Santiago tak pano-vně, že to Lily skoro vyrazilo dech. „A kromě toho ni myslím, že nemáš nejmenší zdání o tom, co je pro te-l-n-dobré," dodal káravým hlasem.

? „To máš možná pravdu, ale moc dobře vím, co pro Itié dobré není," odsekla Lily.

I „A přesto jsme se zase sešli," ušklíbl se Santiago. „Ovšem ne díky mně," namítla Lily. „Neměl jsi za mnou jezdit."

„A co jsi čekala? Odjela jsi dřív, než jsem se probudil." \*

„Čekala jsem, že budeš rád. Loučení je vždycky ne-1 příjemné," špitla Lily.

„Ale já se nechtěl loučit," namítl Santiago.

Snad chtěl ještě něco dodat, ale jeho hlas bohužel i přehlušilo houkání blížící se ambulance.

Když vůz záchranné služby dorazil do nemocnice, I Santiago už čekal u vchodu pro příjem akutních pří-1 padů. Lily opravdu nechápala, jak ji někdo, kdo jezdili rychleji než sanitka se zapnutou sirénou, mohl obvinít,|| že jezdí nebezpečně.

O několik hodin a rentgenových snímků později jí l lékařka oznámila, že je naprosto v pořádku. „Myslím|| že ty pohmožděniny vás ještě pár dní budou pěkně bo-M let, ale nic vážnějšího to není. Můžete se obléknout, já I půjdu říct vašemu příteli, že vás může odvézt domůS Chodí v čekárně sem a tam jako tygr v kleci."

Lily začala zuby, ale omezila se jen na čtyři slova; j „To není můj přítel."

Lékařka se usmála a postrčila si brýle na nose. „Tol mu snad raději vysvětlíte sama, ano? Mně se nezdá\* že to je člověk, který by se spokojil s jednoduchou i

odpovědí."

Ta žena má vážně dobrý odhad na lidi, pomyslela si i Lily, když Santiago vyzvedl plastový pytel, ve kterém I skončily její věci, a nekompromisně ji vedl ke svému I vozu.

„Vezmu tě k sobě domů, tam si můžeš odpočinout,“! řekl rozhodně.

„Ale já nechci,“ bránila se Lily.

Vklouzl za volant a vrhl na ni přísný pohled. „To si vážně myslíš, že bych tě vysadil u Ráchel a nechal tě samotnou v jejím bytě?“ zeptal se nevěřicně. „Doktory jsi možná přesvědčila, že ti nic není, ale mě rozhod-  
V , Cí

ne ne.

„Nikoho jsem o ničem nepřesvědčovala,“ namítla Lily, a ačkoli věděla, že tím Santiaga nejspíš nepřesvědčí, ještě jednou prohlásila: „Opravdu mi nic není.“

„Vím, že se ráda posloucháš, a musím přiznat, že i mně se tvůj hlas líbí, když na mě zrovna nekřičíš, ale v tomhle případě už nebudeme diskutovat,“ řekl chladně.

Lily chtěla ještě něco namítnout, ale stres předchozích hodin si začal vybírat svou daň a plynulý pohyb vozu ji rychle ukolébával k spánku. „Byla bych mnohem radši sama, a ty bys určitě taky měl radost, kdybys už ode mě konečně měl pokoj,“ namítla slabým hlasem.

„Tady nejde o to, z čeho bych měl radost/4 prohlásil Santiago. „Řídila jsi zbrkle, protože jsem tě rozčílil, a tím pádem nesu svůj díl zodpovědnosti za to, co se pak stalo.“

„Vždyť ti říkám, že mi nefungovaly brzdy.“

„Podívej, Lily, už je pozdě, oba jsme unavení a snadno bychom teď mohli říct něco, čeho bychom později litovali. Dnes přespíš v mém domě. A zítra...“

„Zítra už se nebudeš cítit tak provinile?“

Krátce se zadíval do zpětného zrcátka a jejich pohledy se setkaly. „Ne, to asi potrvá mnohem déle...“

## TŘINÁCTÁ KAPITOLA

Lily usnula, sotva se její hlava dotkla polštáře. Po předchozí noci byla tak vyčerpaná, že se vůbec

nezajímala o byt, ve kterém se najednou ocitla, ale dnes rá-| no se už nemohla ubránit nutkání prozkoumat San-; tiagův londýnský domov.

Byl to obrovský, třípatrový dům, a podle toho, co jí j řekla služebná, když jí ráno přinesla čaj a předložila jí j na výběr několik vhodných oděvů, tu byla mimo jiné i i tělocvična a bazén.

„Pan Morais vás bude očekávat v jídelně. Co bych j vám mohla nabídnout k snídani?“ zeptala se úslužným

„Děkuju, nemám hlad.“

„Pan Morais říká, že mi nejspíš odpovíte právě tak-J hle. Mohla bych vám přece jen něco nabídnout? Budu i mít potíže, pokud mě odmítnete...“

Nevypadala sice, jako by se obávala o to, že přijde j o svou práci, ale Lily se pro klid své vlastní duše roz-i hodlá ustoupit. „Dala bych si míchaná vejíčka a po-1 merančovou šťávu.“

Služebná se celá rozzářila. „Výborně,“ řekla a vy-jl razila do kuchyně.

Asi o půl hodiny později se Lily, oblečené teď v hed- J vábné košili a černých kalhotách, podařilo metodou pokusu a omylu najít jídelnu. Zhluboka se nadechla a vstoupila dovnitř.

Santiago se za ní hned ohlédl a rychle odložil šálek s kávou zpátky na stůl. Zkoumavě ji přejel pohledem od hlavy k patě, ale nedal na sobě znát žádný názor na to, jak vypadá. „Vyspala ses dobře?“

„Ano, děkuju.“

V tu chvíli se jako mávnutím kouzelného proutku objevila na stole snídaně, kterou si objednala. Lily s úsměvem poděkovala služce a posadila se. Koutkem oka sice stále sledovala mlčenlivého muže na druhém konci stolu, ale s chutí se pustila do jídla.

„To bys té ženě vážně dělal problémy, kdybych nechtěla nic jíst?“ zeptala se po chvíli.

„Na hodinu bych ji propustil.“

Jejich pohledy se na okamžik setkaly a Lily se ušklíbla. „;iy jsi vážně podivín. Víš, že jsem si vážně myslela, že ji jen strašíš?“

„Ale trochu jsi o tom pochybovala, vid?“ zeptal se Santiago klidně. „A navíc sedíš u stolu a jíš, takže to zřejmě fungovalo.“

„Nejsem žádná anorektička, abys mě musel nutit do

jídla," namítla Lily. „Mimochodem, máš krásný dům."  
„Děkuju."

„Býváš tu často?"

„Ne tak často, abych to tu považoval za svůj domov."  
Překvapeně se na něj podívala. „Jaký je vlastně rozdíl mezi domem a domovem?"

„To nedovedu říct, ale spoléhám spíš na lidi než na cihly a beton."

„Takže domov je tam, kam tě táhne srdce?"

„Nějak tak. Jsem rád, že ti to oblečení padne, a pokud si s tím lámeš hlavu, tak ne, není po žádné mé bývalé přítelkyni. Patří mé sestře."

„Jak víš, co si myslím?" vzdychla překvapeně, a když se jí Santiago podíval do očí, zmlkla a zrudla. Jestli se v ní opravdu tak dobře vyznal, pak byla vážně v nebezpečí.

Santiago se nepokusil to ticho prolomit, dokud si nenalila druhý šálek kávy. Pak, jako by o nic nešlo, prohlásil: „Dnes dopoledne máš termín u gynekologa."

Lily zalapala po dechu. „Co jsi to řekl?"

„Pokud ti to nevadí, myslím, že bychom měli vyrazit kolem půl jedenácté, abychom to stihli."

Lily nevěřila svým uším. To si vážně myslel, že mu stačí jen lusknout prsty a ona udělá, co ho napadne? |  
„Jestli někam pojedu, tak jediné domů, a to zvládnou bez tebe," ohradila se příkře. „Zítřka mě čekají; v práci, víš?"

„Za daných okolností si myslím, že by sis měla vzít dovolenou," navrhl Santiago nevzrušeně.

Tím ji rozčílil ještě víc. „Upřímně řečeno je mi úplně jedno, co si myslíš. A i kdyby mě to zajímalo, je naprosto vyloučené, abych dnes měla termín u gynekologa."!

„Proč ne?"

„Protože jsem si ho předem nedomluvila?" navrhly Lily. Vůbec nechápala, proč jí ten člověk mluví do života, když ani nechápe zákonitosti britského zdravotnictví.-  
„Nemyslím v nemocnici," namítl Santiago klidně.

„Objednal jsem tě v soukromé praxi doktora Clementa v Harley Street. Jeho sekretářka byla velice vstřícná." |

„O tom nepochybuju," odfrkla si Lily vztekle. „Po-j dívej, zdá se mi, že trpíš jakousi utkvělou představou, že mi můžeš mluvit do života, ale řeknu ti to na

rovinu: Soukromého lékaře si nemůžu dovolit."

Santiago jen pokrčil rameny a vytáhl složku dokumentů z kufříku, který ležel vedle něj. „To ani není třeba."

Lily byla hned na nohou a oči jí vzplály vzteky. „Radši bych zemřela, než abych přijala tvou laskavost!"

„Už jsi málem zemřela, a to kvůli mně."

„To je směšné!" vykřikla rozčileně.

„Málem jsi zemřela, když jsi čekala moje dítě."

Podívala se mu do očí a spatřila v nich celou pravdu: Sám sobě vyčítal, že ji přivedl do jiného stavu, a všechno, co dělal, směřovalo jen k tomu, aby se zbavil toho pocitu viny.

Lily by nejraději utekla pryč, ale vtom ji vzal za ruku. Snažila se mu vyškubnout. Nestála o jeho lítost, stála o jeho lásku, ale tu jí očividně nenabízel.

„Tehdy jsem u toho nebyl, protože jsem nevěděl. . ." začal vysvětlovat.

„I kdybys u toho byl, nic by se nezměnilo," odsekla Lily.

„Kdo ví?" namítl a lehce pokrčil ramena. „Ale teď jsem tady a rád bych celou tu záležitost dotáhl do konce."

„A snad ještě čekáš, že ti za to budu vděčná?" ušklíbla se Lily. Jeho hluboké oči v tu chvíli vypadaly zmateně, ale ona už na nic nečekala a nasadila k útoku: „Cítíš se provinile? No, to je ale směšné. Nikdo se tě o nic neprosil. Upřímně řečeno, nestojím o to, abys vůbec něco cítil!"

Zvedla ruku a začala na prstech počítat, co všechno po něm nechce. „Nestojím o tvé peníze. Nestojím o tvůj soucit. Nestojím o to, abys slídl po mém životě u mluvil s mými přáteli..."

Zarazila se až ve chvíli, kdy ucítila na paži silný stisk

jeho dlaně. Ten okamžitek pominul, jako by se sám zalekl toho, co udělal. „Je mi to líto," vzdychl tiše.

Koutkem oka ho pozorovala, jak se k ní otočil zády a odešel k oknu.

„Tak líto, že bys mě nechal vstát a odejít těmhle dveřmi?"

Lily by byla přísahala, že právě tohle po ní chce... až do chvíle, kdy mu tenhle požadavek předložila.

Jenže teď, když už to bylo venku, už si tím nebyla tak jistá. Najednou to znělo tak strašně konečně. A přesně

tohle potřebuju, říkala si v duchu, skoncovat s ním!  
„To bys neudělala," namítl Santiago po chvíli váhání.  
To sebevědomé prohlášení se natolik podobalo jejím  
vlastním úvahám, že ji to ještě víc podráždilo. „No  
jistě že ne! Byla bych tak ráda, kdyby o všech důležitých  
věcech v mém životě rozhodoval někdo jiný,"  
křikla podrážděně. „Ne, Santiago, opravdu se o sebe  
dokážu postarat sama!"

„Máš dost nepříjemný zvyk brát vlastní zdraví na lehkou  
váhu," procedil Santiago skrz zuby.

„Byl bys snad raději, kdybys se chovala jako  
hypochondr?"

„Byl bych raději, kdybys brala na vědomí fakta," odsekl  
netrpělivě. „Byla jsi vážně nemocná a trvalo dlouho,  
než ses zotavila," připomněl jí potom. „Chceš mi s  
vážnou tváří tvrdit, že se nebojíš, že by ta věrejší  
nehoda mohla nějak ohrozit tvé zdraví?"

„Nebála jsem se, dokud jsi nezačal," vzdychla si Lily  
smutně.

„Tak nedovol, aby ti odpor ke mně a ta tvá tvrdohlavost  
a pýcha bránily udělat, co je správné."

„Že zrovna ty tak dobře víš, co je správné,"  
poznámkala Lily.

„Tak fajn," řekl Santiago a bezradně rozhodil rukama.

„Nemá smysl, abych s tebou dál jednal jako s rozumnou  
lidskou bytostí, protože tou očividně nejsi. Takže  
jestli se odmítáš podrobit prohlídce v kvalitním  
lékařském zařízení..."

„Tak co?" přerušila ho výhružně. „Popadneš mě za vlasy  
a dovlečeš mě tam proti mé vůli?" Najednou si docela  
živě představila, jak málo by toho mohla udělat, kdyby  
si ji přehodil přes rameno a vyrazil, ale tím jízlivěji  
pak dodala: „To ani náhodou."

Zlostně po ní blýskl pohledem a založil si ruce na  
prsou.

Lily se najednou zdálo, že muž jako on by mohl s  
křičící ženou na rameni projít celým Londýnem a nikdo  
by si netroufl ho zastavit.

„Nevím, proč z toho děláš takovou vědu," řekla trochu  
smířlivěji. „Včera jsem přece byla v nemocnici a  
všichni se shodli na tom, že jsem úplně v pořádku. To  
si snad myslíš, že ti doktoři nevěděli, co dělají?"

„To netvrdím," odbyl ji Santiago netrpělivě, „evidentně

byli celkem schopní, ale taky dost přetížení a unavení. Mohli něco přehlédnout," řekl a v jeho hla-? le zazněl stín obav. „Copak nevíš, jak zatraceně... zranitelně vypadáš?"

Lily nevěděla, co na to říct, a tak jen pozorovala, jak se z jeho temných očí postupně ztrácí jiskra. Nakonec Santiago hořce dodal: „To jsem ti udělal já."

„Santiago, nic jsi mi neudělal."

„Nebyl jsem tady, když jsi mě potřebovala. Ale teď tu jsem."

„A proč si myslíš, že tě teď potřebuju?"

Protože jsem včera neujel ani tři kilometry a našel tvé auto v příkopě."

Lily sklopila oči a marně přemýšlela, co na to říct.

Pak se rozhodla, že je lepší uznat porážku s grácií, a tiše vzdychla: „Tak jo, půjdu za tím tvým doktorem."

Když zastavili před ordinací v Harley Street, Santiagovi se rozbzučel telefon. Vylovil ho z kapsy; podíval se na displej a prohlásil: „Tohle je důležité."

„Fajn. Ani nevím, proč jsi se mnou musel jezdit."

„Běž napřed, přijdu hned."

„Kvůli mně nespíchej," sykla Lily podrážděně.

Když vstoupila do ordinace, musela uznat, že to tu vypadá podstatně lépe než ve veřejné nemocnici, do které ji odvezl včera. V elegantně zařízené čekárně seděl kromě ní jen jeden muž, jehož tvář neviděla, protože si četl noviny.

Recepční jí nabídla kávu, ale Lily s díky odmítla, vzala si ze stolku časopis a bezmyšlenkovitě jím začala listovat.

„Promiňte?"

Když ji ten muž oslovil, obrátila se na něj s úsměvem, ale ten jí vzápětí ztuhl na tváři. „G... Gordone?" vydechla překvapeně.

„Lily! To je ale překvapení," konstatoval její exfi manžel a nervózně si odkašlal.

„Ze ano?" přikývla Lily, Napadlo ji, jestli taky vyjpadá tak nepříjemně překvapená jako on. Nejspíš ano

„Co tady děláš?"

Dobrá otázka, pomyslela si Lily. Co tady vlastně dělám?

„Na to, že jsme v čekárně u gynekologa, bych se asi spíš měla ptát já tebe," napadlo ji pak.



Gordona taková odpověď trochu zarazila, ale pak se zadíval na dveře do ordinace a řekl: „Jsem tady s Olivíí.“

„To jsem si myslela.“

„Je těhotná.“

Vzhledem k tomu, že se ten rozhovor odehrával v předsáli ordinace soukromého porodníka, Lily taková zpráva zas tolik nepřekvapila. Přesto bylo trochu zvláštní ji slyšet z úst muže, který se mnohokrát dušoval, že nikdy žádné děti mít nechce.

Skoro se zdá, že je prostě nechtěl mít se mnou.

„Gratuluju,“ řekla odměřeně.

Gordon se trochu zamračil. Takovou klidnou reakci očividně nečekal. „Oba z toho máme moc velkou radost,“ připustil potom.

„To jsem si jistá,“ odpověděla Lily po chvíli trapného ticha. Vlastně jsme si nikdy neměli co říct, pomyslela si. „Vypadáš dobře. Tvůj nový život ti očividně svědčí.“

„To ano,“ usmál se spokojeně. „Připadám si jako nový člověk.“

Ne že by toho starého byla škoda, ušklíbla se Lily v duchu.

„Ale ty vypadáš taky...“ začal automaticky, ovšem pak se zarazil a prohlédl si ji od hlavy k patě. „Můj bože, Lily, vypadáš úžasně, J řekl nakonec. Z jeho hlasu znělo takové překvapení, že si ani nebyla jistá, jestli se to vůbec dá brát jako kompliment. „Hodně jsi zhubla.“

Lily se musela usmát, když si to v duchu srovnala s tím, co o její postavě říkal Santiago. Gordon z plných křivek na těle své manželky nikdy nebyl tak nadšený. Ale nakonec dostal, co chtěl: štíhlou ženu. Lily si už teď byla jistá, že Gordon bude Olivii vřele podporovat, aby se hned po porodu vrátila ke své bývalé postavě.

„Nemyslíš, že až příliš?“ zeptala se.

Taková myšlenka Gordona očividně překvapila. „Vůbec ne! Předpokládám, že to je po tom... slyšel; jsem, co se stalo, a moc mě to mrzí.“

Lily celá ztuhla, ale on jako by si toho ani nevšiml.

„Stejně si myslím, že to nakonec bylo to nejlepší řešení-  
?; ní,“ dodal po chvíli.

„To nejlepší... ? 3

„No, předpokládám, že jsi nechtěla otěhotnět, ale občas se to zkrátka stane," pokračoval velkomyslně. „Upřímně řečeno mě to překvapilo, protože bych do; tebe nikdy neřekl, že si tak rychle najdeš někoho nového," řekl, jako by si vůbec nebyl vědom toho, že byf se jí mohl dotknout. „Předpokládám, že to bylo vli-; vem toho našeho nešťastného..."

„Stalo se to před tím, než jsme se rozešli."

Gordon na ni vykulil oči; „Ty jsi mi byla nevěrná vyhrkl překvapeně, jako by tomu vůbec nemohl uvě\* řit.

„Můj bože, Lily, jak jsi mi to mohla udělat?"

Lily byla v duchu připravená nést odpovědnost za; své chyby, ale od svého bývalého manžela, který ji za dobu jejich manželství podváděl s několika různým; ženami, si rozhodně nehodlala nechat kázat o morál ce. „Srdci člověk neporučí," řekla prostě. „Ale mám, pocit, že zrovna tohle víš lip než já."

Jejich pohledy se setkaly a on se začervenál. „Ne spíš si o mně myslíš, že jsem pokrytec."

Lily měla pocit, že se vyjádřila dost jasně, a tak už se neobtěžovala s odpovědí.

„Vím, že jsem zdaleka nebyl dokonalý manžel, al ať se ti to líbí, nebo ne, u mužů je to něco jiného. A oba víme, že dítě potřebuje stabilní prostředí a dva rodiče. Ty by sis nemohla dovolit zůstat doma..."

Mimochodem, agent z realityky mi říkal, že našel kupce, který je ochoten zaplatit za náš dům, kolik jsme chtěli."

„O tom si promluv s mým právníkem," řekla Lily automaticky. „Dokázala bych se o to dítě postarat sama."

Pro muže, který se zrovna natahoval po klíce pootevřených dveří do čekárny, byla ta slova jako nůž vražený mezi žebra. Okamžitě mu došlo, že ten člověk, se kterým Lily mluví, nemůže být nikdo jiný než její bývalý manžel, a tak se rozhodl zůstat za dveřmi.

„Jsem si jistý, že by ses snažila ze všech sil," prohlásil Gordon blahosklonně.

Bože, co na něm kdy mohla vidět? přemýšlel Santiago v duchu. Ačkoli ho viděl jen škvírou ve dveřích, hned mu bylo jasné, že ten člověk je nafoukaný ubožák.

Věděl, že láska není fyzikální veličina, která by se dala přesně měřit, ale zdálo se mu, že tenhle muž

skrátka neměl co nabídnout.

„Stejně by jednou přišel den, kdy by to dítě chtělo vědět, kdo je jeho otcem," namítl Gordon. „A co bys mu pak řekla? Ne, myslím, že v dlouhodobém horizontu to opravdu dopadlo nejlíp, jak mohlo."

Lily se už vzteky dělaly mžitky před očima. Když slyftcla, že přijít o dítě, na které se tolik těšila, bylo to nej-lepší možné řešení, nemohla to jen tak nechat být. Ironií osudu bylo, že Gordon se ji těmi slovy očividně snažil Utěšit. Jak mě vůbec mohlo napadnout, že bych zbytek života strávila po boku tohoto nafoukaného blbce?

Postavila se a až v tu chvíli si uvědomila, že se celá rafcse. Založila si ruce na prsou a zhluboka se nadechla.

„Řekla bych svému dítěti, že jsem o něj od počátj moc stála a vždycky jsem ho milovala," začala rod chvělým hlasem, který postupně sílil, jak sesama utvrzovala v tom, že by to tak opravdu udělala. „A talj bych mu řekla, že jeho otec byl chlap, kterému můj bj valy manžel nesahá ani po kotníky!" dodala rozčílení ale pak se odmlčela a hřbetem ruky si otřela slzy, ktd ré se jí hrnuly do očí.

Gordon po ní vztekle blýsknul očima. „Opravdu á nemyslím, že by tyhle urážky byly zapotřebí," řekl chladně. „A mimochodem, kdyby ten tvůj chlap byl tak skvělý, tak jak to, že tu s tebou není?"

„Musel jsem zaparkovat."

## ČTRNÁCTÁ KAPITOLA

Lily zalapala po dechu, prudce se otočila a málem se srazila s širokou mužskou hrudí, která se rychle postavila za její záda.

„Omlouvám se, trvalo mi to trochu déle," řekl Santiago s klidným úsměvem.

„S... Santiago," vzdychla překvapeně, ale než se zmohla na cokoli dalšího, sklonil se k ní a políbil ji na ústa.

Stejně vždycky krásně líbal, pomyslela si, než v její hlavě něco sepnulo a ona si uvědomila, že by se měla bránit. Jenže pak sepnulo něco jiného a vládu nad jejím

tělem převzaly hormony.

A jak!

Když zvedl hlavu, byla tak udýchaná, jako by právě doběhla maratón.

I kdyby na Gordona neudělal dojem už svým příchodem, ten polibek se těžko dal vykládat tak, že San-tiago je jen nějaká její letmá známost.

Lily se snažila, aby to všechno vypadalo zcela přirozeně, přestože se po jeho polibku ještě celá chvěla. Ovládej se, proboha! přikázala si v duchu. Vždyť jsme na veřejném místě. Koutkem oka zahlédla Gordona, Ink v němém úžasu hledí na ni a na vysokého, neuvě-

neuveritelně elegantního Spaněla, který ji držel v náručí.

Po chvíli se vzpamatovala, tiše si odkašlala a odstoupila od něj. „Jak dlouho jsi tu stál?“ sykla na něj. ;

Ani na okamžik nepochybovala o tom, že jeho perfektně načasovaný příchod nebyla náhoda. Musel poslouchat za dveřmi a pochopit, že Gordon je její bývalý manžel. A pak mu dal pořádně za vyučenou.

Ale proč by to vlastně dělal?

Pořád nechápala, co má znamenat ten tajuplný výraz v jeho snědé tváři, ale když se po ní pomalu rozlil; úsměv, Lily to zahřálo u srdce.

„Předpokládám, že tohle je tvůj bývalý manžel,“ řekl Santiago nevzrušeně, lehce ji odstrčil a kritickým pohledem si toho druhého muže přeměřil od hlavy k patě. Pak mu podal ruku.

Kdyby Gordon postřehl zlosti tiše planoucí v Santiagových očích, možná by váhal, jestli nabízenou ruku vůbec přijmout. Ale on si všiml jen toho, že ten druhý muž má na sobě drahé, elegantní oblečení, a že se chová velmi sebevědomě, či spíš panovačně. To druhého dost rozčilovalo.

Gordon žil podle staré viktoriánské představy, že Británie je středem vesmíru, a tak pro něj nepřijatelnějším vysvětlením bylo, že tenhle člověk pochází od kudsí z jeho méně civilizovaného okraje. „Vy jste cizizka,“ poznamenal udiveně.

Santiago už nepovažoval za nutné svůj odpor vůči tomu muži skrývat, a tak naschvál promluvil s výrazným

přízvukem. „Máte pravdu, nejsem Angličan," řekla. Pak se na chvíli odmlčel a - Lily úplně ztuhla; když ta slova slyšela - dodal: „Jsem Santiago Morais, ten Spaněl, co vám ukradl manželku."

Ted už bylo na Gordonovi jasně vidět, že mu tohl setkání je hodně nepříjemné, a Lily se mu ani nedivili Santiago dovedl vypadat hodně hrozivě, když chtěl, a teď se podle všeho opravdu snažil. Lehký, sebevědomý úsměv na jeho tváři připomínal spíš výraz vlka, který každou chvíli začne cenit zuby. Ale Lily se zdálo, že zášť, která mu plála v očích, byla až příliš silná na to, aby ji mohla vyvolat nějaká z Gordonových poznámek. Mohla by mu vysvětlit, že se jí Gordon vlastně nechtěl dotknout, že je prostě od přírody tak trochu bezcitný a příliš sebestředný na to, aby vážil svá slova s ohledem na city ostatních. Ale proč by to dělala?

Podívala se na svého bývalého manžela a uvědomila si, kolik se toho změnilo, když se lidé postaví vedle sebe. Dokud tu s Gordonem byla sama, vypadal jako nadprůměrně atraktivní muž. A teď už jím najednou nebyl, přesněji řečeno: Vedle Santiaga vypadal docela obyčejně.

Ne že bys zrovna ty byla v tomhle ohledu objektivní, namítlo její druhé já. Ale vážně je to kus chlapa.

Rychle mu položila ruku na rameno, aby upoutala jeho pozornost. Fungovalo to. Otočil se na ni a nenávisť z jeho očí hned vymizela.

„Querida?"

„Neukradl jsi mě, šla jsem dobrovolně." Opravdu myslíš, že tahle věta něčemu prospěje? vysmívalo se jí druhé já.

„To je pravda," uznal Santiago a po tváři mu přelétl úsměv.

I Gordon, který dosud jen mlčky přihlížel, se konečně vzpamatoval a řekl: „Ani jsem nevěděl, že někoho máš, Lily..."

Náznak nesouhlasu v jeho hlasu ji nečekaně podráždil. „Tak jsme si kvít, Gordone," řekla a sladce se na něj usmála. „Já jsem neměla vědět, že někoho máš, dokud jsme byli manželé, tak se nediv, že jsem tě hned neinformovala."

Gordon se začervenal, ale Santiago se nesouhlasně zamračil. Tohle pro něj byl první náznak, že Gordon svou manželku dříve podváděl.

„A kromě toho jsem podruhé ženatý, ne že někoho mám" dodal Gordon dotčeně, ale tím očividně překročil pomyslnou hranici.

„Není třeba se rozčilovat," prohlásil Santiago chladně.

„Jsme přece civilizovaní lidé, že?" zeptal se a vrhl na Gordona pátravý pohled.

„Samozřejmě," přikývl Gordon rozpačitě.

V tu chvíli se ve dveřích ordinace objevila Gordo \* nova nová manželka a Lily si ji se zájmem prohlédla. Dosud tu ženu, kvůli které ji Gordon opustil, viděla jen z dálky. Ani netoužila po tom, aby se s ní nějak seznámila, ale s odstupem času... Která zeni by nechtěla vidět, co její bývalý manžel považoval za lepší partii?

Vysoká štíhlá rusovláska měla na sobě bílý kalhon tový kostým, ze kterého jen trochu vykukovalo zvěť>« šující se břicho. Byla pěkně opálená a nakrátko ostříš haná. Lily se nějakou dobu poté, co sama potratila^ nedokázala podívat na těhotnou ženu nebo na matku s malým dítětem, aniž by ji zaplavila jedovatá směsice vzteku, závisti a žalu, ale teď už cítila jen lítost. Taliť to byl pokrok...

„Olivie, podívej, koho jsem tu potkal. To je Lily." Druhá žena se usmála a přistoupila blíž, aniž by nfl sobě nechala znát jakékoli rozpaky, jež by Lily na jej jím místě nepochybně cítila.

Sebevědomě jí podala ruku. „Dobrý den."

Lily přikývla. Bylo jí té druhé líto, že se dostala do takové nepříjemné situace. „Omlouvám se," řekla nakonec.

„Za co?" podivila se rusovláska.

„Bývalá manželka se setkává s bývalou milenkou... je to trochu trapné."

Olivia se usmála, jako by jí to tak vůbec nepřipadalo.

„S tím si nelamte hlavu. Nikdo přece netvrdí, že manželství vydrží věčně, ne? A to vaše zřejmě skončilo ještě předtím, než jsme se seznámili. Všichni jsme dospělí lidé, tak co bychom z toho dělali velkou vědu? Podle mě by člověk měl manželství brát jako každou jinou smlouvu," navrhla a povzbudivě se usmála.

Lily si nebyla jistá, zda by se na to Olivia dívala stejně, kdyby se jejich role obrátily. Když ucítila, jak jí Santiago položil ruku kolem pasu, nechala se

přitáhnout k jeho boku. Byla to složitá situace a ona byla ráda za každou podporu - a kromě toho to bylo docela příjemné.

„Takže myslíte, že manželství by se mělo rozpustit, pokud se přestane zdát výhodné?“ zeptal se Santiago konverzačním tónem, ačkoli se Lily zdálo, že té ženě nabízí provaz, aby se na něm sama mohla oběsit.

„Přesně tak,“ přikývla Olivia. „Láska navěky je jen výmysl z románů.“

Lily to samotnou překvapilo, ale pomalu začínala Gordona litovat. „Mně se takové příběhy docela líbí,“ namítla polohlasně.

Olivia na ni vrhl pohled, který jako by jasně říkal, že ji to ani nepřekvapuje. Lily na okamžik uvažovala o tom, jestli se Santiagovi také líbí vysoké štíhlé rusovlásky, ale pak si v duchu vynadala, že se zaobírá takovými nesmysly. Samozřejmě, všem mužům se líbí vysoké štíhlé rusovlásky, pomyslela si zkroušeně.

„A společný majetek z takového svazku byste pa dělila dvěma?“ zeptal se Santiago, jako by ho její na zor opravdu zaujal.

Lily překvapilo, že byla snad jediná, kdo v jeho hla se zaslechl ironický podtón. Nejen že ho Olivia neoslnila, on se jí skrytě vysmíval! Nemohla si pomoci, měla z toho radost.

„Půl napůl, přesně tak,“ souhlasila Olivia. „V Kalifornii už na to přišli.“

„Dítě se těžko půlí,“ poznamenal Santiago. Marně přemýšlel, proč se některým mužům líbí ženy, které vypadají jako chlapci, zvláště když se chovají, jako by měly místo hlavy kalkulačku. Ženy by měly být spíš jako Lily, uvědomil si a celé jeho tělo se rozechvělo vzrušením.

„A vy byste snad zůstal se ženou jen kvůli dítěti?“ zeptala se Olivia.

Santiago cítil, jak Lily po jeho boku celá ztuhla. Pofr díval se na temeno její hlavy a přitiskl ji k sobě ještě o něco pevněji.

„Možná si budete myslet, že jsem staromódní, ale pořád si myslím, že matkou mých dětí se stane žena, kterou miluju.“

„Pan doktor vás teď přijme,“ ozvala se za jejich zády recepční. Lily byla ráda, že může opustit tu dusnou

atmosféru, vyklouzla se Santiagova objetí a pospíchá la za ní do ordinace.

## PATNÁCTÁ KAPITOLA

„Dej si, mají tu výbornou čokoládu," řekl Santiago a přistrčil před Lily talířek s dortem. Vzít ji do kavárny, kam vodíval své sestry, když za ním přijely do Londýna, se ukázalo jako dobrý nápad. I ona si ji rychle oblíbila.

„A ty tu budeš jen sedět a dívat se, jak jím?" zeptala se nejistě, protože si až příliš dobře uvědomovala, že jeho tmavé oči sledují každý její pohyb a každý výraz, který se jí mihne na tváři.

„Tak jsem si to představoval, ano," prohlásil a spokojeně se natáhl v křesle. „Rád se na tebe dívám." Upřímnost v jeho hlase ji rozhodně neuklidnila. Naopak, znepokojila ji ještě víc.

Santiago zaujatě pozoroval, jak snědla dortík, odložila vidličku a ubrouskem si otřela ústa. „Chutnalo ti to. Říkal jsem ti, že je výborný," řekl pak spokojeně. „Ta čokoláda je opravdu vynikající," řekla Lily a odstrčila talířek stranou.

„Překvapilo mě, že jsi se mnou šla a vůbec ses nedohadovala."

„Ráda občas překvapím," řekla spontánně. Znělo to tak tajuplně a zajímavě, že tím na okamžik překonala i vlastní pocit, že tajuplná ani zajímavá není.

„Tak proč jsi šla?" zeptal se Santiago poté, co objednal dvě kávy.

„Protože jsi mě pozval," připomněla mu a byla ráda, že na chvíli může složit ruce do klína, aby nebylo tak vidět, jak se jí chvějí.

„A to by za normálních okolností stačilo k tomu, aby ses rozhodla udělat pravý opak. Ta nečekaná ochota mě trochu zneklidňuje," přiznal se.

Koutkem oka se podívala na jeho snědou tvář. Rozhodně nevypadala neklidně, naopak, připadala jí dokonale vyrovnaná. Najednou jí bylo do pláče, ačkoli sama nevěděla proč.

„No, je to něco jako rozloučení, ne?" řekla a rychle sklopila oči. Věděla, že se musí soustředit na budoucnost, na svůj nový život. Santiago byl součás- <



tí minulosti, na kterou chtěla zapomenout, a když už se měla rozloučit, bylo lepší to udělat na neutrální půdě. Přinutila se k úsměvu, protože věděla, že jako ně-1 kdo, kdo se chystá k novému začátku, by měla vypadat trochu veseleji. Zato Santiago se zamračil:; „Opravdu?"

—

Překvapeně se na něj podívala. „Prosím, Santiago, nemluv jako hlupák. Víím, že hlupák nejsi." „Ó, děkuju!" Lily jeho sarkastickou vsuvku nechala bez komentáře.

„Oba vííme, že jediný důvod, proč se kolem mě točíš, je tvůj pocit viny. A to je zbytečné. Máš prostě příliš silný smysl pro zodpovědnost. Ačkoli by to do tebe na první pohled nikdo neřekl..."

„A co bys do mě na první pohled řekla?" ušklíbl se. Že když jsem byla s tebou, zapoměla jsem, kde končím a ty začínáš, a že bych to ráda zažila znovu, pomyslela si Lily, než ji její druhé já stačilo okřiknout. „Vážně to chceš vědět?"

Usmál se a opřel se lokty o stůl. „Doufám, že to snesu," řekl a zadíval se jí do očí.

Tím si právě nejsem jistá...

Lily se nepřestávala usmívat, ale snažila se mu uhnout pohledem. „Vypadáš..." začala, ale pak dlouho nemohla najít ta správná slova. „Rozhodně nevypadáš povrchní," řekla nakonec.

„To mám radost," odpověděl suše.

„Spíš tajemný a nebezpečný zároveň."

„Tajemný..." zopakoval nevěřičně a tvářil se při tom tak překvapeně, že by se - být to za jiných okolností - musela smát.

„Spousta jiných mužů se celý život snaží vypadat tajemně a nebezpečně a ani zdaleka se jim to nedaří tak jako tobě," řekla Lily.

„Chceš říct, že jsem pozér, Lily?"

„Bylo by to snazší, kdybys byl," vzdychla si smutně. 1

„Proboha, nemůžeš mluvit jasně?" rozčílil se Santiago.

i „Tak dobře," přikývla Lily, položila dlaně na stůl a podívala se na něj. „Nabourala jsem v autě..."

„Ačkoli to nebyla tvá vina," připomněl jí klidným, vyrovnaným hlasem, kterým ji často přiváděl téměř k šílenství.

g- „Není to jedno, čí to byla vina?" zeptala se zoufale. „Každopádně to nebyla tvoje vina, ale i kdyby

nakrásně byla, jak vidíš," rozpřáhla ruce, „jsem v pořádku!": i

Chvíli studoval její tvář přimhouřenýma očima, jako by chtěl odhadnout, kam se její úvahy budou ubírat dál.

„Předpokládám, že chceš říct, že ani tvoje těhotenství jsem nezavinil já."

Lily zavřela oči a začala zuby. „Tohle už jsme snad probrali, ne? A myslím, že jsme se jako dva rozumní lidé dohodli na tom, že na to zapomeneme."

„Ty nejsi rozumná a na ničem takovém jsme se nedohodli."

Lily si moc dobře uvědomila, že Santiago svým zvýšeným hlasem upoutal pozornost mnoha ostatních hostů, a záměrně mu odpověděla o poznání tišeji: „Jestli jsme se nedohodli, tak jsme se určitě dohodnout měli. Vím, že tě prostě žere svědomí."

„Samozřejmě je mi líto, že jsem byl příčinou spousty nepříjemností, které sis prožila. Co bych to byl za člověka, kdyby mi to líto nebylo?"

„Kdybych se rozhodla pro umělé přerušení těhotenství, taky bych nepotřebovala tvůj souhlas," sykla na něj Lily.

Bylo vidět, že Santiago začal zuby, a jeho snědá plet o něco pobledla.

„Ale to jsi neudělala."

Tenhle odstín jeho hlasu dosud neznala, ale hned věděla, že už ho nikdy nechce slyšet. Najednou ji zaplavila vlna něhy, která ji zbavila vší zášti.

„Ne, neudělala," řekla po chvíli a měla sto chutí dodat, že by ji to v životě ani nenapadlo. „Ale bylo to mé rozhodnutí. To já jsem se rozhodla, že to dítě chci, a za všechno, co se pak stalo, můžu jen já sama... a osud."

Její velké modré oči se střetly s jeho pohledem a ona marně pátrala po sebemenší jiskře porozumění nebo náznaku, co si o tom myslí on.

Nenašla nic.

Pomalu začínala propadat zoufalství. „Sama jsem zodpovědná za svá rozhodnutí, Santiago. A dokážu se o sebe postarat. Chápu, že toužíš po nějakém pokání, ale já s tím nechci mít nic společného."

„Pokání! To je směšné."

„To bych neřekla. Proč bys tu jinak seděl?"

Začala se zvedat a chtěla odejít, ale Santiago byl na nohou jako první a věnoval jí pohled plný hněvu. Servírka, která mířila jejich směrem, se raději rychle otočila a zamířila jinam.

„Možná proto, že se na tebe opravdu rád dívám," zasyčel podrážděně.

Bylo ironií osudu, že říkal právě ta slova, která od něj chtěla slyšet. Ale říkal je s takovým hněvem, že ani ona nebyla tak naivní, aby přemýšlela o tom, jestli je myslí vážně.

Vytáhl z kapsy peněženku a hodil na stůl pár bankovek.

„Tak pojď, vypadneme odsud dřív, než nás někdo vyhodí," řekl, a už se na ni ani nepodíval.

Když ji připravil o příležitost odejít s noblesou, nezbývalo jí nic jiného než vzít si kabelku a poslušně ho následovat ke dveřím.

Když stanuli u jeho vozu, Lily už se chtěla jen rozloučit. „Musím jet domů," řekla prostě.

„Nastup si a pojedeme."

„Ne, myslím k sobě domů."

„Nastup si, Lily," zopakoval neústupně. „Musíme si promluvit."

„Už jsme si promluvili, Santiago. Nevím, co bychom si ještě řekli." Smutně potřásla hlavou. „Oba dobře víme, že mluvením se nic nezmění. Řeknu ti to ještě jednou a na rovinu: Nepotřebuju zachraňovat. Ty se cítíš provinile. Jsi dobrý člověk, a já to vím. Možná by pro tebe bylo příjemnější teď vystupovat v roli mého ochránce, ale upřímně řečeno, když se na tebe podívám, připomínáš mi spoustu věcí, na které bych radši zapomněla."

Zaklonil se, jako by mu dala facku. Na okamžik vypadal opravdu překvapeně, a pak se jeho tvář proměnila v neprůhlednou masku.

„Podíváš se na mě a vzpomeneš si na to dítě, o které jsi přišla." Podíval se na ni a jeho oči byly najednou chladné jako led. „Musím přiznat, že tohle by mě nenapadlo."

Mě vlastně taky ne, pomyslela si zdrceně. Strčila ruce do kapes, aby se ubránila nutkání se ho dotknout. Tohle je správné rozhodnutí, přesvědčovala se v duchu. Za nějakou dobu už to nebude tak bolet. Pocit viny není dobrý základ pro vztah mezi dvěma lidmi, a ačkoli ho to

zřejmě ještě nenapadlo, jsem si skoro jistá, že právě to mi nakonec nabídne.

A kdyby to udělal, nebyla si jistá, jestli by dokázala odmítnout.

„Nastup si,“ řekl smířlivě, „a já tě odvezu domů.“ | To bylo rychlé. Kdyby mu na ní opravdu záleželo, určitě by smlouval déle.

„Do Devonu?“ zeptala se Lily.

„Klidně,“ řekl, ale pak se zamračil. „Kde to vůbec je? A ty už nebydlíš u své kamarádky Ráchel?“

Lily jen zavrtěla hlavou. „Stejně je to nesmysl. Pojedu vlakem.“

„Procestoval jsem několik kontinentů. Myslím, že se dostanu i do Devonu,“ odbyl ji Santiago. „Tak si nastup.“

Najednou se jí zdálo, že ho ještě nikdy neviděla tak unaveného. Jen proto, aby ho dál nedráždila, nakonec souhlasila.

Ještě než vyjeli z Londýna, začalo pršet, a sotva najeli na dálnici, strhla se hotová průtrž mračen. Mlčky urazili asi čtyřicet kilometrů, ale pak se najednou objevila dlouhá kolona.

„Nehoda?“ zeptala se, když pár minut popojížděli hlemýždím tempem.

„Asi ano.“

Lily se chtěla podívat z okénka, ale sotva ho trochu stáhla, dostalo se dovnitř tolik vody, že si to rychle rozmyslela. „Jak můžeš být tak klidný?“ zeptala se pak. Zatím ani nezačal bubnovat prsty na volant, a ona už by si málem rvala vlasy. Raději by poslouchala jeho nadávky než tohle děsné ticho.

„Nemá smysl se rozčilovat nad věcmi, které nemůžeme ovlivnit. Mám pustit rádio?“

„Ty nejsi člověk.“

Otočil se na ni a pobaveně se usmál. „Mám to brát jako ne?“

Lily vytáhla autoatlas a nalistovala příslušnou mapu.

„Podívej,“ řekla po chvilce hledání. „Asi půl kilometru odsud je výjezd.“ Prstem přejela po menších silnicích.

„Není to tak přímá cesta, ale asi bude rychlejší než tohle.“

„Postavit novou dálnici by bylo rychlejší než tohle“ ušklíbl se Santiago a vyjel do odstavného pruhu.

Další půl hodiny se proplétali okolními vesnicemi, ale v hustém dešti nebylo nikde vidět ani živáčka a cesta rychle ubíhala. Pak ale narazili na uzavírku. Santiago zastavil a k jeho okénku přistoupil policista v dlouhé pláštěnce.

„Tudy nemůžete,“ řekl rovnou, „cesta dál je zaplavená. Ale když pojedete podle značené objízdky, dostanete se na dálnici.“

„To snad ne,“ vzdychla si Lily, když Santiago zavřel okénko a znovu se rozjel. „Co budeme dělat?“

Krátce se zadíval na její bledou tvář a rychle se rozhodl. „Jedeme zpátky.“

„Co?“

„Jsi úplně vyčerpaná a já tímhle ježděním po vesnicích taky neomládnu. Bude rychlejší se vrátit do Londýna než pokračovat dál. Pokud ovšem nechceš zůstat tady,“ dodal sarkasticky.

Lily se podívala před sebe a zjistila, že zastavili přímo před hostincem na okraji vesnice. Nevypadal zrovna nejnovější a ze Santiagova tónu bylo zcela jasné, že to nemyslí vážně. Ale proč tedy nejedeme? napadlo ji. Až pak si všimla, že ji Santiago celou tu dobu pozoruje.

„Proč se na mě zlobíš?“ zeptal se vzápětí.

„Nezlobím se na tebe,“ odsekla Lily.

„Tak na koho tedy?“

Už toho na ni bylo moc. „Tak dobře,“ štekla na něj: podrážděně, „zlobím se na tebe, protože se mnou jsi jen kvůli svému vlastnímu pocitu viny.“ Chtěla bych, abys se mnou byl kvůli mně. Chtěla bych, aby se ti zdálo, že tvůj život by beze mě byl prázdný. Prostě aby ses cítil jako já...

„Vážně si myslíš, že to je z pocitu viny?“ zeptal se Santiago našťavaně. „Jsem s tebou, protože kdykoli se podívám na tvoje rty, doufám, že je ještě někdy ochutnám. Jak si můžeš myslet, že tu jsem z pocitu viny, po tom, co se stalo na Danově chatě?“

Lily tiše zalapala po dechu, pak se mu podívala do očí a zeptala se: „Vážně?“

V jeho tváři nebyl ani stín pochybnosti. „Copak vypadám, jako bych to nemyslel vážně? Podívej, jestli ti pohled na mě připomíná věci, na které chceš zapomenout,

tak můžu odejít. Ale proč myslíš, že jsem se s tebou miloval? Z nějakého podivného pocitu viny?"

„Tuhle otázku jsem si nějak nepoložila," připustila Lily.

Santiago si oddychl a zdálo se, že se mu trochu ulevilo. „Díkybohu. Teď už aspoň víš, že moje pohnutky nebyly zdaleka tak vznešené."

To není špatné, pomyslela si Lily a nepatrně se pousmála. Láska by byla lepší, ale přitažlivost není špatná. Rozhodně je tisíckrát lepší než druhá možnost, totiž že už Santiaga nikdy nepolíbí.

„Ne, asi to nebylo vznešené, ale zato... příjemné." Podíval se jí do očí a pak navrhl: „Co zase začít tam, kde jsme přestali?"

„A to, co se stalo ve Španělsku...?"

Ztěžka si vzdychl a pak přikývl. „Dobře, pojďme to vyřešit. Teď už vím, že tvůj manžel byl pořádný prevít a že tě podváděl."

Lily se na něj překvapeně podívala. „Stručně řečeno, ano, ale..."

„Stručně mi to stačí," zarazil ji rychle.

„Nebyla to všechno jen Gordonova vina," namítla Lily a sklopila oči.

„Ty ho ještě bráníš?" podivil se.

v

„Snažím se být spravedlivá. Ta dovolená ve Španělsku..." Koutkem oka se na něj podívala a viděla, že ji napjatě poslouchá. „Měl to být nový začátek. Něco jako druhé líbánek. Ale když jsme dorazili na letiště, volali mu z práce, že musí zůstat. Slíbil, že dorazí později, ale pak už nedorazil." Smutně potřásla hlavou. „Nechtěla jsem nikomu lhát," řekla upřímně. „Chtěla jsem ti říct pravdu, ale pak už bylo pozdě..." Naklonil se k ní a položil jí prst na rty. „Teď už to všechno chápu."

Podezíravě se na něj podívala.

„Neříkáš to jen proto, že mě chceš políbit?" zeptala se obezřetně.

„Vidím, že není snadné tě oklamat," usmál se a pohladil ji po tváři. Lily se z toho celá rozechvěla, ale věděla, že nejprve si musí něco vyjasnit.

„Nechtěla bych to uspěchat. Myslím, že bychom si mohli někam vyrazit... na večeři, do divadla nebo tak. Jinak

bych si připadala jako tvoje milenka. A vím, že na takovou roli bych se nehodila," dodala a plaše sklopila oči.

„Tak dobře," přikývl Santiago s vážnou tváří. „Chceš na rande, půjdeme na rande."

Dřív, než se Lily stačila vzpamatovat z toho, jak rychle se jejich vztah vyjasnil, klidně dodal: „Už je dost pozdě. Měli bychom vyrazit zpátky."

Lily se zadívala na průčelí hostince, na kterém se mezitím rozsvítily nevkusné girlandy barevných žárovek.

„Opravdu bychom tu mohli přespát," navrhla nejistě.

„Tak špatně to zase nevypadá. A určitě nebudou mít plno, když je tak ošklivo."

„Možná to bude spíš proto, že se jim loupe omítka," namítl Santiago a vrhl na postarší budovu nedůvěřivý pohled.

„Nebud' takový snob," pokárala ho. „Vevnitř to určitě bude moc útulné."

„Obdivuju tvůj optimismus."

„Tak dobře," připustila Lily, „vypadá to tu trochu zašle, ale opravdu se ti chce jet celou cestu zpátky až do Londýna?"

„Ne," připustil a znovu se zadíval na budovu před nimi. „Jen k tomu novému začátku, Lily, jak moc vážně to myslíš?"

„Nerozumím."

„Znamená to, že si vezmeme dva pokoje?"

Lily překvapeně zamrkala. „Bože, to ne," vyhrkla potom.

„To mě ani nenapadlo."

„V tom případě," usmál se Santiago, „se rozhodně ubytujeme v tomhle malebném zařízení."

## ŠESTNÁCTÁ KAPITOLA

Další týden strávila Lily v Devonu a balila si své věci. Knihovna jí nabídla práci na plný úvazek a ona se dala do hledání nějakého vhodného bytu poblíž. Ačkoli si říkala, že vlastně nemá ani čas na to, aby se jí stýskalo, neuplynula jediná hodina, aniž by si nevzpomněla na Santiaga, na jeho hlas nebo jeho dotyky. Dvakrát jí zavolał a pokaždé byl jejich hovor plný oboustranného napětí a nejistoty. A když zavěsila, vždycky se dala do pláče.

Pak přijela do Londýna a Santiago na ni čekal. Cestou spolu sotva promluvili. K jejímu velkému překvapení ale nejeli k němu domů.

„Co tady děláme?“ zeptala se, když zastavili před restaurací v centru města.

„Chtěla bys jinam?“ podivil se. „Tahle restaurace je vyhlášená a od té doby, co jim průvodce Michelin dal druhou hvězdičku, to dá pořádnou práci tu rezervovat stůl, ale jestli chceš jinam, není to problém.“

„Ne, spíš mě zajímá, proč vůbec jdeme do restaurace, když tam očividně nechceš.“

„Prosím?“

„Ze se mnou nemluvíš, to snesu. Ze se na mě nedíváš, to snesu. Ale když je na první pohled vidět, že sem nechceš, tak proč tu tedy jsme?“ zeptala se Lily rozčileně.

V očích mu blýsklo. „Máš pravdu, že bych teď raději byl někde jinde,“ připustil potom.

Lily cítila, jak se jí stahuje hrdlo. Najednou litovala, že sem vůbec jezdila. Ale Santiago po chvíli ticha dodal: „Myslel jsem, že to chceš ty.“

„Cože?“ Ze chci, abys mě ignoroval?

„Chtěla jsi začít od začátku,“ připomněl jí. „Jít na rande...“

„A co bys chtěl ty?“ Jestli řekne, že by chtěl být s nějakou jinou, bude to trapné a bude to bolet, říkala si v duchu. Ne, bude to ještě mnohem horší. Ale musela to vědět...

„Chtěl bych tě vzít domů a milovat se s tebou,“ přiznal se polohlasně.

Řidič limuzíny tiše zalapal po dechu, ale ani jeden z nich si toho nevšiml.

„Tak jedeme,“ rozhodla se Lily.

„Proč jsi to neřekla hned?“ Santiago se předklonil a zaklepal na skleněnou přepážku. „Změna plánu, jedeme zpátky domů.“ A sotva se zase opřel, Lily se mu vrhla kolem krku.

O deset minut později Santiago otevřel dveře a oba skoro vpadli do vstupní haly. Strhl ze sebe sako a znovu ji sevřel v náručí. Mlčky dovrávorali ke schodišti a nějakým zázrakem se dostali nahoru do ložnice. Ani jeden z nich neslyšel, jak se dole



otevřely dveře obývacího pokoje,

„Dobrý večer, Santiago.“

Lily cítila, jak mohutné tělo nad ní najednou ztuhlo a trochu se zvedlo. Těch pár centimetrů mezi nimi způsobilo, že najednou cítila strašný chlad.

Santiago tiše zaklel se zavřenýma očima. Rodina je sice krásná věc, pomyslel si v duchu, ale když se objeví v nevhodnou chvíli, je na zabití.

„Klidně lež, queridal“

Ani kdyby jí to neřekl, Lily by se v tu chvíli nedokázala pohnout. Celá ztuhla strachy a nejraději by se propadla do země.

„Co tady děláš, matko?“ zeptal se podrážděně.

Lily nechápala, jak může být tak klidný. Kromě napůl rozepnuté zmuchlané košile a rozčuchaných vlasů vypadal, jako by se nic nestalo.

Santiagova matka! blesklo jí hlavou. Na okamžik zapoměla na to, v jaké trapné situaci se ocitla, a zadívala se na štíhlou postavu stojící ve dveřích.

Starší tmavovlasá žena rozhodně nevypadala jako archetyp strašidelné tchyně. Především nebyla zas tak stará.

Patricia pozdvihla obočí, ale ani synův podrážděný tón ji nepřipravil o úsměv. „Když už jsi pro nás nepřil jel na letiště, vzaly jsme si taxi, ale tak trochu jsme\* doufali, že aspoň budeš doma, až přijedeme.“

Santiago si vjel rukou do vlasů. Snažil se pochopit, co mu matka říká, ale jeho myšlenky se pořád vracely k tomu, jak krásné by to teď mohlo být, kdyby je nevyrušila. Po chvíli se zhluboka nadechl a odkašlal si.

„Letiště?“

„Předpokládám, že jsi na to zapomněl,“ usmála se Patricia Moraisová a její pohled sklouzl ze synovy tváře na mladou ženu, která ležela pod ním. „Představíš mě své přítelkyni, nebo to teď není vhodná chvíle?“ ; Lily se trochu ulevilo, když se Santiago konečně posadil a ona mohla vyklouznout zpod jeho těla. Rychle si začala zapínat knoflíky u blůzy, a jestliže ještě před

chvilí její tvář hořela vzrušením, teď se červenala z docela jiného důvodu.

To jediné, co mohla vyčíst z tváře Santiagovy matky, bylo mírné překvapení, ale jinak nedokázala odhadnout,

co si o ní ta žena myslí.

Srovnává mě s těmi přede mnou? To by mě zajímalo, jak si stojím...

Santiago vstal a rychle si zapnul košili. „Ne, teď to opravdu není vhodná chvíle.“

„Myslela jsem si to.“ Sotva to jeho matka dořekla, objevila se za ní tvář mladé ženy se snědou pletí a velkýma hnědýma očima. Lily hned na první pohled připadala okouzlující.

„Tak Santiago je už konečně doma?“ zeptala se hlasitě. Lily zrudla ještě víc. Krásná Španělka, která se shání - ne, přímo se dožaduje Santiaga. Proč mě to vlastně překvapuje, ptala se sama sebe.

Brunetka si z uší vytáhla sluchátka a její hlas se ztišil na rozumnou úroveň. „To by mě zajímalo, proč pro nás nepřišel na letiště. Doufám, že si aspoň vymyslí nějakou dobrou výmluvu.“

Když si všimla Lily, hned se zarazila. Překvapeně se podívala na ni, pak na Santiaga a nakonec na svou matku.

» „Angeliko! Ještě ty do toho..." vzdychl si Santiago hlasem, který rozhodně nezněl přátelsky, ale snědá krásko se jen ušklíbla. „Taky tě ráda vidím, bratříčku," řekla vesele. „Měla jsem přijet, tak jsem přijela. Mám přece ten pohovor... Ty jsi na to zapomněl, víš?"

„Nezapomněl," ohradil se Santiago. „Jen jsem to dočasně... pustil z hlavy.“

Jestli Lily celá ta situace připadala k smrti trapná, Angelica na ní naopak neviděla vůbec nic zvláštního.

„Pardon, tak to je ovšem něco úplně jiného," ušklíbla se vesele, a sotva si Lily stačila upravit blůzu, přistoupila k ní a podala jí ruku. „Jsem Angelica, Santiagova sestra." Pak se koutkem oka podívala na něj a s úsměvem dodala: „Co jsi to s ním udělala?"

„Nech toho, Angeliko," okřikl ji přísně. „Promluvíme si později.44 Udělal pár kroků a postavil se mezi Lily a obě ženy, jako by je od sebe chtěl oddělit.

Lily cítila, jak se jí do očí hrnou slzy. Teď se cítila přesně tak, jak se nikdy cítit nechtěla - jako jeho milénka, jako kratochvíle, kterou důsledně odděluje od zbytku svého života. Věděla sice, že přesně na tuhle roli přistoupila, protože to pořád bylo lepší než

rozhodnout se, že už ho nikdy neuvidí, ale teprve teď si začínala uvědomovat, jak to bude těžké.

„Omluvíte mě?“ špitla tiše a vyrazila ke dveřím.

„Ne,“ zarazil ji Santiago panovačně. „Zůstaneš tady se mnou.“

Ta příkrá slova, která zněla jako rozkaz, se Lily dotkla, a přestože se ještě červenala až za ušima, rozhodla se, že tohle si nenechá líbit. „Myslela jsem, že tohle je přesně ta chvíle, kdy by milenka měla vyklidit pole,“ řekla jízlivě.

»Cože?

Nechápala, co ho tak naštvalo. Jako by jeho matce a sestře nebylo jasné, co se tu děje, když je našly spolu v posteli.

„To je tvoje milenka?“ zeptala se Angelica.

„Ne okřikl ji Santiago.

„Tak klid,“ ohradila se jeho sestra dotčeně. „Jen jsem se zeptala...“

„Jestli nejsem tvoje milenka, tak kdo tedy jsem?

zeptala se Lily. Sama už si před oběma ženami udělala ostudu, tak proč šetřit jeho?

Než na to Santiago stačil odpovědět, jeho matka si tiše vzdychla. „Můj bože, já vím, kdo jste.“

Aspoň někdo, pomyslela si Lily, ačkoli nedokázala odtrhnout oči od jeho tváře.

„Vy jste ta žena, o které mi Santiago říkal, že se s ní chce oženit! Minulý rok v srpnu... Měla jsem narozeniny,“ zavzpomínala Patricia, „a ty, Santiago, jsi mi volal někdy kolem půlnoci a omlouval ses, že nepřijedeš na oslavu, protože jsi prý potkal ženu, kterou si chceš vzít za manželku. V tu chvíli jsem si myslela, že jsi opilý,“ zasmála se.

Santiago její slova nepotvrdil ani nevyvrátil. Upřeně se díval do Lilyiných očí.

„Za manželku...?“ řekla Lily a nechápavě zavrtěla hlavou.

„Je to ona, že?“

„Ty jsi své matce už loni v srpnu řekl, že se se mnou chceš oženit?“ Ať se Lily snažila sebevíc, tahle slova jí prostě nedávala smysl. „Ne, to nemůže být pravda.“ Santiago se zatvářil dotčeně, otočil se k ní zády, na okamžik se odmlčel a pak řekl jen: „Proč ne?“

„Vždyť jsme se tehdy teprve seznámili,“ namítla Lily.

Znovu se na ni podíval a jeho oči byly tak plné bolesti, že jí to málem zlomilo srdce. „A jak dlouho to trvá, než se člověk zamiluje?“ zeptal se tiše.

## EPILOG

„Tak pojď, Lily, fotograf čeká!“ ozvala se Angelica nedočkavě.

„Už běžím,“ zavolala Lily a vyrazila na terasu, kde na ni čekali jejich hosté.

Koutkem oka zahlédla zarámovanou fotografii. Na okamžik se zastavila, vzala ji do ruky a podívala se na ni. Doufala, že se fotografovi i dnes podaří zachytit kouzlo okamžiku stejně dobře, jako když před rokem fotil na jejich svatbě.

„Tak pojď,“ ozval se Santiago. Stál ve dveřích a v náručí držel jejich syna Raula.

Lily opatrně položila fotografii zpátky na své místo, ale ještě jednou se na ni zadívala. Vzpomněla si, jak si tehdy říkala, že to je nejšťastnější den v jejím životě, a ani se jí nechtělo věřit Santiagovým slovům, když jí sliboval, že ty další budou už jenom lepší. Ale zase jednou se ukázalo, že měl pravdu...